

การพัฒนาวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบการ
DEVELOPING ENTREPRENEURSHIP SKILLS ON HISTORY COURSE

กรกฎ จิตรานุเคราะห์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

2565

การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบการ

ปริญญานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศึกษา

คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปีการศึกษา 2565

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

DEVELOPING ENTREPRENEURSHIP SKILLS ON HISTORY COURSE

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of MASTER OF EDUCATION
(Social Studies Education)

Faculty of Social Sciences, Srinakharinwirot University

2022

Copyright of Srinakharinwirot University

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง
การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบกร
ของ
กรกฎ จิตรานุเคราะห์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์ นายแพทย์ฉัตรชัย เอกปัญญาสกุล)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

คณะกรรมการสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์

..... ที่ปรึกษาหลัก ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กิตติคุณ รุ่งเรือง) (ศาสตราจารย์ ดร.สิริวรรณ ศรีพหล)
..... ที่ปรึกษาร่วม กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.นาตยา ปิณฑนนท์) (อาจารย์ ดร.ศุภณัฐ พานา)

ชื่อเรื่อง	การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบกร
ผู้วิจัย	กรกฎ จิตรานูเคราะห์
ปริญญา	การศึกษามหาบัณฑิต
ปีการศึกษา	2565
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กิตติคุณ รุ่งเรือง
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รองศาสตราจารย์ ดร. นาทยา ปิลาณานนท์

บทความวิจัยนี้เป็นการพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบกร ซึ่งการวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบกรสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2) เพื่อเพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบกรในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการประกอบกร และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบกร เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ ที่นำความสามารถในทักษะการประกอบกรมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/12 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ จำนวน 20 คน ในปีการศึกษา 2565 ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง มีการดำเนินการวิจัยตามวัตถุประสงค์ 2 ขั้นตอน คือ (1) ชั้นพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ มีผลการวิจัยคือ การปรับเปลี่ยนคำอธิบายรายวิชาและจัดทำโครงสร้างรายวิชาให้มีการบูรณาการการประกอบกร และแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 3 แผน และ (2) ชั้นศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน มีเครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลประกอบด้วย แบบประเมินความรู้ ความเข้าใจการประกอบกร แบบประเมินความสามารถในทักษะการประกอบกร และแบบประเมินแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบกร โดยมีผลการวิจัยคือ ด้านความรู้ความเข้าใจ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 68.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ ด้านทักษะ มีค่าเฉลี่ยรวมจากการประเมิน 3 ครั้ง คิดเป็น 3.55 อยู่ในระดับ มาก ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และด้านแรงจูงใจจากการประเมินตนเองมีค่าเฉลี่ยรวมอยู่ที่ 3.80 อยู่ในระดับ สูง ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

คำสำคัญ : การบูรณาการ, การประกอบกร, รายวิชาประวัติศาสตร์

Title	DEVELOPING ENTREPRENEURSHIP SKILLS ON HISTORY COURSE
Author	KORAKOT CHITTRANUKROUH
Degree	MASTER OF EDUCATION
Academic Year	2022
Thesis Advisor	Assistant Professor Dr. Kittikoon Rungruang
Co Advisor	Associate Professor Dr. Nataya Pилanthanonnd

This aim of this study is the development of history course to enhance entrepreneurial skills. The objectives are as follows: (1) to develop a history course to enhance the entrepreneurial skills for Mathayomsuksa One students; and (2) to study the academic achievement of students from enrolled in history courses to enhance their entrepreneurial skills in terms of knowledge and understanding, entrepreneurial skills competence and entrepreneurial motivation. It is applied research that brings the ability of entrepreneurial skills to be applied to teaching and learning management. The sample consisted of 20 Mathayomsuksa One students at Mathayomwatsing School in the 2022 academic year. The researcher used purposive sampling, which was carried out in accordance with the objectives in two steps: (1) the development of history course. The research results were to modify the course description and creating a course structure to integrate entrepreneurial skills and three learning management plans; and (2) to study educational achievement. The tools used to measure and evaluate, including an entrepreneurial understanding assessment form, assessment form to measure the ability of entrepreneurial skills, and an entrepreneurial motivation assessment form. The research results consisted of student achievement with an average of 68.50, higher than the 60% criteria, with a total average of three assessments, representing 3.55, which was at a high level and satisfies the specified criteria. In terms of the self-assessment motivation, the total average was at a high level of 3.80, which met the specified criteria.

Keyword : Integration, Entrepreneurship, History course

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์จากอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก ผศ. ว่าที่ร้อยตรี ดร.กิตติคุณ รุ่งเรือง และ รศ.ดร.นาตยา ปิณฑนานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่คอยเอาใจใส่และให้คำปรึกษาเป็นอย่างดีตลอดเวลาตลอดการทำวิจัย เพื่อพัฒนางานและแก้ไขปรับปรุงในส่วนที่เป็นข้อบกพร่อง นอกจากนี้ยังเป็นผู้ให้องค์ความรู้แนวทางการศึกษา ค้นคว้าและให้พลังใจมาโดยตลอด เป็นเสมือนแรงผลักดันให้ผู้วิจัยสามารถดำเนินงานวิจัยทุกขั้นตอนจนสำเร็จลุล่วงได้ในที่สุด สิ่งนี้ผู้วิจัยตระหนักถึงความตั้งใจจริง ความทุ่มเททั้งร่างกายแรงใจของอาจารย์ จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.ญาณินี ไพทยวัฒน์ อาจารย์มิตรชัย กุลแสงเจริญ อาจารย์ บดินญาพัฒน์ วรพันธ์ นายประพันธ์ ขจัดภัย นางสาวจารุวรรณ ยิ่งยงค์ และนางสาวจินดา ผาดศรี ผู้ทรงคุณวุฒิที่กรุณาตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี

ขอบพระคุณ คุณอมรา พวงชมพู ผู้ประกอบการบริษัทสยามแฮนด์ส์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการสัมภาษณ์เก็บข้อมูลที่เป็นประโยชน์ด้านการประกอบการ เพื่อใช้สำหรับงานวิจัย

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหารสถานศึกษา โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการทำวิจัย

ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ ดร.สิริวรรณ ศรีพหล ผศ.ว่าที่ร้อยตรี ดร.กิตติคุณ รุ่งเรือง รศ.ดร.นาตยา ปิณฑนานนท์ และอาจารย์ ดร. ศุภณัฐ พานา ที่กรุณาให้เกียรติเป็นกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ผู้วิจัยมีความทราบซึ่งในความกรุณาของทุกท่านที่ได้กล่าวถึงและผู้ที่ไม่ได้เอ่ยนามในที่นี้ ทั้งครอบครัว คณาจารย์ เพื่อน ศิลาปินคนโปรด รวมถึงผู้ที่เกี่ยวข้อง ที่ได้มีส่วนช่วยเหลือในการให้คำปรึกษาด้านความรู้และเป็นพื้นที่ปลอดภัยคอยให้กำลังใจด้วยดีเสมอมา จึงขอกราบขอบพระคุณทุกท่านด้วยความจริงใจ และขอขอบคุณประโยชน์อันเกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นกตเวทิตาคุณ แต่บิดามารดา ครู อาจารย์ และผู้ที่เกี่ยวข้องในการสนับสนุนงานวิจัยในครั้งนี้ สุดทำยนี้ขอน้อมคารวะแต่ผู้เขียนตำราวิชาการที่ได้ศึกษาค้นคว้าและใช้อ้างอิงทุกท่าน

กรรกฎ จิตรานุเคราะห์

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ	ช
สารบัญตาราง.....	ฎ
สารบัญรูปภาพ	ฏ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของงานวิจัย.....	4
ความสำคัญของงานวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
ประชากรที่ใช้ในวิจัย.....	5
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในวิจัย.....	5
ขอบเขตด้านเนื้อหาในวิจัย	6
ตัวแปรที่ศึกษา	6
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
กรอบแนวคิดการวิจัย	8
สมมติฐานการวิจัย.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
1.แนวคิดการประกอบการ (Entrepreneurship)	9
ความหมายของการประกอบการ.....	9

ความสัมพันธ์ระหว่างการประกอบการ กับ ผู้ประกอบการ.....	10
คุณลักษณะของผู้ประกอบการ (Characteristics).....	11
การประกอบการในยุคปัจจุบัน	12
ความสามารถในทักษะการประกอบการในปัจจุบัน.....	13
2. แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ.....	16
ความหมายของแรงจูงใจ	16
แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ	17
3. การเรียนการสอนประวัติศาสตร์.....	19
ความหมายและความสำคัญของประวัติศาสตร์.....	19
วิชาประวัติศาสตร์ในหลักสูตรสังคมศึกษา	20
การจัดการเรียนรู้ประวัติศาสตร์.....	21
ประวัติศาสตร์ธุรกิจ	22
วัฒนธรรมการดื่มชามาสู่การประกอบธุรกิจ	25
4. การบูรณาการ.....	29
แนวคิดการบูรณาการ.....	29
ความสำคัญและคุณค่าของการบูรณาการ	31
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	33
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	42
ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการสำหรับ	
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.....	42
1. สร้างกรอบแนวคิดของงานวิจัย	42
2. พัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์.....	42

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรู้รายวิชาประวัติศาสตร์ เสริมสร้างทักษะ การประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในทักษะการ ประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ	45
1. สร้างเครื่องมือที่ใช้สำหรับงานวิจัย.....	45
2. การนำรายวิชาประวัติศาสตร์ที่ปรับปรุงไปทดลองใช้.....	49
3. การหาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน.....	50
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	51
ขั้นตอนที่ 1 ผลการพัฒนาวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.....	51
ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรู้รายวิชา ประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถ ในทักษะการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยมีผลการวิเคราะห์ ข้อมูลดังนี้.....	59
บทที่ 5 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ	63
สรุปผลการศึกษา.....	63
อภิปรายผล	64
ข้อเสนอแนะ	68
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้	68
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งถัดไป	69
บรรณานุกรม	70
ภาคผนวก.....	78
ภาคผนวก ก	79
ภาคผนวก ข	81
ภาคผนวก ค	84

ภาคผนวก ง..... 95

ภาคผนวก จ 103

ประวัติผู้เขียน..... 106

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 ค่าความสอดคล้อง IOC ของคำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ	43
ตาราง 2 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ	44
ตาราง 3 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดความรู้ ความเข้าใจการประกอบการโดยผู้ทรงคุณวุฒิ	46
ตาราง 4 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดความสามารถในทักษะการประกอบการโดยผู้ทรงคุณวุฒิ	48
ตาราง 5 แสดงระดับค่าความสามารถในทักษะการประกอบการตามช่วงคะแนน	50
ตาราง 6 แสดงระดับแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการตามช่วงคะแนน	50
ตาราง 7 ผลการวัดความรู้ความเข้าใจการประกอบการหลังทดลองใช้แผนการสอน	59
ตาราง 8 ผลการวัดความสามารถในทักษะการประกอบการในแต่ละระดับหลังทดลองใช้แผนการสอน	60
ตาราง 9 ผลการวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ หลังทดลองใช้แผนการสอน	61

สารบัญรูปภาพ

	หน้า
ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย	8
ภาพประกอบ 2 รูปแบบของการบูรณาการ (Jensenius, 2012).....	30
ภาพประกอบ 3 การกำหนดสาระการเรียนรู้และเป้าหมาย	52
ภาพประกอบ 4 คำอธิบายรายวิชาประวัติศาสตร์ที่มีการปรับเปลี่ยนให้เกิดการบูรณาการ	53
ภาพประกอบ 5 คำอธิบายรายวิชา ที่นำเฉพาะหน่วยที่ 3 4 และ 5 มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้	54
ภาพประกอบ 6 รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนามาจาก Utica City School.....	55
ภาพประกอบ 7 ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยที่ 3 การประกอบกรณีในอดีตและปัจจุบัน .	58

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

โลกในปัจจุบันเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์ ในขณะที่เดียวกันสถานการณ์การแพร่ระบาดของโคโรนาไวรัส 2019 ได้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ต่อวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์จากเดิมที่เป็นแบบการเผชิญหน้าต้องถูกงดเว้นด้วยมาตรการรักษาระยะห่างระหว่างบุคคล (Social Distancing) การเปลี่ยนแปลงในครั้งนี้เป็นการกระตุ้นให้เกิดความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี หลายธุรกิจต้องปรับตัวให้สามารถอยู่รอด มีการนำเทคโนโลยีเข้ามาทดแทนแรงงานมนุษย์ในบางองค์กร ส่งผลให้เกิดการลดลงของอัตราการจ้างงาน และเกิดเป็นภาวะว่างงานจำนวนมาก ทั้งกลุ่มคนที่เคยมีงานประจำอยู่รวมถึงผู้ที่จบการศึกษาใหม่ และไม่เคยทำงานมาก่อน มีอัตราการว่างงาน 2.9 แสนคน เพิ่มขึ้นร้อยละ 10.04 โดยเฉพาะกลุ่มที่เป็นผู้จบการศึกษาในระดับอุดมศึกษามีอัตราการว่างงานมากถึงร้อยละ 3.44 เป็นการสะท้อนให้เห็นว่าการว่างงานในปัจจุบันเป็นกลุ่มแรงงานทักษะสูง สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (2561) ดังนั้นการมีทักษะสูงเพียงอย่างเดียวอาจไม่พอต่อการประกอบอาชีพในอนาคต มนุษย์จึงต้องเรียนรู้และพัฒนาทักษะใหม่ ๆ ให้พร้อมรับกับอาชีพใหม่ที่จะเกิดขึ้น ทางสถาบันวิจัยชั้นนำทางธุรกิจและการจัดการของโลก McKinsey company (2021) ได้มีการทำวิจัยเกี่ยวกับทักษะของโลกในอนาคตที่จำเป็นต้องมี เพื่อเพิ่มโอกาสในการจ้างงาน รายได้ที่สูงขึ้นและก่อให้เกิดความพึงพอใจในการทำงาน โดยหนึ่งในทักษะที่ควรมีคือทักษะการประกอบการ (Entrepreneurial skills)

ในสถานการณ์ดังกล่าวผู้ประกอบการจึงมีส่วนสำคัญอย่างมากในการขับเคลื่อนพัฒนาเศรษฐกิจ ด้วยการส่งเสริมการผลิตและการสร้างนวัตกรรมใหม่ ดังนั้นนักเศรษฐศาสตร์กล่าวว่าผู้ประกอบการเป็นส่วนสำคัญที่สุดของปัจจัยการผลิต (Factor of Production) จากการเป็นผู้รวบรวมที่ดิน แรงงานและทุนมารวมกันเพื่อสร้างผลิตภัณฑ์และบริการเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ ดังนั้นการพัฒนาทักษะการประกอบการจึงเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างผู้ประกอบการที่มีคุณภาพ สามารถพาธุรกิจให้เติบโต มีความสามารถในการแข่งขันกับธุรกิจใหม่ที่กำลังจะเกิดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศตามยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 และแผนการสร้างวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม SME ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2560-2564) ที่มุ่งเน้นพัฒนาศักยภาพในการดำเนินธุรกิจโดยการพัฒนาผู้ประกอบการให้สามารถแข่งขันในระดับสากลได้

รัฐบาลมีความพยายามที่จะพัฒนาและสร้างผู้ประกอบการอย่างต่อเนื่อง โดยเชื่อมโยงสถาบันการศึกษา สถาบันการเงินและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามนโยบายของรัฐบาล ได้แก่ โครงการเสริมสร้างผู้ประกอบการใหม่ (New Entrepreneur Creation: NEC) สถาบันพัฒนาผู้ประกอบการการค้ายุคใหม่ (New Economy Academy) โครงการสนับสนุนหน่วยบ่มเพาะวิสาหกิจในสถาบันอุดมศึกษา (University Business Incubator: UBI) เป็นต้น รวมถึงหลักสูตรอบรมจากองค์กรภายนอกในภาคธุรกิจ โดยนโยบายดังกล่าวเน้นพัฒนาผู้ที่สนใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย ผู้ว่างงาน นักศึกษาจบใหม่ รวมถึงการพัฒนาผู้ที่เป็นผู้ประกอบการอยู่แล้วให้มีศักยภาพมากยิ่งขึ้น (สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา, 2561)

ในขณะที่ระบบการศึกษาไทยที่ผ่านมาให้ความสำคัญกับการสร้างผู้ประกอบการน้อยมาก มีเพียงระดับอุดมศึกษามหาวิทยาลัยบางแห่งที่เปิดหลักสูตรการศึกษาความเป็นผู้ประกอบการ เช่น มหาวิทยาลัยกรุงเทพ สาขาวิชาการเป็นเจ้าของธุรกิจ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย สาขาการประกอบการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สาขาการจัดการสำหรับผู้ประกอบการ เป็นต้น ในขณะที่ระดับการศึกษาพื้นฐานจะมีในหลักสูตรเฉพาะสายระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและมีในหลักสูตรเพิ่มเติมของบางโรงเรียน ทั้งนี้การเรียนสายธุรกิจเฉพาะทางยังไม่เป็นที่แพร่หลายด้วยค่านิยมเดิมของคนในสังคมที่นิยมประกอบอาชีพที่มีความต้องการในตลาดแรงงาน รวมถึงอาชีพที่มีความมั่นคง จึงผลักดันให้นักเรียนศึกษาต่อในสายสามัญ ซึ่งมุ่งเน้นองค์ความรู้วิชาการ พัฒนาค้นให้มีทักษะเฉพาะด้านสร้างแรงงานที่มีทักษะสูง ผ่านกระบวนการเรียนการสอนทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษา สังเกตได้จากคนที่มีความรู้ระดับปริญญาโทปริญญาเอกมักไปเป็นลูกจ้างมากกว่าเป็นเจ้าของธุรกิจ

จากผลสำรวจความคิดเห็นของประชาชนของศูนย์สำรวจความคิดเห็นนิด้าโพลปี 2562 (อัญชญา ณ ระนอง, 2562) จากประชาชนที่มีอายุ 12 ปีขึ้นไป พบว่าเมื่อถามถึงอาชีพในฝันของเด็กและเยาวชนไทยอยากเป็นในยุคริดิคัล โดยอันดับ 1 คือ ประกอบธุรกิจส่วนตัว ร้อยละ 15.83 จากผลสำรวจดังกล่าวชี้ให้เห็นแนวโน้มของอาชีพของเยาวชนยุคใหม่ส่วนใหญ่ สนใจอยากสร้างธุรกิจเป็นของตัวเองหรือต้องการทำงานอิสระมากกว่าการเป็นลูกจ้างในองค์กรทั่วไป ดังนั้น ในการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการควรเริ่มตั้งแต่การพัฒนาทักษะการประกอบการตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้มีความรู้ ทักษะเบื้องต้นก่อนที่จะไปศึกษาต่อในระดับสูง นอกจากนี้ สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (2561) ได้กล่าวถึงการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ (Entrepreneurship Education) เป็นหนึ่งในทักษะที่สำคัญแห่งศตวรรษที่ 21 และสามารถจัดการเรียนรู้ในเนื้อหาเชิงสหวิทยาการ (Interdisciplinary) ด้วยการส่งเสริมความเข้าใจ

ในเนื้อหาแกนวิชาหลักและสอดแทรกทักษะการประกอบการเข้าไปได้ จึงสอดคล้องต่อค่านิยมที่ต้องการหาความมั่นคงในอาชีพ นักเรียนไม่จำเป็นต้องเรียนสายอาชีพหรือเรียนในหลักสูตรธุรกิจเฉพาะทาง ก็สามารถมีความรู้ มีทักษะการประกอบการได้ ผ่านการเรียนแบบบูรณาการ ผู้เรียนอาจไปต่อยอดในภายหลังหรือทำงานในสายอาชีพอื่นที่มีความมั่นคง ในขณะที่เดียวกันก็สามารถสร้างธุรกิจที่เป็นของตนเองได้

โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์เป็นโรงเรียนขนาดใหญ่พิเศษ เดิมเคยมีหลักสูตรบริหารธุรกิจในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งในปัจจุบันได้ถูกยกเลิกไปจากนโยบายของผู้บริหารที่ต้องการมุ่งเน้นด้านวิชาการ ส่งผลให้นักเรียนที่สนใจไม่มีทางเลือกในการศึกษา ทั้งนี้ด้วยบริบทของนักเรียนมีหลากหลายฐานะ โดยส่วนใหญ่อยู่ในระดับยากจนถึงปานกลาง นักเรียนจึงมีเจตคติที่ดีต่ออาชีพสุจริต หลายคนทำงานขณะเรียนเพื่อแบ่งเบาภาระครอบครัวและจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโคโรนาไวรัส 2019 ส่งผลอย่างมากต่อครอบครัวที่ประกอบอาชีพรับจ้าง ทางโรงเรียนจึงสร้างพื้นที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถหารายได้อย่างอิสระผ่านตลาดนัดออนไลน์ ซึ่งพบว่านักเรียนจำนวนมากให้ความสนใจในการประกอบธุรกิจเป็นของตัวเอง มีการนำสินค้ามาขายอย่างหลากหลายทั้งเหมือนและต่างกัน มีทั้งสินค้าที่ได้รับความนิยม ไม่นิยมจนเลิกขายไปในที่สุด ในการนี้ผู้วิจัยจึงเห็นถึงความสำคัญของการพัฒนาให้นักเรียนมีทักษะการประกอบการ เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจในอนาคต ในฐานะที่ผู้วิจัยปฏิบัติการสอนเป็นครูสังคมศึกษา ซึ่งโดยเป้าหมายสังคมศึกษาเป็นวิชาที่ว่าด้วยการบูรณาการร่วมกันของศาสตร์ในสังคมศาสตร์ ได้แก่ ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์ สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา เพื่อจัดการศึกษาในระดับโรงเรียนให้ผู้เรียนตระหนักถึงความเป็นพลเมือง และมีการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่สังคมที่อาศัยอยู่ได้

วิชาประวัติศาสตร์ในประเทศไทย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เน้นที่การศึกษาเรื่องราวในอดีตด้านการเมือง เศรษฐกิจและสังคม โดยจะเห็นได้จากหนังสือแบบเรียนประวัติศาสตร์ไทยที่ใช้ศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ที่จะกล่าวถึงเพียงแค่ประวัติศาสตร์การเมือง เศรษฐกิจและสังคมในยุคสมัยสุโขทัย อยุธยา ธนบุรีมาจนถึงรัตนโกสินทร์ ทั้งที่การศึกษาประวัติศาสตร์โดยทั่วไปมีความเป็นสหวิทยาการโดยธรรมชาติ (บุญธรรม รจิตภิญโญเลิศ, 2556) เป็นวิชาที่ว่าด้วยการศึกษาเรื่องราวในอดีต ที่มีผลกระทบต่อสังคมในขณะนั้นและมีพัฒนาการมาจนถึงปัจจุบัน ซึ่งไม่ได้มีหลักเกณฑ์ตายตัวว่าจะต้องศึกษาเฉพาะพฤติกรรมของคน สังคม เศรษฐกิจหรือการเมืองเพียงด้านใดด้านหนึ่ง แต่ยังสามารถศึกษาได้อีกมากมาย ไม่ว่าจะเป็นประวัติศาสตร์ ศิลปะ วัฒนธรรม ธุรกิจ

การศึกษา อาหาร เป็นต้น จึงทำให้เกิดการศึกษาประวัติศาสตร์ในหลายมิติโดยมีการปรับแนวคิดของศาสตร์ต่าง ๆ เข้ามาเพื่อใช้อธิบายเรื่องราวในอดีต ซึ่งในปัจจุบัน การศึกษาประวัติศาสตร์เพื่อนำมาพัฒนาหรือต่อยอดทางธุรกิจได้ถูกพูดถึงมากขึ้น ตัวอย่างงานวิจัย จตุรงค์ เลาะห์เพ็ญแสง (2558) การพัฒนาผลิตภัณฑ์ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์จากทุนทางวัฒนธรรมพื้นที่อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย ศรีสัชนาลัย กำแพงเพชร เป็นผลิตภัณฑ์ที่มีการใช้มรดกทางวัฒนธรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์เข้ามามีส่วนในการพัฒนาประยุกต์การออกแบบ และกิตติกรรม บำรุงบุญ และงานวิจัยของ กิตติกรรม บำรุงบุญ และปิยลักษณ์ โพธิ์วรรณ (2563) การพัฒนาผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่สะท้อนอัตลักษณ์ท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคาม เพื่อยกระดับมูลค่าทางเศรษฐกิจ โดยมีผลการวิจัยกล่าวถึงองค์ความรู้สำคัญ ที่จะสามารถนำไปใช้เป็นแรงบันดาลใจในการออกแบบผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกและบรรจุภัณฑ์ คือรูปทรงและลวดลายที่สะท้อนอัตลักษณ์ของจังหวัดมหาสารคาม เป็นต้น ผู้วิจัยจึงเห็นถึงความสำคัญของการนำประวัติศาสตร์มาบูรณาการร่วมกับทักษะประกอบการเพื่อให้รายวิชามีชีวิตชีวาเกินกว่าเป็นศาสตร์ของการท่องจำ และที่สำคัญผู้เรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ประกอบกับผู้วิจัยมีหน้าที่รับผิดชอบในการสอนวิชาประวัติศาสตร์ และมีความประสงค์ที่จะนำประวัติศาสตร์มาเชื่อมโยงสู่การพัฒนาทักษะการประกอบการ เพื่อตอบสนองตามเป้าหมายและธรรมชาติของการเรียนสังคมศึกษาที่เป็นศาสตร์บูรณาการ และตอบสนองสภาพภูมิหลังความต้องการของนักเรียนด้วย อีกทั้งต้องการให้นักเรียนได้มองเห็นคุณค่าของประวัติศาสตร์ว่านอกเหนือจากการเรียนประวัติศาสตร์ เพื่อคุณค่าต่อการพัฒนาความเป็นพลเมืองดี ผ่านการเรียนรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นมาของมนุษยชาติในอดีต โดยเฉพาะในประเทศหรือท้องถิ่นของตนทำให้เข้าใจสภาพและปัญหาในปัจจุบันรวมทั้งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตแล้ว เรายังสามารถนำความรู้จากประวัติศาสตร์มาเข้าใจในท้องถิ่นของตนมาคิดต่อยอดสร้างธุรกิจ การประกอบการให้เกิดรายได้ โดยคาดหวังที่จะให้นักเรียนได้เกิดแนวทางและพัฒนาดนให้มีทักษะการประกอบการสำหรับอนาคต เพื่อที่จะได้นำแนวทาง และทักษะเหล่านี้ไปใช้ในการทำงาน การประกอบการในเรื่องอื่น ๆ ได้อีกด้วย

ความมุ่งหมายของงานวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์ เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการประกอบ การ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ความสำคัญของงานวิจัย

1. ได้รายวิชาประวัติศาสตร์ที่พัฒนาตามแนวคิดการบูรณาการเชิงพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) เสริมสร้างทักษะการประกอบการแก่ผู้เรียนในด้านความรู้ ความเข้าใจการ ประกอบ การ ความสามารถในการประกอบ การ และแรงขับพฤติกรรมในการประกอบธุรกิจ

2. นักเรียนได้พัฒนาทักษะการประกอบ การ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการต่อยอดไปสู่การทำงาน และการประกอบ การในอนาคต

3. เป็นแนวทางสำหรับครูสังคมศึกษา และครูกลุ่มสาระฯ อื่น ๆ ที่ได้แนวทางการ พัฒนารายวิชาบูรณาการการประกอบ การ ในลักษณะพหุวิทยาการเพื่อพัฒนาทักษะหรือ คุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียน

4. งานวิจัยนี้มีส่วนในการสร้างคุณค่าต่อศาสตร์หลักสูตรและการเรียนการสอนสังคม ศึกษา ส่งเสริมให้ครูสังคมศึกษามีความเข้าใจในเรื่องของธรรมชาติของสังคมศึกษาที่เป็นศาสตร์ ของการบูรณาการ ไม่ใช่วิชาที่มีเนื้อหาแยกเฉพาะศาสตร์อีกต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ (Applied research) ในรายวิชาประวัติศาสตร์ เสริมสร้างการประกอบ การ โดยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ดังนี้

ประชากรที่ใช้ในวิจัย

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/12 โรงเรียนมัธยมวัด สิงห์ จำนวน 20 คน ที่เรียนในปีการศึกษา 2565 โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

ขอบเขตด้านเนื้อหาในวิจัย

เนื้อหาการจัดการเรียนในรายวิชาประวัติศาสตร์ ประกอบด้วย 1) การประกอบธุรกิจในอดีต และปัจจุบัน 2) ทักษะการประกอบการในอดีต และปัจจุบัน 3) องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์ ผู้การวางแผนประกอบธุรกิจในฐานะผู้ประกอบการ

ทักษะการประกอบการที่จะนำมาบูรณาการเพื่อพัฒนาผู้เรียนได้นำมาจาก เอสเอ็มอี ไทยแลนด์ (2561) ประกอบด้วย ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Creative Thinking) การวางแผนและตั้งเป้าหมาย (Planning & Goal) และการตลาด (Marketing)

แบบวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ได้นำมาจาก จริยา กอสุขทวีคุณ (2561) ประกอบด้วยความต้องการประสบความสำเร็จ (Need for achievement) เชื้อต่อปัจจัยควบคุม (Locus of control) กล้าเสี่ยง (Risk taking) อดทนต่อความไม่แน่นอน (Tolerance to ambiguity) การมีแรงบันดาลใจ (Passion) ความกล้าเสี่ยง (Risk taking) การรับรู้ในความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) และการตั้งเป้าหมาย (Goal-setting)

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ประกอบด้วย

1. ตัวแปรอิสระ คือ รายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ
2. ตัวแปรตาม คือ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนประกอบด้วย
 - 2.1 ความรู้ ความเข้าใจการประกอบการ
 - 2.2 ความสามารถในทักษะการประกอบการ
 - 2.3 แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การประกอบการ หมายถึง กระบวนการดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจตามโอกาสที่ได้รับของผู้ประกอบการ จากการนำความรู้มาปรับเปลี่ยนทรัพยากรที่มีเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่หรือนวัตกรรมที่มีคุณค่าและก่อให้เกิดมูลค่าเป็นผลประกอบการ โดยจะต้องยอมรับความเสี่ยงและความล้มเหลวที่อาจเกิดขึ้น

2. ทักษะการประกอบการ หมายถึง ความรู้ความสามารถในการประกอบธุรกิจ โดยทักษะการประกอบการไม่จำเป็นที่จะต้องผูกติดกับอาชีพหรือวุฒิการศึกษาเฉพาะทางเหมือนกับทักษะอื่น ดังนั้นจึงมีทั้งนักวิจัยและนักธุรกิจกล่าวถึงทักษะประกอบการอย่างหลากหลาย โดยผู้วิจัยได้เลือกเฉพาะทักษะการประกอบที่มีความเหมาะสมกับระดับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

จาก เอสเอ็มอี ไทยแลนด์ (2561) ได้แก่ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Creative Thinking) การวางแผน และตั้งเป้าหมาย (Planning & Goal) และการตลาด (Marketing)

3. การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ หมายถึง กระบวนการและขั้นตอนในการสร้างรายวิชาประวัติศาสตร์ เพื่อพัฒนาทักษะการประกอบการ ให้แก่ผู้เรียน โดยอาศัยแนวคิดการบูรณาการเชิงพหุวิทยาการ บูรณาการทักษะการประกอบการ นำมาปรับในคำอธิบายรายวิชาประวัติศาสตร์เดิม ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ แล้วจัดทำแผนจัดการเรียนรู้ 3 แผน ได้แก่ การประกอบธุรกิจในอดีตและในปัจจุบัน ทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจในฐานะผู้ประกอบการ

4. สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน หมายถึง ความสำเร็จที่เกิดขึ้นหลังจากที่นักเรียนได้เรียนในรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ ซึ่งประกอบไปด้วยคุณลักษณะ 3 ประการ ดังนี้

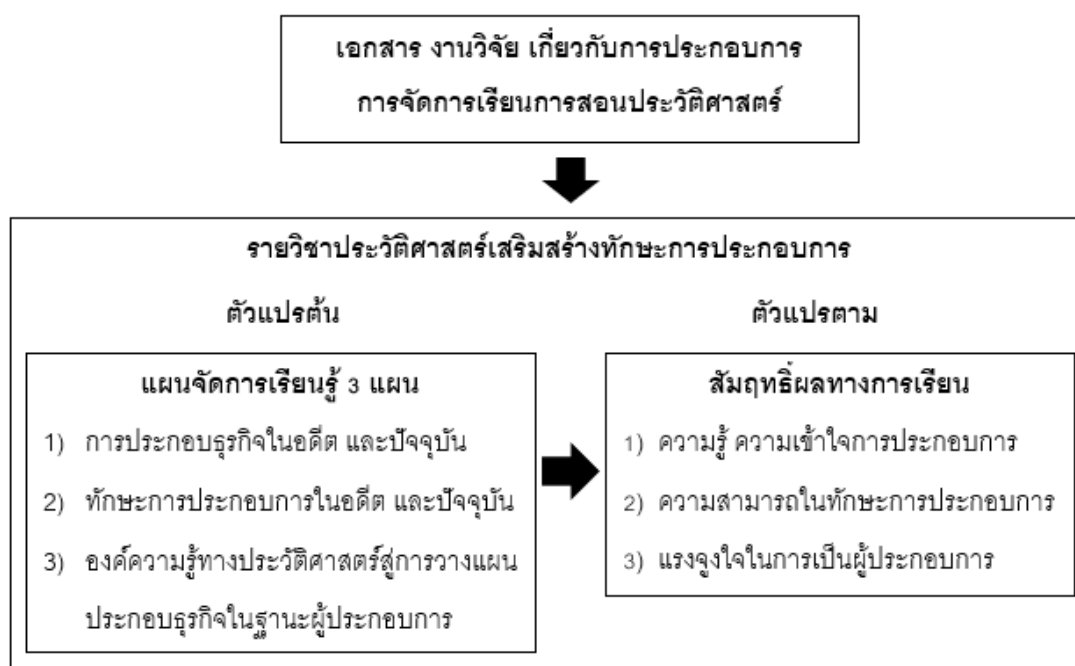
4.1 ความรู้ความเข้าใจการประกอบการ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ โดยพิจารณาจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดและประเมินที่ผู้วิจัยสร้าง

4.2 ความสามารถในการทักษะประกอบการ หมายถึง พฤติกรรมของผู้เรียนในการประกอบธุรกิจด้านความคิดสร้างสรรค์ การวางแผน และการตลาด โดยพิจารณาจากการแบบประเมินความสามารถในทักษะการประกอบการผ่านการปฏิบัติงานตามแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ผู้วิจัยสร้าง

4.3 แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ หมายถึง สิ่งที่กระตุ้นให้เกิดความตั้งใจในการประกอบกิจการเป็นของตนเอง ซึ่งเป็นคุณลักษณะหนึ่งของการเป็นผู้ประกอบการที่เกิดขึ้นหลังจากเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ โดยพิจารณาจากการประเมินตนเองด้านแรงจูงใจที่นำมาจาก จริยา กอสุขทวีคุณ (2561)

กรอบแนวคิดการวิจัย

การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ได้นำแนวคิดการบูรณาการเนื้อหาเชิงพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) เข้ามาพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ โดยเริ่มจากการส่งเสริมความเข้าใจในเนื้อหาแกนหลัก ร่วมกับการนำทักษะการประกอบการที่เหมาะสมกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 บูรณาการเข้าไป เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในทักษะการประกอบการ และแรงขับพฤติกรรมในการประกอบธุรกิจ

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานการวิจัยไว้ดังนี้

1. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เรียนรู้รายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ จะมีความรู้ความเข้าใจการประกอบการ สูงกว่าร้อยละ 60
2. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เรียนรู้รายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ จะมีความสามารถในทักษะการประกอบการ ในระดับมาก
3. นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้เรียนรู้รายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ จะมีแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ในระดับสูง

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้เสนอตามหัวข้อ
ดังนี้

1. แนวคิดการประกอบการ
2. แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ
3. การเรียนการสอนประวัติศาสตร์
4. แนวคิดการบูรณาการ
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.แนวคิดการประกอบการ (Entrepreneurship)

การประกอบการ (Entrepreneurship) เป็นแนวคิดที่เกิดขึ้นมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ ซึ่งพัฒนามาจากแนวคิดและทฤษฎีของ 4 สาขาครอบคลุมทั้ง เศรษฐศาสตร์ สังคมวิทยา การจัดการและจิตวิทยา (Grégoire et al., 2006) โดยเริ่มต้นจากนักเศรษฐศาสตร์ได้ให้นิยามของคำว่า การประกอบการ (Entrepreneurship) ในแง่บทบาทของการพัฒนาเศรษฐกิจ การประกอบการจะเชื่อมโยงกับการก่อตั้งกิจการธุรกิจและการสร้างสรรค์กิจกรรมทางเศรษฐกิจใหม่ ด้านสังคมวิทยาสนใจเกี่ยวกับคุณลักษณะการสร้างนวัตกรรม และความเป็นผู้นำของผู้ประกอบการอันจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางสังคม ด้านการจัดการช่วยทำให้กระบวนการพัฒนาธุรกิจใหม่ให้มีกิจกรรมหรือขั้นตอนในการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ในขณะที่ด้านจิตวิทยาศึกษาถึงลักษณะบุคลิกภาพของผู้ประกอบการ (Characteristics) รวมไปถึงตัวแปรที่มีความสำคัญต่อแรงจูงใจในฐานะผู้ประกอบการ ซึ่งจะเห็นได้ว่าการประกอบการนั้น เกิดจากหลายศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้องมากกว่ามุมมองเพียงแค่ด้านการประกอบธุรกิจ

ความหมายของการประกอบการ

คำว่า การประกอบการ (Entrepreneurship) เกิดขึ้นครั้งแรกโดยนักเศรษฐศาสตร์ชาวฝรั่งเศส Richard Cantillon ที่ได้ให้นิยามของคำว่า การประกอบการ (Entrepreneurship) ในปี 1732 ว่าหมายถึง บุคคลที่เต็มใจที่จะดำเนินการรูปแบบการแก่งกำไรในกิจกรรมใหม่ โดยมีความเสี่ยงทางการเงินเข้ามาเกี่ยวข้อง (Minniti & Lévesque, 2008) และในเวลาต่อมาจึงมีผู้ให้ความสนใจเกี่ยวกับการประกอบการ (Entrepreneurship) มากขึ้น ทั้งในด้านของนักวิชาการและนักธุรกิจ จึงมีผู้ให้นิยามไว้อีกหลากหลายความหมาย โดยสามารถจำแนกออกเป็น 2 กลุ่มดังนี้

กลุ่มให้ความหมายโดยกว้าง กล่าวถึง การประกอบการว่าเป็นการสร้างหรือสกัดคุณค่า (Drucker, 1986; Hisrich et al., 2007; Timmons, 1989) ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการมีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์หรือการสร้างสรรคนวัตกรรมจากการมองเห็นโอกาสที่ผู้อื่นไม่เห็น เป็นการเปลี่ยนแปลง บางสิ่งเพื่อทำให้เกิดคุณค่าและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม (Calás et al., 2009) โดย จะต้องพร้อมรับกับความเสี่ยงเพื่อแลกกับผลกำไรที่เพิ่มขึ้น ซึ่งจากนิยามเบื้องต้นนี้มีความหมายที่ ครอบคลุมมากกว่าการประกอบธุรกิจ

กลุ่มที่ให้ความหมายโดยแคบ (Entrepreneur Handbook, 2014; Ferreira, 2022; อีซีไอ ซาแนล ทิม, 2560) การประกอบการจะหมายถึง กระบวนการในการออกแบบธุรกิจ ผลิตภัณฑ์ค้าหรือ บริการให้แก่ผู้ซื้อ โดยสร้างร้านหรือองค์กรเพื่อการขายสินค้าและบริการสู่สาธารณะ ซึ่งมักจะ เริ่มต้นด้วยการเป็นธุรกิจขนาดเล็ก (small business) และมีจุดมุ่งหมายของการจัดตั้งเพื่อแสวงหา กำไรท่ามกลางความเสี่ยงทางธุรกิจ

จากความหมายดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่า การประกอบการ หมายถึง กระบวนการดำเนิน กิจกรรมทางธุรกิจตามโอกาสที่ได้รับของผู้ประกอบการ จากการนำความรู้มาปรับเปลี่ยนทรัพยากร ที่มีเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่ หรือนวัตกรรมที่มีคุณค่าต่อสังคมและก่อให้เกิดผลของการ ประกอบการในรูปแบบของกำไร โดยจะต้องยอมรับความเสี่ยงและความล้มเหลวที่อาจเกิดขึ้น

ความสัมพันธ์ระหว่างการประกอบการ กับ ผู้ประกอบการ

การประกอบการ (Entrepreneurship) และผู้ประกอบการ (Entrepreneur) คำทั้งสองนี้ แตกต่างกันแต่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน จึงมักมีการใช้สลับไปมาอยู่เสมอขึ้นอยู่กับบริบทของการ ใช้และค่านิยมของผู้ใช้ จากการให้นิยามความหมายผู้ประกอบการที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้ รวมไปถึง ถึงนักวิชาการด้านอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นนักเศรษฐศาสตร์ที่มองผู้ประกอบการเป็นหนึ่งในปัจจัยการผลิต (Factors of production) เป็นบุคคลที่มีความสามารถในการค้นหาโอกาสและใช้โอกาสนั้น ในการสร้างสินค้าและบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภค ด้านนักจิตวิทยา มองว่า เป็นบุคคลที่มีแรงขับจากภายใน เช่น ความต้องการความสำเร็จสูง มีความกระตือรือร้น เชื่อมมั่นใน ตนเองที่จะปฏิบัติตามความคิดความฝันของตนและรับความเสี่ยงได้ในระดับหนึ่ง ในขณะที่ทาง ธุรกิจมองว่าเป็นบุคคลที่กล้าเสี่ยงในการจัดตั้งธุรกิจ หรือเริ่มต้นกิจการใหม่ โดยมีเป้าหมายในการ สร้างผลกำไร

จากความหมายของผู้ประกอบการที่กล่าวมาจะสื่อความหมายไปในทิศทางเดียวกันโดย การเจาะจงเฉพาะไปที่ตัวบุคคล (Person) ที่มีคุณลักษณะหรือความสามารถบางอย่าง โดยมี ฐานะเป็นเจ้าของกิจการซึ่งจะมีความแตกต่างจากการประกอบการที่มีลักษณะเป็นกระบวนการ

(Process) ดังที่กล่าวไปในความหมายก่อนหน้านี้ ส่วนของความสัมพันธ์กันระหว่างคำทั้งสองนี้ (ฮาร์ดคอร์ อีซีไอ, 2564) ได้สรุปไว้ว่า การประกอบการเป็นสิ่งที่ใครก็สามารถมีหรือพัฒนาได้ โดยไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นผู้ประกอบการ ในขณะที่ผู้ประกอบการจะสำเร็จในธุรกิจของตนเองได้ จำเป็นที่จะต้องมีความสามารถในการประกอบการ (Entrepreneurship) อยู่ในตัว

คุณลักษณะของผู้ประกอบการ (Characteristics)

การจะเป็นผู้ประกอบการได้จำเป็นที่จะต้องมีความรู้คุณลักษณะของผู้ประกอบการ (Characteristics) อยู่ในตัว ซึ่งมีนักวิชาการให้ความสนใจและทำการศึกษาเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ประกอบการไว้อย่างมากมายหลังจากที่หนังสือ Risk, Uncertainty and Profit ของ Frank Knight ได้ถูกตีพิมพ์ในปี 1921 (Astebro et al., 2014) ในขณะที่ Harvard Business School ได้ทำการศึกษาจากงานวิชาการในด้านเศรษฐศาสตร์ การจัดการไปจนถึงด้านจิตวิทยาถึงคุณลักษณะที่ทำให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จ ซึ่งจะมีความแตกต่างกันไปตามกิจกรรมของผู้ประกอบการ และการมีคุณลักษณะของผู้ประกอบการจะส่งอิทธิพลต่อการตัดสินใจของนักเรียนในการเป็นผู้ประกอบการด้วย (Karimi et al., 2011) ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมคุณลักษณะของผู้ประกอบการไว้ดังนี้

1. ความเสี่ยง (Risk taking) เป็นคุณลักษณะหนึ่งของผู้ประกอบการที่ถูกกล่าวถึงในหลากหลายงานวิจัย โดยหนึ่งในนักวิจัยกลุ่มแรกไนท์ (Knight, 1921) ได้กล่าวถึงความเสี่ยงว่าเป็นปัจจัยที่สามารถคำนวณและควบคุมได้ ซึ่งจะมีความแตกต่างจากความไม่แน่นอนที่ไม่สามารถควบคุมได้

2. ความต้องการประสบความสำเร็จ (Need for achievement) หมายถึง การมีความปรารถนาอันแรงกล้าของแต่ละบุคคลในการทำสิ่งต่าง ๆ ให้เต็มที่และดีที่สุดเพื่อความสำเร็จ เป็นแนวคิดที่ McClelland ได้พัฒนาขึ้น ซึ่งมีพื้นฐานมาจากทฤษฎีความต้องการของมนุษย์ที่มีอิทธิพลต่อการกระทำของบุคคลในสถานที่ทำงานที่ Murray เคยกล่าวถึงก่อนหน้านี้ในปี 1938 (Kerr et al., 2017) และยังมีผลงานวิจัยอื่น ๆ อีกมาก (วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์ และวิโรจน์ เจษฎาลักษณ์, 2558; วิมพิริภา เกตุเทียน, 2556) ที่กล่าวถึงความต้องการประสบความสำเร็จเป็นหนึ่งในคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่จะประสบความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ

3. เชื่อในปัจจัยควบคุม (Locus of control) เป็นคุณลักษณะหนึ่งที่ว่าพฤติกรรมของเรามีสาเหตุมาจากตนเองและตนเองสามารถที่จะควบคุมสิ่งที่เกิดขึ้นในธุรกิจได้ (ภัทรานิษฐ์ สรเสริมสมบัติ, 2560) โดยมีแนวคิดพื้นฐานพัฒนามาจากทฤษฎีของ Rotter ในปี 1954 ที่ได้ให้

แนวคิดเป็นครั้งแรกถึงบุคคลที่เชื่อผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นมาจากความสามารถ ความพยายามหรือทักษะของตนเอง (Kerr et al., 2017)

4. อดทนต่อความไม่แน่นอน (Tolerance to Ambiguity) หมายถึง ความสามารถในการจัดการกับปัญหาหรือสภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่มีความคลุมเครือ รวมไปถึงสถานการณ์ที่มีความซับซ้อนและมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา (Bushan and Amal 1986, อ้างถึงใน ธาดาธิเบศร์ ภูทอง และน้องหญิง สุมาลัย, 2562) ซึ่งการอดทนต่อความไม่แน่นอนได้รับการระบุเป็นหนึ่งในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็ของผู้ประกอบการ (McClelland, 1965) และจากผลการวิจัยของ สุธีรา อะทะวงษา (2556) กล่าวถึงความอดทนเป็นคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีความสัมพันธ์กับลักษณะของสถานประกอบการ ซึ่งจะส่งผลต่อการเจริญเติบโตของวิสาหกิจ

5. การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) หมายถึง ความเชื่อว่าตนเองสามารถทำงานและทำตามบทบาทได้ และเกี่ยวข้องโดยตรงกับความคาดหวัง เป้าหมาย และแรงจูงใจ (Cassar & Friedman, 2009) ในขณะที่ Kerr et al. (2017) ได้พัฒนารูปแบบกระบวนการที่ซับซ้อนของการประกอบการ โดยการรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นหนึ่งในคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่ส่งผลต่อประสิทธิภาพของการทำงาน และก่อให้เกิดความสำเร็จในการประกอบกิจการ

จากที่กล่าวมาแสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่พึงมี และอาจพบเจอคุณลักษณะสำคัญของผู้ประกอบการเพิ่มเติม ขึ้นอยู่กับผู้ศึกษาและเป้าหมายของการศึกษา เนื่องจากคุณลักษณะของผู้ประกอบการมีผู้วิจัยศึกษามากกว่าในสาขาอื่นอีกเกือบเท่าตัว (Othman et al., 2006)

การประกอบการในยุคปัจจุบัน

การประกอบการในไทยช่วงทศวรรษที่ผ่านมามุ่งเน้นที่การสร้างธุรกิจเป็นหลัก ซึ่งเกิดจากการผลักดันของภาครัฐด้วยนโยบายการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ ตามยุทธศาสตร์ประเทศไทย 4.0 และมาตรการเสริมสร้างผู้ประกอบการและการพัฒนา SMEs มานานนับกว่า 10 ปีที่มุ่งเน้นพัฒนาศักยภาพในการดำเนินธุรกิจ จึงมีกลุ่มผู้ที่กำลังจัดตั้งธุรกิจใหม่และผู้ประกอบการมีกิจกรรมการประกอบการในระยะเริ่มต้นในระดับที่สูงมาก

ในปัจจุบัน การประกอบการในรูปแบบของการประกอบธุรกิจยังคงมีความสำคัญ เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการสร้างความเจริญเติบโตให้กับเศรษฐกิจของประเทศ แต่จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโคโรนาไวรัส 2019 ได้ส่งผลกระทบต่อสถานประกอบการภาคธุรกิจอย่างรุนแรงทำให้หลายกิจการต้องปิดไป ข้อมูลจากนายทศพล ทังสุบุตร อธิบดีกรมพัฒนาธุรกิจการค้า

กล่าวถึงธุรกิจ 3 อันดับแรกที่จดทะเบียนเลิกประกอบกิจการในเดือนเมษายน 2564 อันดับ 1. ธุรกิจก่อสร้างอาคารทั่วไป 2. อสังหาริมทรัพย์ และ 3. ภัตตาคารร้านอาหาร (กรุงเทพฯธุรกิจ, 2564) ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า การประกอบกิจการดังกล่าวไม่ตอบโจทย์ต่อความต้องการของสังคมในภาวะเศรษฐกิจที่กำลังตกต่ำ ในกรณีนี้จึงเป็นโอกาสสำคัญที่ทำให้คนที่มีความสามารถในทักษะการประกอบกิจการ ได้คิดและสร้างสรรค์นวัตกรรม ปรับประยุกต์สินค้าหรือบริการให้สอดคล้องกับความต้องการของคนในสังคม

การประกอบกิจการในปัจจุบันถูกผลักดันให้อยู่ในรูปแบบ E-commerce มากขึ้นจากสถานการณ์การแพร่ระบาดของโคโรนาไวรัส 2019 และมาตรการเว้นระยะห่าง (Social Distancing) ที่ทำให้ผู้คนใช้เวลาส่วนมากอยู่ในที่พักอาศัยของตนและออกมาจับจ่ายใช้สอยน้อยลง ทั้งนี้ระบบ E-commerce เป็นการทำธุรกรรมซื้อขายหรือแลกเปลี่ยนสินค้าและบริการบนอินเทอร์เน็ต โดยใช้เว็บไซต์หรือแอปพลิเคชันเป็นสื่อในการนำเสนอสินค้าและบริการต่าง ๆ (สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์, 2563) ซึ่งได้ถูกพัฒนาขึ้นในหลายช่องทาง (Platform) เพื่อตอบสนองอุปสงค์และอุปทานในระบบเศรษฐกิจและเพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจให้สามารถดำเนินต่อไปได้ ที่สำคัญคือผู้ประกอบการจะต้องเน้นพัฒนาสินค้าหรือบริการของตนเองให้สามารถขายหรือแข่งขันในการค้าระบบ E-commerce ได้ และแน่นอนว่าทั้งการค้าในรูปแบบปกติหรือในระบบ E-commerce อาจไม่ประสบความสำเร็จหากขาดความสามารถในทักษะการประกอบกิจการ

ความสามารถในทักษะการประกอบกิจการในปัจจุบัน

ทักษะการประกอบกิจการ หมายถึง ความรู้ความสามารถในการประกอบธุรกิจ เป็นความสามารถในการสร้างและพัฒนาธุรกิจที่สามารถแก้ไขปัญหาในสังคมได้ ทั้งยังตอบโจทย์ความต้องการของลูกค้า ผ่านสินค้าหรือบริการ ซึ่งจะส่งผลไปถึงการสร้างผลกำไรให้กับธุรกิจ (ฮาร์ดคอร์ อีซีไอ, 2564) ทั้งนี้ทักษะการประกอบกิจการเป็นหนึ่งในปัจจัยที่ก่อให้เกิดความสำเร็จทางธุรกิจที่ผู้ประกอบการควรมีในศตวรรษที่ 21 ที่มีการเปลี่ยนแปลงรอบด้านไม่ว่าจะเป็น ด้านเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมรวมถึงวิถีการดำรงชีวิต ในทางธุรกิจหากไม่มีการปรับตัวก็ไม่สามารถที่จะดำรงอยู่ต่อไปได้ หลายครั้งที่ธุรกิจขนาดใหญ่อาจจะล้มหายไป ในขณะที่ธุรกิจขนาดเล็กเข้ามาเติบโตแทนที่ จึงเป็นความท้าทายของผู้ประกอบการที่จะต้องพัฒนาตนเองให้มีทักษะการประกอบกิจการ เพื่อนำพาธุรกิจของตนให้เติบโตหน้าคู่แข่ง โดยผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมความสามารถในทักษะการประกอบกิจการไว้ดังนี้

1. ความสามารถในการคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Creative Thinking) ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ มักมีความคิดสร้างสรรค์เกี่ยวกับสินค้าและผลิตภัณฑ์ของตัวเอง (เอสเอ็มอี ไทยแลนด์, 2561) และอาจนำไปสู่การสร้างสรรคนวัตกรรมเมื่อสิ่งประดิษฐ์ใหม่ที่พัฒนาขึ้นมีคุณค่า (Value Creation) เกิดประโยชน์ต่อผู้อื่นรวมถึงเศรษฐกิจและสังคม ยกตัวอย่างธุรกิจใหม่ที่ชื่อ Canva (แพลตฟอร์มดีไซน์งานกราฟิก) ที่ผู้พัฒนามองถึงปัญหาการใช้งานดีไซน์จากโปรแกรม Adobe หรือ Microsoft ที่ต้องใช้เวลาในการสอนวิธีการใช้งาน จึงพัฒนาสร้างสรรคนวัตกรรม Platform ดีไซน์ออนไลน์ “Canva” เป็นโปรแกรมที่เปิดให้ใช้งานฟรี ใช้งานง่ายและใครก็สามารถใช้งานได้ (ฮาร์ดคอร์ อีซีไอ, 2564) ซึ่งสร้างมูลค่ามากกว่าสี่หมื่นล้านดอลลาร์ขึ้นแท่นสตาร์ทอัพที่มีมูลค่าสูงอันดับ 5 ของโลก (การเงินธนาคาร, 2564) และจากการศึกษาการปรับตัวของผู้ประกอบการในสถานการณ์การระบาดของเชื้อโคโรนาไวรัส 2019 ของธีรภัทร เจริญฤทธิ์ (2563) ที่กล่าวถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการดำเนินกิจการด้านการสร้างความแตกต่างด้านผลิตภัณฑ์ คือ ไม่มีสินค้าที่มีลักษณะโดดเด่นเมื่อเปรียบเทียบกับร้านค้าอื่นในธุรกิจเดียวกัน จึงต้องมีการปรับตัวให้สินค้ามีความแตกต่าง ซึ่งสอดคล้องกับ กรุงเทพธุรกิจ (2564) ที่กล่าวถึงการคิดสร้างสรรค์ส่งผลให้สินค้าและบริการแตกต่างไปจากเดิมได้

2. ความสามารถในการวางแผนและตั้งเป้าหมาย (Planning & Goal Setting) เป็นการกำหนดแนวความคิดในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งการทำธุรกิจไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ควรเริ่มต้นจากการทำแผนธุรกิจ (ศูนย์คุ้มครองผู้ใช้บริการทางการเงิน, 2557) และสิ่งที่ผู้ประกอบการมุ่งหวังก็คือการเติบโตของธุรกิจ ดังนั้น เจ้าของธุรกิจจึงต้องมีทักษะการวางแผนธุรกิจเพื่อให้สามารถต่อกรกับคู่แข่งในตลาด และทำให้ธุรกิจเติบโตอย่างยั่งยืนและมีประสิทธิภาพมากที่สุด (ฟิลกูด เทคโนโลยี, 2564) นอกจากนี้ยังต้องจำเป็นต้องตั้งเป้าหมายการทำงานรายสัปดาห์ รายเดือน และรายปี เพื่อคอยปรับปรุงการทำงานอย่างสม่ำเสมอ (เอสเอ็มอี ไทยแลนด์, 2561) ทางสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (2555) ได้กล่าวถึงการวางแผนทางธุรกิจว่า สามารถแบ่งเป็นแผนระยะสั้น ปานกลางและระยะยาวซึ่งจะต้องมีความสอดคล้องกัน โดยแผนระยะสั้นเป็นการวางแผนใน 1 ปี อาจจะมีมุ่งเน้นเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพสินค้า การปรับปรุงประสิทธิภาพในการทำงาน เพื่อสร้างความสามารถในการแข่งขัน การลดต้นทุนและหรือเพิ่มประสิทธิภาพการผลิต การพัฒนาเทคโนโลยีการผลิต การสร้างโอกาสทางการตลาดใหม่ ๆ เป็นต้น แผนธุรกิจระยะปานกลางเป็นการวางแผนตั้งแต่ 1-3 ปี และแผนธุรกิจระยะยาวเป็นการวางแผนตั้งแต่ 3-5 ปีขึ้นไป โดยเป็นการวางแผนแนวทางการดำเนินงานว่ากิจการจะเติบโตไปในทิศทางใด จะเห็นได้ว่าการวางแผนเป็นส่วนสำคัญของความสำเร็จ เป็นการกำหนดเส้นทางไปสู่เป้าหมาย จึงมีความสำคัญตั้งแต่

แรกเริ่มตั้งธุรกิจช่วยให้เห็นภาพรวมของการดำเนินกิจการ สามารถปรับปรุงให้เกิดประสิทธิภาพ และพัฒนาธุรกิจให้ประสบความสำเร็จได้

3. ความสามารถทางการตลาด (Marketing) คือ การทำโปรโมชันให้แก่สินค้าและบริการ เพื่อดึงดูดใจกลุ่มลูกค้าเป้าหมายให้หันมาสนใจสินค้า และนำไปสู่ยอดขายที่เพิ่มขึ้นของสินค้าและบริการนั้น ๆ (ฮอทคอร์สไทยแลนด์, 2561) จะเห็นได้ว่าการตลาดมุ่งเน้นที่ความต้องการของผู้ซื้อ ไม่ใช่ความต้องการของผู้ขาย จึงมีวัตถุประสงค์ที่จะเสนอสินค้าและบริการที่สร้างความพึงพอใจให้แก่ลูกค้า (กัตญญู หรือญญสมบุญ, 2557) การกำหนดกลุ่มเป้าหมายก่อนเพื่อศึกษาพฤติกรรมของผู้บริโภคว่ามีความต้องการอย่างไร หรือสังคมในขณะนั้นต้องการสิ่งใด จึงมีความสำคัญต่อการสร้างสรรค์สินค้าและบริการให้สอดคล้องต่อความต้องการนั้น ซึ่งมักมีการใช้กลยุทธ์ 4P ในการวางแผนการตลาด ประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์ (Product) ราคา (Price) ช่องทางการจัดจำหน่าย (Place) และการส่งเสริมการตลาด (Promotion) แต่หากมองปัจจุบันเมื่อพฤติกรรมผู้บริโภคเปลี่ยนแปลงกลยุทธ์การตลาดจะต้องเปลี่ยนตามไปด้วย จากสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโคโรนาไวรัส 2019 ทำให้คนเข้าถึงสินค้าและบริการผ่านช่องทางออนไลน์เพิ่มขึ้น ส่งผลให้การตลาดดิจิทัล (Digital Marketing) ซึ่งหมายถึงการทำการตลาดผ่านช่องทางดิจิทัลเพื่อติดต่อกับผู้บริโภค อาจเข้ามามีบทบาทมากขึ้น การตลาดจึงไม่ใช่เพียงแค่เพื่อการดึงดูดใจลูกค้าหรือเป็นเพียงเครื่องมือสำหรับการเพิ่มยอดขายอีกต่อไป แต่ยังรวมถึงการสื่อสารคุณค่าของผลิตภัณฑ์หรือบริการไปยังลูกค้า และเป็นเครื่องมือในการรักษาความสัมพันธ์ระหว่างแบรนด์กับลูกค้า ช่วยแสดงให้เห็นว่าแบรนด์มีความเอาใจใส่เกี่ยวกับลูกค้าปัจจุบันและคนที่อาจเป็นกลุ่มเป้าหมายด้วย (แบรนด อินไซต์, 2563)

ความสามารถในทักษะการประกอบการที่กล่าวมา เป็นส่วนหนึ่งในการเริ่มต้นสร้างหรือพัฒนาให้การประกอบการธุรกิจเกิดขึ้นและดำเนินต่อไปได้ ทั้งนี้การพัฒนาความสามารถในทักษะการประกอบการเป็นสิ่งที่สามารถฝึกฝนและพัฒนาได้ โดยที่ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ประกอบการ และยังสามารถนำไปปรับประยุกต์ใช้ในการทำงานในระดับต่าง ๆ ได้เช่นเดียวกัน

แนวคิดการประกอบการ ช่วยให้เข้าใจถึงการประกอบการอันจะนำไปสู่การพัฒนา รายวิชาและจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถในทักษะการประกอบการ และเกิดเป็นแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการอีกด้วย

2. แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกอบการ จึงขออธิบายเกี่ยวกับความหมายของแรงจูงใจไว้ ดังนี้

ความหมายของแรงจูงใจ

แรงจูงใจ (Motivation) หมายถึง เหตุผลที่ทำให้แต่ละคนกระทำบางสิ่งบางอย่างหรือแสดงพฤติกรรมที่มีลักษณะเฉพาะบางอย่างออกมา โดยแรงจูงใจ (Motivation) มาจากรากศัพท์ “Movere” ในภาษาลาติน แปลว่า To move หรือการผลักดันให้เคลื่อนไหว (ชมพูนุช ศรีพงษ์, 2550) ในการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจ มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายไว้ในทิศทางเดียวกัน (Pinder, 1998; ณรงค์ ศรีเกียรติ และประสพชัย พสุนนท์, 2558; ปราโมทย์ พงษ์กัต, 2554; พิเชษฐ์ ศรีไชยวาน, 2554) โดยให้ความหมายของแรงจูงใจว่าหมายถึง สิ่งที่ทำให้แต่ละบุคคลเกิดพลัง โดยมีแหล่งกำเนิดได้จากทั้งภายในและภายนอก เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมรวมทั้งกำหนดทิศทางของสิ่งที่กระทำ ซึ่งการแสดงออกของพฤติกรรมจะมากน้อยหรือยาวนานแค่ไหน ขึ้นอยู่กับระดับของแรงจูงใจที่มีผลต่อบุคคลนั้น จากที่กล่าวมาอาจสรุปความหมายของแรงจูงใจออกได้เป็น 2 ส่วน คือ

1. เป็นสิ่งที่กระตุ้นให้แต่ละบุคคลแสดงพฤติกรรมบางอย่าง ซึ่งเกิดได้จากทั้งความต้องการภายในตัวบุคคลและเกิดได้จากสิ่งกระตุ้นจากภายนอก
2. ก่อให้เกิดพลังและมีทิศทาง หากมีมากจะส่งผลต่อความพยายามนำไปสู่เป้าหมายจนประสบความสำเร็จ ในขณะที่คนที่มีแรงจูงใจต่ำหรือขาดแรงจูงใจ จะส่งผลให้ไม่อยากทำหรือแสดงพฤติกรรมในสิ่งนั้น หรือไม่ก็อาจจะล้มเลิกการกระทำก่อนที่จะบรรลุเป้าหมาย

จากความหมายของแรงจูงใจที่ส่งผลต่อการแสดงพฤติกรรมของแต่ละบุคคล ในทางจิตวิทยาสามารถแบ่งความหมายของแรงจูงใจได้เป็น 2 ประเภท (ณสรณ์ ล้ำจวน, 2557) คือ แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) และแรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) ซึ่งมีความหมายดังนี้

แรงจูงใจภายใน (Intrinsic motivation) หมายถึง สิ่งที่อยู่ในตัวบุคคลซึ่งเกิดขึ้นมาเองจากตัวเองโดยไม่มีผู้อื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งอาจจะเป็นความต้องการ เจตคติ ความสนใจ ความตั้งใจ การมองเห็นคุณค่า ความพอใจ เป็นต้น

แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic motivation) หมายถึง สิ่งที่เกิดจากสิ่งเร้าภายนอกหรือสิ่งแวดล้อมภายนอก เช่น การได้รับรางวัลเกียรติยศ ชื่อเสียง ค่าชม การได้รับการยอมรับ เป็นต้น

โดยมักจะเป็นแรงจูงใจที่ไม่คงทนถาวร เนื่องจากการแสดงพฤติกรรมอาจเกิดขึ้นเพื่อสนองต่อสิ่งจูงใจดังกล่าวเพียงเท่านั้น

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าแรงจูงใจ เป็นสิ่งที่ทำให้บุคคลแสดงพฤติกรรมโดยอาจเกิดจากแรงจูงใจภายในตัวบุคคล หรือแรงจูงใจจากภายนอกเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่ง หรืออาจเกิดได้ทั้งจากแรงจูงใจทั้งสองพร้อมกัน โดยแรงจูงใจภายนอกอาจส่งผลกระทบต่อความคงทนของระยะเวลาการแสดงพฤติกรรมน้อยกว่าแรงจูงใจจากภายใน

แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ เกิดจากการรวมของคำว่า “แรงจูงใจ” ที่หมายถึงสิ่งที่มีมากระตุ้นให้แต่ละบุคคลแสดงพฤติกรรมบางอย่าง หากมีมากจะส่งผลกระทบต่อความพยายามความตั้งใจนำไปสู่เป้าหมายจนประสบความสำเร็จ และคำว่า “ผู้ประกอบการ” คือ บุคคลที่มีความสามารถในการค้นหาโอกาสและใช้โอกาสนั้นในการสร้างสินค้าและบริการ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้บริโภคในลักษณะของการประกอบธุรกิจ ดังนั้นแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการจึงหมายถึง สิ่งที่มีมากระตุ้นให้เกิดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการในฐานะผู้ประกอบการ โดยการศึกษาแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การศึกษาจากลักษณะประชากรถึงความแตกต่างของระดับแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ เช่น เพศ อายุ การศึกษา ภูมิหลังครอบครัว สถานภาพของตนเอง รายได้ครอบครัว ภูมิฐานะ เป็นต้น การศึกษาของ จริญญา กอสุขทวีคุณ (2561) กล่าวถึง เพศ อายุ การศึกษา ไม่พบความแตกต่างในภาพรวมของแรงจูงใจ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบความแตกต่าง ในขณะที่ภูมิหลัง สถานภาพ รายได้ครอบครัว ภูมิฐานะ มีความแตกต่างของแรงจูงใจอย่างชัดเจน ซึ่งบางส่วนสอดคล้องกับรังสรรค์ สิงห์เลิศ และอุทัย โคตรटक (2561) ที่กล่าวว่าเพศไม่มีความแตกต่างในภาพรวมของแรงจูงใจ และในงานวิจัยของพิมพ์พิกา พูลสวัสดิ์ และดรณีกร สุบันตี (2562) พบว่าบุคคลที่เคยได้รับการฝึกปฏิบัติในการจำลองการเป็นผู้ประกอบการ สามารถส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้ แสดงให้เห็นว่าลักษณะประชากรเป็นตัวแปรสำคัญที่จะส่งผลกระทบต่อระดับแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ส่วนที่ 2 การศึกษาองค์ประกอบของแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับแรงจูงใจที่ผลต่อการตัดสินใจเป็นผู้ประกอบการ พิมพ์พิกา พูลสวัสดิ์ และดรณีกร สุบันตี (2562) กล่าวถึงด้านคุณลักษณะส่วนตัวที่มีความเป็นผู้ประกอบการ เช่น ความกล้าเสี่ยง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ

(Karimi et al., 2011) ที่ศึกษาพบว่าลักษณะการประกอบการ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถในตนเอง ความจำเป็นในการบรรลุผลสำเร็จ ความจำเป็นในความเป็นอิสระ แนวโน้มรับความเสี่ยง และความสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาทั้งทางตรงและทางอ้อม

จากการศึกษาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า สิ่งที่เป็นแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับลักษณะของผู้ประกอบการ ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงได้เลือกเครื่องมือวัดแรงจูงใจที่จริยา กอสุขทวีคุณ (2561) สร้างขึ้น ซึ่งมีความสัมพันธ์กับคุณลักษณะของผู้ประกอบการ (Characteristics) ที่ผู้วิจัยได้ศึกษา ได้แก่ การประสบความสำเร็จ (Need for achievement) ความเชื่อต่อปัจจัยควบคุม (Locus of control) ความกล้าเสี่ยง (Risk taking) ความอดทนต่อความไม่แน่นอน (Tolerance to Ambiguity) การมีแรงปรารถนา (Passion) การรับรู้ในความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) และการตั้งเป้าหมาย (Goal-setting) โดยคุณลักษณะของผู้ประกอบการเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจากภายในตัวของแต่ละบุคคล ซึ่งมีความสัมพันธ์กับลักษณะประชากรในด้านการศึกษาที่สามารถพัฒนาขึ้นได้ สอดคล้องกับทฤษฎีพุทธินิยม (Cognitive theories of motivation) ที่เห็นว่าแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมของมนุษย์นั้น ขึ้นอยู่กับการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่รอบตัวที่เกิดขึ้นผ่านกระบวนการทางสมอง และสอดคล้องกับ พิมพิกา พูลสวัสดิ์ และดรณิกร สุบันตี (2562) ที่ให้ข้อค้นพบในการศึกษาแรงจูงใจต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการไว้ว่า สามารถนำไปประยุกต์ใช้สำหรับการพัฒนาหลักสูตร ให้มีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคลิกลักษณะด้านการเป็นผู้ประกอบการให้แก่นักศึกษา ซึ่งจะทำให้สามารถปรับปรุงบุคลิกภาพให้มีแนวโน้มของการชอบความเสี่ยง เพื่อทำให้นักศึกษาเกิดแรงจูงใจมากขึ้นที่จะเป็นผู้ประกอบการในอนาคต

แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการในงานวิจัยนี้ จะเกิดขึ้นได้เมื่อได้รับการจัดการเรียนการสอนผ่านรายวิชาประวัติศาสตร์ในหลักสูตรสังคมศึกษา ที่สัมพันธ์กับด้านการประกอบการ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

3. การเรียนการสอนประวัติศาสตร์

การเรียนการสอนประวัติศาสตร์มีได้หลายมิติ รวมถึงมิติในด้านการประกอบการตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของความต้องการของสังคม การเรียนการสอนประวัติศาสตร์จึงช่วยให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้นำไปสู่การต่อยอดทางธุรกิจและเกิดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการในอนาคตได้

ความหมายและความสำคัญของประวัติศาสตร์

คำว่า “ประวัติศาสตร์” ในมุมมองของบุคคลทั่วไปมักนึกถึงเหตุการณ์และเรื่องราวที่เกิดขึ้นในอดีต โดยมีความสัมพันธ์กับผู้คน เหตุการณ์ สถานที่และมีมิติของเวลาเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งหากเข้าใจเพียงเท่านี้จะก่อให้เกิดการตั้งคำถามอีกมากมาย เช่น ประวัติศาสตร์เริ่มนับตั้งแต่เมื่อใด หรือเหตุการณ์ใดบ้างที่นับว่าเป็นประวัติศาสตร์ ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องทำความเข้าใจคำว่าประวัติศาสตร์เพิ่มเติม โดยหากพิจารณาจากรากศัพท์ History มีมาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณซึ่งปรากฏครั้งแรกโดย เฮอโรโดตัส (Herodotus) ได้นำมาเป็นชื่อหนังสือที่ตนแต่ง The Histories (Historiai) ซึ่งแปลว่า การถก ทอ เป็นหนังสือที่เกิดจากการเรียงร้อยเรื่องราวสงคราม Greco-Persian Wars ของเฮอโรโดตัส และต่อมาในภาษากรีกโบราณมีคำว่า Historia แปลว่า สืบสวน สอบสวน (วิภาดา พินลา, 2560) ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการรวบรวมหลักฐานและดำเนินการเพื่อแสวงหาข้อเท็จจริง จากการศึกษาจะพบว่าประวัติศาสตร์ไม่ได้หมายถึงเรื่องราวในอดีตเพียงอย่างเดียว แต่อาจหมายรวมถึงเรื่องราวที่นักประวัติศาสตร์ได้ทำการศึกษาจากหลักฐานข้อเท็จจริงที่ปรากฏและเรียงร้อยเป็นเรื่องราวขึ้นมาด้วย ดังนั้นความหมายของประวัติศาสตร์อาจแยกได้เป็น 2 ความหมายคือ

1. ประวัติศาสตร์ หมายถึง เรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตที่มีหลักฐานยืนยันและตรวจสอบได้
2. ประวัติศาสตร์ หมายถึง เรื่องราวความเป็นจริงในอดีตที่นักประวัติศาสตร์เรียงร้อยขึ้นมาโดยอาศัยข้อมูลหรือหลักฐานที่เชื่อว่าเป็นของจริง

นอกจากนี้สำนักงานราชบัณฑิตยสภา (2554) ได้ให้ความหมายของคำว่า ประวัติ หมายถึง เรื่องราวว่าด้วยความเป็นไปของคน สถานที่ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และ ประวัติศาสตร์ หมายถึง วิชาว่าด้วยเหตุการณ์ที่เป็นมาหรือเรื่องราวของประเทศชาติเป็นต้นตามที่บันทึกไว้เป็นหลักฐาน จากความหมายดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ประวัติศาสตร์ เป็นระบบวิชาความรู้ในการศึกษาด้วย โดยปรากฏอยู่ทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและระดับอุดมศึกษาซึ่งมีเป้าหมายของการจัดการศึกษาแตกต่างกัน

การศึกษาประวัติศาสตร์มีความสำคัญต่อมนุษย์ในทุกสังคม เนื่องจากการศึกษาเรื่องราวหรือเหตุการณ์ในอดีต ทำให้เข้าใจลำดับขั้นของวิวัฒนาการของสังคมมาจนถึงปัจจุบัน และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการตัดสินใจ หรือแก้ปัญหาในปัจจุบันรวมถึงการทำนายสภาพการณ์ในอนาคตได้ ซึ่งสอดคล้องกับ กระทรวงศึกษาธิการ (2554) ที่กล่าวว่า ประวัติศาสตร์เป็นศาสตร์ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในปัจจุบัน

วิชาประวัติศาสตร์ในหลักสูตรสังคมศึกษา

วิชาประวัติศาสตร์อาจถูกพูดถึงได้ทั้งในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและในระดับอุดมศึกษา ซึ่งจะมีความแตกต่างกันที่เป้าหมายของการศึกษา ในระดับมหาวิทยาลัยวิชาประวัติศาสตร์เป็นศาสตร์แขนงหนึ่งที่จัดอยู่สังกัดอยู่ในกลุ่มวิชาสังคมศาสตร์-มนุษยศาสตร์ (นรเศรษฐ์ เตชะ, 2555) โดย วลัย อิศรางกูร ณ อยุธยา (2555) ได้กล่าวถึงเป้าหมายของวิชาประวัติศาสตร์ไว้ว่า เป็นการศึกษาเพื่อสร้างองค์ความรู้และตีความเหตุการณ์ในอดีตของมนุษย์ เพื่อสร้างความเข้าใจในปัจจุบันโดยเน้นการวิเคราะห์หลักฐาน โดยในการศึกษาจะมีองค์ความรู้ด้านเนื้อหาและการตีความค่อนข้างลึก ในขณะที่หากพูดถึงวิชาประวัติศาสตร์ในหลักสูตรสังคมศึกษา (ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน) จะมีการคัดเลือกเฉพาะเนื้อหาที่เหมาะสมกับระดับของผู้เรียน โดยมีเป้าหมายเพื่อนำความรู้มาใช้แก้ปัญหาสังคมและพัฒนาความเป็นพลเมืองดีตามเป้าหมายของสังคมศึกษา

ประวัติศาสตร์ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานแต่เดิมก่อนมีการใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 ได้ถูกรวมอยู่ในกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ในลักษณะของการเรียนแบบบูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้ โดยไม่ได้แยกเป็นวิชาย่อยออกมาสอนโดยเฉพาะ ซึ่งผู้เรียนจะได้เรียนประวัติศาสตร์ในวิชาสังคมศึกษาอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง เนื่องจากการเรียนประวัติศาสตร์ก็ยังคงต้องมีการบูรณาการ เช่น ภูมิศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ รัฐศาสตร์เข้าไปด้วย (นาตยา บิลันธนานนท์, 2564) เพื่อทำความเข้าใจสภาพสังคม เศรษฐกิจ ความเป็นมาเรื่องราวพฤติกรรมของมนุษย์ในอดีตที่ก่อให้เกิดสังคมในรูปแบบต่าง ๆ ดังนั้นประวัติศาสตร์จึงเป็นศาสตร์ที่ต้องบูรณาการร่วมกันในกลุ่มสาระสังคมศึกษา ซึ่งมีเป้าหมายหลักคือการพัฒนาความเป็นพลเมืองดี โดยจะเกิดขึ้นได้จากการที่นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นมาของมนุษยชาติในอดีต โดยเฉพาะในประเทศหรือท้องถิ่นของตนนั้น จะทำให้นักเรียนมีความรักความผูกพันต่อชาติรวมถึงการมีความรับผิดชอบในประเทศของตนอีกด้วย ความรับผิดชอบต่อประเทศของนักเรียนนี้เอง จะทำให้นักเรียนตระหนักได้ว่าหน้าที่ความเป็นพลเมืองดีที่มีต่อประเทศของตนควรเป็นอย่างไร (สิริวรรณ ศรีพหล, 2555)

สำหรับสาระประวัติศาสตร์ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 ยังคงรวมอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ซึ่งปรากฏเป็นสาระคือ องค์ความรู้ของศาสตร์ที่มีมาตรฐานการเรียนรู้มากำกับสิ่งที่จะต้องเกิดกับผู้เรียน หลังจากได้รับการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรของแต่ละโรงเรียน และจากการที่คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) ได้มีคำสั่งกำหนดให้สถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ป.1-ม.6) ในทุกสังกัดจัดการเรียนการสอนประวัติศาสตร์เป็นรายวิชาเฉพาะขึ้นอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โดยสถานศึกษาจะต้องดำเนินการปรับโครงสร้างเวลาเรียนของหลักสูตรสถานศึกษาในรายวิชาพื้นฐานให้สอดคล้องกับคำสั่งที่กำหนดไว้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) ในระดับระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้กำหนดให้เรียนรายวิชาประวัติศาสตร์ 1.0 หน่วยกิตต่อปี ซึ่งอาจจะแบ่งเป็นภาคเรียนละ 0.5 หน่วยกิต หรือภาคเรียนเดียว 1.0 หน่วยกิตก็ได้ขึ้นอยู่กับบริบทของสถานศึกษา หมายถึงการมีความพยายามแยกประวัติศาสตร์ให้ออกมาเป็นวิชาประวัติศาสตร์โดยตรง ซึ่งครูสังคมส่วนใหญ่ที่สอนประวัติศาสตร์มักจะสอนให้เป็นศาสตร์ความรู้มากกว่าการนำไปประยุกต์ใช้ สอดคล้องกับ กระทรวงศึกษาธิการ (2558) ที่กล่าวไว้ว่า คุณภาพของบุคลากรผู้สอนประวัติศาสตร์ที่เน้นไปทางด้านเนื้อหาสาระมากเกินไปจนละเลยเรื่องทักษะกระบวนการและเจตคติค่านิยม กลายเป็นถูกตำหนิว่าเป็นศาสตร์แห่งการท่องจำ ซึ่งไม่สามารถนำไปใช้ในชีวิตรจริงได้ ทั้งที่จริงต่อให้วิชาประวัติศาสตร์แยกออกมาเป็นรายวิชา ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานก็ยังคงอยู่ในสังคมศึกษาที่เป็นศาสตร์แห่งการบูรณาการ ยังจำเป็นที่จะต้องมีการบูรณาการความรู้ ทักษะ เจตคติภายในศาสตร์ของตนเองและข้ามศาสตร์ (นาตยา ปิลันธนานนท์, 2564) และเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสูตรของแต่ละบริบทการศึกษาสามารถนำไปบูรณาการร่วมกับความรู้ ทักษะ เจตคติที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคมที่นักเรียนสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตรได้

การจัดการเรียนรู้ประวัติศาสตร์

จากความสำคัญของประวัติศาสตร์ที่ว่าประวัติศาสตร์เป็นศาสตร์ที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตรในปัจจุบัน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการตัดสินใจหรือแก้ปัญหาในปัจจุบันรวมถึงการทำนายสภาพการณ์ในอนาคตได้ และจาก สิริวรรณ ศรีพหล (2555) ที่ได้กล่าวถึงเป้าหมายของการจัดการเรียนการสอนสาระประวัติศาสตร์ในโรงเรียน ได้แก่ การพัฒนาความเป็นพลเมืองดี การเรียนรู้อดีตเพื่อเข้าใจสภาพและปัญหาในปัจจุบันรวมทั้งที่จะเกิดขึ้นในอนาคต และการพัฒนาทักษะการคิดอย่างมีเหตุผล ทำให้การจัดการเรียนการสอนประวัติศาสตร์ไม่ใช่เพียงแค่การศึกษาเรื่องราวในอดีตในลักษณะของการท่องเป็นความรู้ ความจำ

ว่าในอดีตเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นเพียงเท่านั้น เพราะจะเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเป็นนักประวัติศาสตร์มากกว่าการประยุกต์ใช้ผู้รู้ความเป็นพลเมืองดี ดังนั้นการส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นพัฒนาความรู้ ทักษะและเจตคติ จึงควรทำควบคู่กันไปเพื่อส่งเสริมพัฒนาให้ผู้เรียนรู้จักคิดอย่างมีเหตุผล สามารถค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเองโดยอาศัยการสืบเสาะ สืบค้น เสาะหา สืบรวจ ตรวจสอบอย่างมีระบบเพื่อให้เกิดองค์ความรู้จนสามารถนำไปใช้แก้ไขปัญหาในอนาคต (วิภาดา พินลา, 2560) โดยมีนักวิชาการได้ให้เทคนิคการจัดการเรียนรู้ไว้อย่างหลากหลาย ได้แก่

1. วิธีการทางประวัติศาสตร์
2. วิธีการประวัติศาสตร์บอกเล่า
3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์
4. วิธีการสอนโดยการศึกษาออกสถานที่
5. วิธีสอนโดยการแก้ปัญหา
6. วิธีสอนโดยการสืบสวนสอบสวน เป็นต้น

การจัดการเรียนรู้ดังกล่าวสามารถพัฒนาได้ทั้งความรู้ ทักษะและเจตคติตามที่กระทรวงศึกษาธิการได้ให้แนวทางไว้ แต่ในขณะเดียวกันหากต้องการทำให้ประวัติศาสตร์กลับมาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมศึกษาที่เป็นศาสตร์แห่งการบูรณาการ และสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้ ก็สามารถทำได้โดยการนำวิธีการสอนที่มีอยู่อย่างหลากหลายมากำหนดเป้าหมายในการพัฒนาทักษะอื่น ๆ ร่วมไปกับการจัดการเรียนการสอนประวัติศาสตร์ได้เช่นกัน

ประวัติศาสตร์ธุรกิจ

Thomas Southcliffe Ashton ศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์เศรษฐกิจที่มหาวิทยาลัยลอนดอนได้กล่าวถึงประวัติศาสตร์ธุรกิจ (Business History) เป็นสาขาหนึ่งของการศึกษาประวัติศาสตร์ทางเศรษฐกิจที่มุ่งเน้นไปที่อุตสาหกรรมและบริษัท (Association of Business Historians, 2013) ซึ่งในต่างประเทศได้ให้ความสำคัญมาก โดยเฉพาะในยุโรปที่เป็นจุดเริ่มต้นของการปฏิวัติอุตสาหกรรมได้มีการจัดตั้งองค์กรต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมการศึกษาประวัติศาสตร์ธุรกิจ เช่น Harvard Business School (HBS) ในปี 1926 Association of Business Historians (ABH) ในปี 1990 European Business History Association (EBHA) ในปี 1994 ในขณะที่ไทยให้ความสำคัญของการศึกษาประวัติศาสตร์ธุรกิจในระดับอุดมศึกษา โดยปรากฏเป็นเพียงวิชาย่อย เช่น นวัตกรรมกับกระบวนการคิดผู้ประกอบการในสาขาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ธุรกิจไทยในสาขาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ปัจจุบันไม่มีแล้ว) หรือ ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจไทย ภาควิชาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งจะเห็นได้ว่า

การศึกษาประวัติศาสตร์ธุรกิจได้รับความสนใจในไทยน้อยมาก แต่จะปรากฏในลักษณะของการศึกษาเศรษฐกิจ สังคมแต่ละยุคสมัยมากกว่าการเจาะจงที่ธุรกิจใดธุรกิจหนึ่ง ซึ่งการศึกษาเศรษฐกิจก็สามารถที่จะมองเห็นภาพของการประกอบธุรกิจในสังคม และกลายเป็นพลังขับเคลื่อนสังคมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในแต่ละยุคสมัย

การศึกษาประวัติศาสตร์ผู้วิจัยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 รูปแบบ

1. การศึกษาวิวัฒนาการทางเศรษฐกิจโลก โดยแบ่งเป็นยุคสมัยโบราณ ยุคสมัยกลาง ยุคสมัยใหม่และยุคสมัยปัจจุบัน (ชัยวัฒน์ ทรัพย์เที่ยง, มปป.) รวมถึงวิวัฒนาการทางเศรษฐกิจของไทยสมัยสุโขทัยและปัจจุบันภายใต้สถานการณ์การแพร่ระบาดของโคโรนาไวรัส 2019

ยุคสมัยโบราณ แรกเริ่มมนุษย์ดำรงชีพจากการแสวงหาอาหารตามธรรมชาติ ด้วยการหาของป่าล่าสัตว์ และการหาพืชผักผลไม้จากธรรมชาติเพียงเก็บวันต่อวัน โดยถือว่ามนุษย์กลุ่มนี้เป็นมนุษย์ยุคหินเก่า ในเวลาต่อมาการเปลี่ยนแปลงทางธรรมชาติภูมิศาสตร์ ทำให้การหาอาหารตามธรรมชาติและการล่าสัตว์ทำได้ยากขึ้น เป็นเหตุให้มนุษย์ต้องหาทางใหม่ในการแก้ปัญหาเรื่องอาหารนั่นคือ ปลูกพืชอาหารต่าง ๆ และเลี้ยงสัตว์ขึ้นเอง ความพยายามผลิตอาหารขึ้นเองถือได้ว่าเป็นความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจที่สำคัญของมนุษย์ในยุคแรก พัฒนาไปสู่ยุคหินกลาง ยุคหินใหม่มีการประดิษฐ์เครื่องมือเครื่องใช้ในการเพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์ และภาชนะในการประกอบอาหาร มนุษย์รู้จักการใช้ไฟ มีการใช้เสื้อผ้าที่ทำจากหนังสัตว์และใบไม้ และเมื่อมนุษย์ได้ตั้งถิ่นฐานเป็นชุมชนใหญ่ขึ้นจึงรู้จักการแบ่งงานกันทำ ทำให้เกิดแลกเปลี่ยนสิ่งของที่ใช้ในการดำรงชีวิต และพัฒนามาเป็นระบบการซื้อขายสินค้าโดยมีเงินตราเป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน

ยุคสมัยกลาง ระบบเศรษฐกิจในยุคกลางเป็นการดำเนินภายใต้ระบบแมนเนอร์หรือระบบศักดินาสวามิภักดิ์ ปัจจัยการผลิตที่สำคัญ คือ แรงงานและที่ดิน ที่ดินถูกยึดครองโดยชนชั้นเจ้านายประชาชนเป็นแรงงานที่ทำงานในที่ดินและเลี้ยงสัตว์ ในยุคนี้เงินตราเป็นสิ่งหายาก ตลาดถูกจำกัด กลัวการรุกรานมีภาวะสงครามอยู่ทั่วไป มนุษย์จึงต้องช่วยเหลือตนเองทุก ๆ เรื่อง การติดต่อค้าขายหยุดชะงักในช่วงยุคกลางตอนต้น ในช่วงยุคกลางตอนปลายเมื่อเกิดสงครามครูเสดในประมาณคริสต์ศตวรรษที่ 12-15 ทำให้การค้าขายย่ำแย่ เพราะโลกตะวันตกได้ติดต่อกับโลกตะวันออก สินค้าที่ซื้อขายกันเป็นสินค้าฟุ่มเฟือยและเครื่องเทศจากตะวันออกไกล การซื้อขายเริ่มเป็นระบบการลงทุนเพื่อการแสวงหาผลกำไร เกิดลัทธิทุนนิยมซึ่งขยายตัวอย่างมากในช่วงศตวรรษที่ 11 และ 12

ยุคสมัยใหม่ ภายหลังจากการสิ้นสุดสงครามครูเสด ยุโรปมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก มีการสำรวจทางทะเล การปฏิรูปทางศาสนา การล่าอาณานิคม ส่งผลทำให้ตลาดการค้าขยายตัวอย่างรวดเร็ว อาณานิคมเป็นทั้งแหล่งวัตถุดิบและแหล่งขายสินค้า ธุรกิจขยายตัวมีการจัดตั้งบริษัทที่เกิดผลกำไรมหาศาล เกิดระบบสินเชื่อและระบบธนาคาร มีการออกธนบัตรเพื่อใช้หมุนเวียนในระบบธุรกิจ ลัทธิพาณิชย์นิยมจึงเกิดขึ้นและขยายตัวอย่างรวดเร็ว ลัทธิพาณิชย์นิยมเป็นลัทธิที่เกิดขึ้นเพราะมนุษย์อยากสะสมความมั่งคั่งร่ำรวย รัฐบาลกลางจึงต้องส่งเสริมการค้าให้เจริญรุ่งเรืองโดยเฉพาะการค้าระหว่างประเทศ ด้วยการผลิตสินค้าสำเร็จรูปแล้วส่งไปขายยังต่างประเทศ โดยนำเข้าวัตถุดิบราคาถูกจากประเทศเมืองขึ้นหรือประเทศอาณานิคม ประเทศที่มั่งคั่งที่สุดคือประเทศอังกฤษ จึงก่อให้เกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรมและปฏิวัติทางการเกษตรกรรม มีการนำเครื่องมือทางเทคโนโลยีเข้าใช้ในการอุตสาหกรรมและเกษตรกรรม เศรษฐกิจรุ่งเรือง มีการพัฒนาทางการค้าและระบบการขนส่ง อาจกล่าวได้ว่า การพัฒนาทางด้านเศรษฐกิจทำให้เกิดการแข่งขันทางด้านเศรษฐกิจระหว่างประเทศอันนำไปสู่การเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 จนเป็นผลให้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 เกิดภาวะเงินเฟ้อ การล้มละลายของธนาคารทำให้เกิดระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม

ยุคปัจจุบัน ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง สภาพสังคมโลกอยู่บนพื้นฐานการเผชิญหน้าทางการเมืองอุดมการณ์และเศรษฐกิจของสองขั้วอำนาจ โดยมีสหรัฐอเมริกาและสหภาพโซเวียตในฐานะผู้นำของแต่ละฝ่าย ภายใต้บรรยากาศของการทำสงครามเย็น อย่างไรก็ตามเศรษฐกิจที่เคยรุ่งเรืองสูงสุดในยุโรป ได้เคลื่อนย้ายมายังประเทศสหรัฐอเมริกา ยิ่งภายหลังจากสหภาพโซเวียดล่มสลายใน ค.ศ. 1991 ความเจริญเติบโตต่าง ๆ จึงอยู่ภายใต้อิทธิพลของสหรัฐอเมริกา โดยมีกลุ่มประชาคมยุโรปและญี่ปุ่นมีความเจริญเติบโตและมีอิทธิพลต่อเศรษฐกิจโลกตามหลังสหรัฐอเมริกา ซึ่งก่อให้เกิดกระแสโลกาภิวัตน์ การเชื่อมโยงของระบบโลกทั้งด้านการค้าและการลงทุนโดยไม่มีขอบเขต และล่าสุดเงินได้กลายมาเป็นประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน

สำหรับวิวัฒนาการทางเศรษฐกิจของไทยเริ่มตั้งแต่สุโขทัย ที่มีการคิดค้นระบบชลประทานในการกักเก็บน้ำไว้อุปโภคบริโภคของชาวสุโขทัย ก่อให้เกิดเป็นเศรษฐกิจที่สำคัญคือการเกษตรและการค้า มีการเพาะปลูกเลี้ยงสัตว์ หาชองป่า รวมไปถึงการศึกษาเรียนรู้การปั้นเครื่องสังคโลกจากชาวจีน ดังที่พบเตาเผาที่เรียกว่า “เตาทุเรียง” มากกว่า 200 เตาที่ศรีสัชชนาลัย (รงค์ประพันธ์พงศ์, 2559) นำไปสู่พัฒนาการเฟื่องฟูของเศรษฐกิจในสมัยสุโขทัย มีการแลกเปลี่ยนสินค้าด้วยระบบเงินตราจากเบี้ยหอย เงินพดด้วง โดยมีนโยบายสำคัญของกษัตริย์ด้านการ

พาณิชย์ก็มีการส่งเสริมเป็นอย่างดี ไม่มีการเก็บภาษีผ่านด่าน เปิดการค้าเสรี มีตลาดปศุสัตว์ ดัง
ศิลาจารึกว่า “เจ้าเมืองบ่เอาจกอบ ในไพร่ลูท่าง เพื่อนจูงวัวไปค้า ขี่ม้าไปขาย ใครจักใคร่ค้าช้างค้า
ใครจักใคร่ค้าม้าค้า ใครจักใคร่ค้าเงือนค้าทองคำ” (รงค์ ประพันธ์พงศ์, 2559)

เศรษฐกิจในสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อโคโรนาไวรัส 2019 เศรษฐกิจไทยใน
ไตรมาสที่สามของปี 2564 ปรับตัวลดลงร้อยละ 0.3 เทียบกับการขยายตัวร้อยละ 7.6 ในไตรมาส
ก่อนหน้า (สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2564) โดยกลุ่มธุรกิจที่ได้รับ
ผลกระทบมากที่สุดอันดับแรก คือด้านการผลิตสาขาที่พักรวมและบริการด้านอาหาร ที่ลดลงถึง
ร้อยละ 18.7 จากการไม่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เรียกได้ว่าเป็นกลุ่มเป้าหมายหลักของธุรกิจ
ประเภทนี้ รวมถึงคนไทยเองที่ขาดความเชื่อมั่นในการที่จะไปใช้บริการขนส่งสาธารณะหรือการไป
รับประทานอาหารที่ร้าน ทำให้การประกอบธุรกิจในทุกภาคส่วนที่ได้รับผลกระทบจะต้องมีการ
ปรับตัวเพราะการใช้รูปแบบเดิมไม่สามารถหารายได้ได้เท่ากับแต่ก่อน ดังนั้นจึงต้องมองหา
Revenue Model และ Business Model ใหม่ ๆ ต้องกลับมาคิดว่าลูกค้าต้องการอะไร และจะ
ตอบสนองความต้องการลูกค้าอย่างไรได้บ้าง โดยดูว่าอะไรคือสิ่งที่คนจะสนใจมากที่สุดหลังจาก
การสิ้นสุดของสถานการณ์การแพร่ระบาดของโคโรนาไวรัส (กรุงศรี เฟลนิ เฟลนิ, 2564)

2. ศึกษาแนวคิดสำคัญอันนำมาสู่การประกอบธุรกิจ คือสิ่งที่ตกทอดมาจากการค้นพบ
ในอดีต การนำทรัพยากรทางธรรมชาติมาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์คุณค่าต่อสังคมในรูปแบบ
ของวัฒนธรรม และต่อยอดไปสู่การประกอบกิจการในรูปแบบต่าง ๆ ตามความต้องการสังคมใน
แต่ละยุคสมัย ผู้วิจัยจึงขอยกตัวอย่างการศึกษาการประกอบกิจการผ่านการเรียนรู้ประวัติศาสตร์
วัฒนธรรมการดื่มชา

วัฒนธรรมการดื่มชาเข้าสู่การประกอบธุรกิจ

ชา มีแหล่งกำเนิดชาติตามธรรมชาติอยู่บริเวณศูนย์กลางทางตะวันออกเฉียงใต้ของจีนใกล้
ต้นน้ำอริวดีแล้วแพร่กระจายพันธุ์ไปตามพื้นที่ลักษณะคล้ายรูปพัด จากด้านทิศตะวันตกระหว่าง
เทือกเขานากา มานิปูรีและลูไชตามแนวชายแดนของรัฐฮัสสัม และสหภาพพม่า ไปยังมณฑล
ซีเกียงของจีนทางด้านทิศตะวันออกแล้วลงสู่ทิศใต้ตามเทือกเขาของสหภาพพม่า ตอนเหนือของ
ไทยไปสิ้นสุดที่เวียดนาม (ศุภนารถ เกตุเจริญ, มปป.) โดยเชื่อว่าการดื่มชาเริ่มต้นมาจาก
จีน จากศึกษาตำนานจักรพรรดิเสินหนงของจีน (Shen Nong) ที่ค้นพบวิธีชงชาโดยบังเอิญจาก
การต้มน้ำดื่มใกล้กับต้นชา ซึ่งขณะน้ำใกล้เดือดกิ่งชาได้ร่วงลงไปในห้องใบชาทำให้มีกลิ่นหอม
กรุ่นและบันทึกของชาวจีนโบราณชื่อเอ๋อหย่า (Er Ya : On Tea) ที่ให้คำจำกัดความของคำว่าชา
คือสมุนไพรชนิดหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีหลักฐานสำคัญที่เป็นลายลักษณ์อักษรเกี่ยวกับเรื่องชา

ที่สืบทอดมาจนถึงทุกวันนี้คือ "วรรณกรรมชาคลาสสิกฉาจิง" (Cha Jing) เป็นตำราที่เกี่ยวกับชาเล่มแรกของโลก บรรยายถึงแหล่งกำเนิดของชา การปลูกชา การผลิตชา คุณภาพของชา วิธีการดื่มชา อุปกรณ์การชงชาและธรรมเนียมการชงชา (สถาบันชาและกาแฟแห่งมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง, ม.ป.ป.) ในสมัยราชวงศ์ถังและราชวงศ์ซ่งการชงชาเป็นที่นิยมมากแต่จะมีลักษณะการชงแตกต่างจากยุคสมัยอื่น กล่าวคือ นำสมัยนั้นจะนำไปชาไปนึ่งกับข้าวแล้วเติมเกลือ ชิง เปลือกส้มและเครื่องเทศ จากนั้นนำมาปั้นเป็นก้อนไว้สำหรับละลายน้ำดื่ม ส่วนในสมัยราชวงศ์ซ่ง การชงได้เปลี่ยนจากก้อนชาหนึ่งมาเป็นใบชาแห้งโดยนำไปชามาไม่จนเป็นผง แล้วชงกับน้ำร้อน ในยุคนั้นเองที่คนจีนเริ่มมีวัฒนธรรมจิบน้ำชา และพระสงฆ์หันมาใช้ในการชงชาเพื่อสร้าง ศิล สมาธิปัญญา จากประเทศจีน ชาก็ได้กระจายเข้าไปยังดินแดนต่าง ๆ โดยเริ่มจากญี่ปุ่นซึ่งเป็นประเทศที่อยู่ใกล้กับจีนที่สุดก่อน ดังนี้

ชาในญี่ปุ่น เริ่มต้นจากการที่พระชาวญี่ปุ่นเดินทางมาประเทศจีนเพื่อศึกษาคำสอนทางพุทธศาสนาและได้นำเมล็ดชากลับไปปลูก โดยเริ่มเป็นที่แพร่หลายเมื่อพระชาวญี่ปุ่นเอไซ (Eisai) ได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับการรักษาสุขภาพโดยการดื่มชา (Preserving Health in Drinking Tea) มีการแนะนำการบริโภคชาให้กับชนชั้นนักรบในยุคสมัยเฮอัน และในเวลาต่อมาการดื่มชาจึงกลายมาเป็นประเพณีการดื่มชาในญี่ปุ่น

ชาในทวีปยุโรป อังกฤษเป็นประเทศแรกที่รู้จักนำใบชามาใช้ประโยชน์ โดยมีการนำใบชามาจากประเทศจีนใน ค.ศ. 1657 และในช่วง ค.ศ. 1657-1833 บริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษได้เป็นผู้ผูกขาดการนำเข้าชา และชาวอังกฤษก็ยอมรับการบริโภคชาได้เร็วกว่าชาติอื่นๆ โดยมีเซอร์โทมัส การ์ราเวย์เป็นผู้บุกเบิกวงการอุตสาหกรรมชาของอังกฤษ ต่อมานายทอมมี ลิปตัน และนายดาเนียล ทวินนิ่ง ได้จัดตั้งโรงงานอุตสาหกรรมการผลิตชาห่อลิปตันหรือทวินนิ่งที่มีชื่อเสียงจนถึงปัจจุบัน

ชาในอินเดีย ช่วงการล่าอาณานิคม คริสต์ศตวรรษที่ 18-19 บริษัทอินเดียตะวันตกได้นำเมล็ดชาจากจีนมาปลูกตามไหล่เขาหิมาลัย และใน ค.ศ. 1820 บริษัทอินเดียตะวันออกของอังกฤษเริ่มการผลิตชาขนาดใหญ่ในรัฐอัสสัมและเกิดเป็นอุตสาหกรรมชาในช่วง ค.ศ. 1818-1834 ต่อมาเกิดการพบชาป่าเนปาลและมานิเปออร์ เป็นเหตุให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการดูแลและมีการปลูกชาขึ้นที่กัลกัตตาใน ค.ศ. 1834 และได้มีการค้นคว้าทดลองเกี่ยวกับชาที่สวนพฤกษศาสตร์แห่งกัลกัตตา โดยได้รับความช่วยเหลือด้านเมล็ดพันธุ์จากประเทศจีน ต่อมาจีนงดส่งพันธุ์ชามาให้เนื่องจากกลัวว่าอินเดียจะผลิตชามาแข่งขัน อินเดียจึงต้องดำเนินการพัฒนาสายพันธุ์ชาขึ้นมาเอง โดยใช้พันธุ์ชา

ที่ปลูกอยู่แล้วและพันธุ์ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติที่อยู่ใกล้ชายแดนเนปาล จนถึงพรมแดนประเทศจีน แถบมณฑลยูนนาน

ชาในไทย ในสมัยสุโขทัยช่วงที่มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับจีน พบว่าได้มีการดื่มชากัน แต่ก็ไม่ปรากฏหลักฐานว่านำเข้ามาอย่างไร และเมื่อใด แต่จากจดหมายของลาลูแบร์ ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชได้กล่าวไว้ว่า คนไทยได้รู้จักการดื่มน้ำชาแล้ว โดยนิยมชงชาเพื่อรับแขก การดื่มชาของคนไทยสมัยนั้นดื่มแบบชาจีนไม่ใส่น้ำตาล (สถาบันชาและกาแฟแห่งมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง, ม.ป.ป.)

ปัจจุบัน การส่งออกชาและผลิตภัณฑ์ชาของไทยมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น (ศูนย์สารสนเทศการเจรจาการค้าระหว่างประเทศ, 2563) ซึ่งการปลูกชาของไทยส่วนใหญ่เป็นชาพันธุ์อัสสัม (Assam Tea) และพันธุ์ชาจีน (Chinese Tea) โดยเมื่อแบ่งตามกระบวนการผลิตจะสามารถแบ่งออกได้เป็น ชาเขียว (Green tea) ชาอู่หลง (Oolong tea) ชาดำ (Black tea) และผลิตภัณฑ์ชาที่ไทยส่งออกมีหลากหลายรูปแบบ ส่วนใหญ่เป็นน้ำชาปรรูปสำเร็จรูป และอื่น ๆ ได้แก่ ชาผงแต่งกลิ่น แต่งรส การนำชามาเป็นส่วนผสมในอาหาร และในอุตสาหกรรมเครื่องสำอาง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการนำมาสร้างเป็นธุรกิจชาสมุนไพรซึ่งได้รับแนวคิดมาจากไต้หวัน โดยปัจจุบันตลาดชาสมุนไพรในประเทศไทยมีมูลค่าประมาณ 3,000 ล้านบาทต่อปีและเติบโตปีละประมาณ 40% (มาร์เก็ตติ้ง, 2563) โดย บิลเลียนเวรี่ (2563) ได้แบ่งตลาดชาสมุนไพรออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

ได้แบ่งตลาดชาสมุนไพรออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1. ชาสมุนไพรพรีเมียม เน้นการขายแบรนด์จากต่างประเทศ ราคาสูงถึงแก้วละ 80-150 บาท
2. ชาสมุนไพรพรีเมียมแมส ซึ่งแม้จะติดแบรนด์ แต่ส่วนใหญ่จะเป็นธุรกิจแฟรนไชส์ ที่หาซื้อได้ง่ายและราคาถูกกว่า ราคา 35-70 บาท
3. ชาสมุนไพรระดับแมส คือผู้ประกอบการท้องถิ่นหรือร้านรถเข็นเจ้าเล็ก ๆ ราคา 15-35 บาท

ซึ่งการมีตลาดทั้งสามแสดงให้เห็นถึงกลุ่มเป้าหมายที่แตกต่างกัน ดังนั้นผู้ประกอบการจะต้องมีกลยุทธ์การขายการตลาดที่แตกต่างกัน เพื่อดึงดูดกลุ่มลูกค้าที่เป็นเป้าหมายหลักของการดำเนินกิจการด้วย โดย METTHEATER (เมทเทียร์เตอร์, 2563) ได้อธิบายว่า ความแตกต่างของราคาขึ้นอยู่กับคุณภาพวัตถุดิบและการทำการตลาดของผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ยกตัวอย่างชาสมุนไพรที่มีราคาสูงอย่างแบรนด์ KOI Thé ในราคาแก้วละ 80-100 บาท ที่มียอดขายสูงขึ้นทุกปี และอัตราการเติบโตถึง 103% ต่อปี มีกลยุทธ์ทางการตลาดที่สามารถดึงใจลูกค้าได้ ด้วยการทำการตลาด

การบริหารจัดการร้านไปในทิศทางเดียวกันภายใต้มาตรฐานการดูแลที่เหมือนกัน ซึ่งส่งผลให้คุณภาพของเครื่องดื่มได้มาตรฐานเท่าเทียมกันทุกสาขา จึงเป็นอีกข้อได้เปรียบหนึ่งที่ทำให้ KOI Thé เป็นที่นิยมของผู้บริโภคอย่างมาก เพราะทำให้ผู้บริโภคมั่นใจในการผลิตภัณฑ์ คุณภาพของวัตถุดิบ คุณภาพในการชงแต่ละแก้ว

จากประวัติวัฒนธรรมการดื่มน้ำชามาสู่การประกอบธุรกิจ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถในทักษะการประกอบการ ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ การวางแผนและเป้าหมาย และการตลาด ดังนี้

อดีตสิ่งที่ยังบอกถึงความคิดสร้างสรรค์เริ่มตั้งแต่การค้นพบวิธีชงชา การพยายามศึกษาถึงสรรพคุณจนเป็นที่เชื่อถือได้ว่าเป็นสมุนไพรชนิดหนึ่ง ดังปรากฏในบันทึกของชาวจีนโบราณชื่อเอ๋อหย่าและวรรณกรรมชาคลาสสิกฉาจึง ทำให้เป็นที่นิยมในหมู่ราชวงศ์ของจีนและกลุ่มนักบวชที่นำการชงชามาใช้เพื่อสร้าง ศิล สมาธิ ปัญญา นอกจากนี้ในอังกฤษที่มีความชื่นชอบในชาเป็นพิเศษ มีความคิดที่จะนำชาไปขายเพื่อสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ จึงใช้ประเทศในอาณานิคมให้เป็นประโยชน์โดยเฉพาะอินเดียที่มีพื้นที่กว้างใหญ่ ภูมิอากาศเหมาะสมทำให้ได้ผลผลิตที่ดีและมีคุณภาพ จึงวางแผนนำชามาปลูกและสร้างเป็นอุตสาหกรรมชาส่งออก โดยมีเป้าหมายเพื่อเพิ่มศักยภาพทางการผลิตและการส่งออกชา และจากการเรียนรู้ประวัติศาสตร์ดังกล่าว ยังสะท้อนให้เห็นถึงกลยุทธ์ทางการตลาดของคนสมัยก่อนที่ทำให้เกิดการแพร่หลายของชา ไม่ว่าจะเป็นการที่คนชนชั้นสูงนิยมดื่มชาซึ่งแสดงถึงผู้ทรงอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคนในสังคม การบอกต่อปากต่อปากเหมือนยุคที่พระจากญี่ปุ่นไปรับชามาจากจีน การเน้นที่สุขภาพจากการดื่มชา การสร้างให้เกิดเป็นวัฒนธรรมที่คนในสังคมต้องปฏิบัติตาม ซึ่งล้วนแต่เป็นกลวิธีที่ทำให้ชาเป็นที่แพร่หลายในตลาดจนนำไปสู่การพัฒนาให้เกิดเป็นสินค้าเกี่ยวกับชาและผลิตภัณฑ์อื่น ๆ ที่มีวัตถุดิบของชาเป็นส่วนผสมอีกมากมายในปัจจุบัน

จากการเรียนการสอนประวัติศาสตร์ในมิติของการประกอบการ จำเป็นที่จะต้องเลือกใช้รูปแบบของการบูรณาการให้เหมาะสมกับบริบทสถานศึกษา และธรรมชาติรายวิชาเพื่อสร้างให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบองค์รวม

4. การบูรณาการ

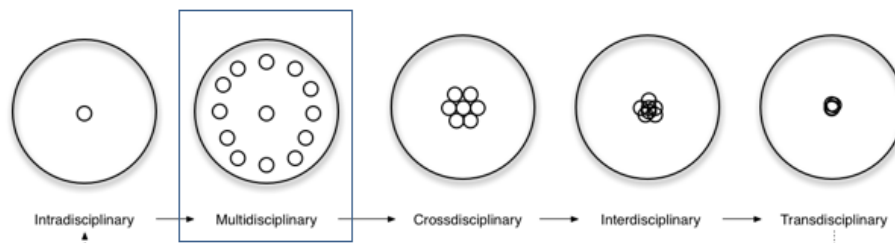
ประวัติศาสตร์เป็นส่วนหนึ่งของสังคมศึกษา ซึ่งเป็นวิชาที่สามารถนำมาบูรณาการได้กับศาสตร์หรือทักษะอื่น ๆ ที่ต้องการให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียน

คำว่า บูรณาการ ตรงกับความหมายภาษาอังกฤษว่า Integration หมายถึง การกระทำหรือกระบวนการรวมสองสิ่งขึ้นไปเพื่อทำงานร่วมกัน ซึ่งถูกนำไปใช้ในหลากหลายลักษณะ ขึ้นอยู่กับการตีความให้เหมาะสมกับการใช้งาน แต่โดยรวมแล้วมีจุดร่วมกันคือ “การบูรณาการ” เป็นการผสมผสานทรัพยากรที่มีอยู่ นำมาบริหารจัดการร่วมกันเพื่อให้เกิดการพัฒนาหรือทำให้ดีขึ้น (จรีวัลย์ ภัคดีวุฒิ, 2555) ในที่นี้การบูรณาการก็ได้ถูกนำมาใช้ในแวดวงของการศึกษาดูด้วยเช่นกัน

แนวคิดการบูรณาการ

แนวคิดการบูรณาการในทางการศึกษามักถูกกล่าวถึงในลักษณะของการบูรณาการหลักสูตร ซึ่งสามารถทำได้หลากหลายรูปแบบโดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบองค์รวม ในที่นี้จะกล่าวถึง การบูรณาการระหว่างสาขาวิชาหรือกลุ่มสาระฯ ในรูปแบบของ Multidisciplinary ซึ่งเป็นแนวทางหลักของการบูรณาการในงานวิจัยนี้ ยูเนสโก (International Bureau of Education, 2021) ได้อธิบายไว้ว่า เป็นหลักสูตรที่มีการศึกษาหัวข้อเดียวกันจากมุมมองของสาขาวิชามากกว่าหนึ่งสาขาวิชา สอดคล้องกับ Adeyemi (2010) ที่กล่าวถึงการสอนแนวความคิดร่วมกันมากกว่าสองวิชาหรือสาขาวิชา ซึ่งหากทำความเข้าใจจากความหมายดังกล่าว จะยังไม่เห็นภาพของลักษณะการบูรณาการว่าเป็นอย่างไร เข้าใจเพียงแค่ว่าเป็นการนำศาสตร์ความรู้มากกว่าหนึ่งสาขามาสอนร่วมกัน โดยมีการกำหนดหัวเรื่อง (theme) หรือมโนทัศน์ (concept) เดียวกันในการจัดการเรียนการสอน แต่ผู้สอนจะร่วมกันสอนอย่างไรในที่นี้ก่อให้เกิดความสับสนและพบว่ามี การนำการบูรณาการแบบสหวิทยาการ (Interdisciplinary) และพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) มาใช้อธิบายในลักษณะเดียวกัน ดังนั้นเพื่ออธิบายให้ชัดเจนขึ้น นาดยา บิลันธนานนท์ (2564) จึงได้ให้ความหมายของการบูรณาการแบบ Multidisciplinary ไว้ว่า การบูรณาการในแบบนี้ แต่ละสาขาวิชาหรือแต่ละกลุ่มสาระฯ ยังเป็นอิสระของตัวเอง กล่าวคือผู้สอนจะต่างคนต่างนำประเด็นหลักไปบูรณาการในวิชาของตนเอง โดยจะไม่ได้มีความสัมพันธ์ต่อกันระหว่างผู้สอนในลักษณะของการนำเอาความรู้ ทักษะ เจตคติของสาขาวิชาหรือกลุ่มสาระฯ มาสังเคราะห์เข้าด้วยกันเป็นรายวิชาใหม่แบบนั้น จะเป็นลักษณะการบูรณาการแบบอื่นที่ไม่ได้กล่าวถึง และอธิบายเพิ่มเติมไว้ว่าการบูรณาการทั้งสองต่างกันในความหมายลักษณะความเข้มข้นของการบูรณาการที่ Interdisciplinary มีลักษณะกลมกลืนของการหลอมรวมมากกว่า Multidisciplinary ในการนี้

เพื่อให้เข้าใจมากขึ้นจึงได้นำภาพลักษณะการบูรณาการรูปแบบต่าง ๆ ที่ Jensenius (2012) ได้สร้างขึ้นมาอธิบายลักษณะการหลอมรวมดังนี้

ภาพประกอบ 2 รูปแบบของการบูรณาการ (Jensenius, 2012)

จากภาพดังกล่าวจะแสดงให้เห็นลักษณะของการบูรณาการได้ชัดเจนขึ้น การบูรณาการแบบ Multidisciplinary สังเกตว่าจะมีจุดตรงกลางเปรียบเสมือนหัวเรื่อง (theme) หรือมโนทัศน์ (concept) มีการกำหนดไว้ร่วมกัน ซึ่งอาจจะเป็นในลักษณะของนโยบายกลางของโรงเรียนที่กำหนดขึ้นและให้จุดกลมที่อยู่โดยรอบ เปรียบเสมือนผู้สอนที่จะต้องนำหัวเรื่อง (theme) หรือมโนทัศน์ (concept) ไปบูรณาการร่วมกับการสอนในรายวิชาของตนเอง ยกตัวอย่างโรงเรียนที่กำหนดประเด็นเรื่อง การประกอบการ และให้การบูรณาการเป็นแบบ Multidisciplinary ครูแต่ละกลุ่มสาระฯ จะต้องนำประเด็นนี้เข้าไปบูรณาการในกลุ่มสาระการเรียนรู้ของตนเอง เช่น การนำความรู้จากท้องถิ่นมาคิดสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์ (ประวัติศาสตร์) การสร้างธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม (สังคมศึกษา) การคำนวณความเสี่ยงทางการเงินในการลงทุน เช่น ผู้ลงทุนได้รับอัตราผลตอบแทนในปีที่ 1 เท่ากับ 10% และได้รับอัตราผลตอบแทนในปีที่ 2 เท่ากับ 20% (คณิตศาสตร์) การออกแบบบรรจุภัณฑ์ (ศิลปะ) การใช้เทคโนโลยีเข้าช่วยจัดเก็บข้อมูลในการวางแผนประกอบการ (วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี) การเรียนภาษาต่างประเทศผ่านเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการ (ภาษาต่างประเทศ) เป็นต้น

จากการอธิบายข้างต้นจะสรุปได้ว่าการบูรณาการแบบ Multidisciplinary เป็นการสอนร่วมภายใต้ประเด็นเดียวกันซึ่งจะเป็นเรื่องใดก็ได้ที่ต้องการให้นักเรียนเกิดความรู้แบบองค์รวมจากการเรียนในแต่ละวิชา โดยที่ครูผู้สอนไม่จำเป็นต้องมาสัมพันธ์ร่วมกัน แต่ละกลุ่มสาระฯ สามารถนำหัวเรื่องประเด็นกลางไปบูรณาการในแต่ละวิชาของตนเองได้และการบูรณาการเช่นนี้จะไม่กระทบต่อธรรมชาติของรายวิชานั้น ๆ ด้วย

ความสำคัญและคุณค่าของการบูรณาการ

การบูรณาการ มีความสำคัญอย่างยิ่งในด้านการศึกษาระดับโลกที่มีความซับซ้อนทั้งมีการแสวงหาความรู้ใหม่ ๆ ตลอดเวลา และในแต่ละสังคมล้วนมีลักษณะรูปแบบค่านิยมและปรัชญาความรู้ที่ต่างกัน การที่จะทำความเข้าใจทั้งหมดได้ด้วยการเรียนศาสตร์ความรู้เดียวคงจะไม่สามารถทำได้ หรืออาจจะต้องทำการศึกษาศาสตร์ความรู้อื่น ๆ เพิ่มเติมเพื่อมาวิเคราะห์สังเคราะห์ คงจะใช้เวลานานกว่าจะสามารถตอบปัญหาหรือแก้ไขปัญหาในสังคมได้ การจัดการศึกษาแบบบูรณาการจึงมีความสำคัญในแง่ของการนำศาสตร์ความรู้เดี่ยวมาผสมผสานกลมกลืนไปทั้งความรู้ ทักษะและเจตคติร่วมกับศาสตร์อื่น ๆ ตามลักษณะการบูรณาการในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถมองเห็นภาพของความรู้แบบองค์รวมได้ด้วยตนเองอย่างง่าย โดยที่ไม่ต้องดิ้นรนเพื่อนำศาสตร์เดี่ยวแต่ละศาสตร์มาเชื่อมโยงกันเอง ทั้งยังช่วยให้เห็นภาพความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ได้มากกว่าการศึกษาเพียงเรื่องเดียวด้วย สอดคล้องกับคุณค่าที่ Glebe (2020) กล่าวว่า การเรียนแบบบูรณาการจะทำให้เกิดความเข้าใจแบบองค์รวมมากกว่าการเรียนแยกตามสาขาวิชา นอกจากนี้การเรียนแบบบูรณาการจะช่วยให้เห็นมุมมองที่แตกต่างและสามารถนำความรู้จากต่างศาสตร์มาช่วยอธิบาย หรือแก้ปัญหาในเรื่องใดเรื่องหนึ่งได้ และยังทำให้เข้าใจโลกแห่งความเป็นจริงว่ามีความสัมพันธ์กันในลักษณะของการบูรณาการด้วย

นอกจากนี้การศึกษาในปัจจุบันที่มีเป้าหมายเพื่อการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ และเพื่อให้สามารถนำองค์ความรู้มาสู่การปรับใช้ในชีวิตประจำวัน สามารถสร้างประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติได้ การบูรณาการจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมากเพื่อสร้างความเชื่อมโยงระหว่างความรู้ด้านเนื้อหาและประสบการณ์ชีวิตจริง (Boyd, 2021) เนื่องจากการเรียนการสอนที่เน้นศาสตร์ความรู้เดี่ยวจะทำให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนนั้นไม่มีคุณค่ากับตน เพราะไม่เห็นความสำคัญว่าจะสามารถนำไปเชื่อมโยงกับในชีวิตได้อย่างไร ยกตัวอย่างเช่น คณิตศาสตร์หากไม่บูรณาการสู่การใช้ในชีวิตประจำวัน นักเรียนก็จะมองเพียงแค่ว่าเป็นศาสตร์แห่งการคำนวณที่ต้องท่องจำสูตรเพื่อนำมาแก้โจทย์ปัญหาเท่านั้น ในขณะที่ประวัติศาสตร์ถึงแม้ว่าจะเป็นความรู้แขนงหนึ่งในสังคมศึกษาที่มีความบูรณาการ แต่หากครูผู้สอนยังไม่เข้าใจถึงหลักการบูรณาการก็จะกลายเป็นศาสตร์แห่งการท่องจำ แน่แน่นอนว่าถ้าหากปล่อยให้เป็นอย่างนี้ การจัดการศึกษาก็ไม่สามารถพัฒนาคนให้สามารถนำความรู้ ทักษะมาสร้างให้เกิดคุณค่าต่อสังคมได้ จากความสำคัญที่กล่าวมาสามารถสะท้อนให้เห็นถึงคุณประโยชน์ของการบูรณาการ (Hallmarkpublicschool, 2020) ได้กล่าวไว้ดังนี้

1. การเรียนรู้แบบบูรณาการ เน้นส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจ ความคงทนของความรู้ และการประยุกต์ใช้ความคิดรวบยอด

2. ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาได้ดียิ่งขึ้น
3. ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในประสบการณ์ชีวิตจริง
4. ทำหน้าที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างวิชาสาขาต่าง ๆ
5. ช่วยพัฒนาทักษะการคิดขั้นสูง
6. ช่วยกระตุ้นจุดสนใจของผู้เรียน

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า คุณค่าของการบูรณาการไม่ใช่เพียงแค่การนำศาสตร์ต่างๆ มาสอนร่วมกันเพื่อลดระยะเวลาในการเรียนแยกศาสตร์เพียงเท่านั้น แต่ยังมีคุณค่าต่อผู้เรียนในแง่ของการสร้างความคงทนของความรู้ ความเข้าใจ ได้พัฒนาทั้งความรู้ ทักษะและเจตคติจากการที่ผู้เรียนได้เห็นการเชื่อมโยงของความรู้แบบภาพรวม และสร้างเป็นองค์ความรู้ของตนเองตามทฤษฎี การศึกษาการเรียนรู้ constructionism นอกจากนี้การบูรณาการช่วยสร้างให้เกิดคุณค่ากับทั้งหลักสูตรและรายวิชา นักเรียนรู้สึกว่าการเรียนในรายวิชาที่มีความบูรณาการมีความหมายกับตนเองสามารถเชื่อมโยงนำไปสู่การประยุกต์ใช้ในชีวิตได้

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องแบ่งตามงานวิจัยออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ วิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการ วิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์และการประกอบการ และวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบูรณาการ ดังนี้

1. **วิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกอบการ** จากการศึกษาที่มีการวิจัยเพื่อ วัดอุปสรรควิธีดำเนินการวิจัย ข้อค้นพบและข้อเสนอแนะ ต่าง ๆ กัน ดังนี้

1.1 วิจัยเกี่ยวกับการประกอบการในไทย

ประเสริฐ ลีอำนนต์กุล (2553) ได้ทำการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาหลักสูตร และศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตร ด้วยการทดลองใช้ จากการผลิตผลงานแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบและปรัชญาที่พัฒนานิยมในการเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ มีขั้นตอนตั้งแต่กำหนดวิสัยทัศน์ พันธกิจ มาตรฐาน ตัวชี้วัด สาระ คำอธิบายรายวิชา แนวการจัดการกิจกรรมการเรียนรู้ แนวการวัดและประเมินผล และแหล่งเรียนรู้ของหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ จากงานวิจัยได้หลักสูตรเพิ่มเติมที่มีการบูรณาการความรู้ที่เป็นสาระแกนกลางเข้ากับสาระที่ได้จากความต้องการของผู้เรียนและสภาพทางการประกอบการ เพื่อพัฒนาส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะทางธุรกิจได้ ด้วยการจัดการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรที่มีการส่งเสริมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจ การนำความรู้มา ร่วมกับการฝึกฝนทักษะด้วยการปฏิบัติงาน ส่งผลไปยังแรงขับแก่ผู้เรียนให้เกิดความต้องการในการนำความรู้ที่ได้รับไปปรับใช้ในการประกอบอาชีพ ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ควรนำหลักสูตรนี้ไปใช้ในการพัฒนาสมรรถนะของผู้เรียนในด้านอื่น ๆ และควรมีการศึกษาเพื่อตรวจซ้ำโดยนำหลักสูตรไปใช้ในสถานศึกษาอื่น ๆ ต่อไป

สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (2561) ได้ศึกษาเพื่อพัฒนาการจัดการศึกษาความเป็นผู้ประกอบการ มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษา วิเคราะห์สภาพปัจจุบันของแนวคิดในการดำเนินงาน และแนวทางการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของนานาชาติและไทย ตลอดจนนำเสนอตัวอย่างแนวทางการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการของประเทศไทย ปรากฏว่าในสหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศทางยุโรปมีการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการมานานแล้ว โดยปรากฏเป็นหลักสูตร โครงการและโปรแกรมมากมายในระดับอุดมศึกษา ซึ่งรัฐบาลไทยก็ได้มีนโยบายในการส่งเสริม พัฒนา และสร้างผู้ประกอบการอย่างต่อเนื่องเช่นกัน โดยเชื่อมโยงกับสถาบันการศึกษา สถาบันทางการเงิน และหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องจัดเป็นโครงการ และมีหลักสูตรด้านการประกอบการในระดับมหาวิทยาลัยของรัฐและ

เอกชน ซึ่งผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะแนวทางการจัดการศึกษา โดยเริ่มจากรัฐกำหนดแผนและทิศทางการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ทตั้งแต่การศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน อาชีวศึกษาและอุดมศึกษา เป็นกระบวนการเรียนรู้ตลอดชีวิต และระบบการศึกษาจะต้องพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องในการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ โดยอาจใช้การจัดการเรียนรู้ตามเนื้อหาแกนหลักที่สอดคล้องกับทศวรรษที่ 21 โดยเฉพาะการรู้เกี่ยวกับการเงิน เศรษฐศาสตร์ ธุรกิจ และการเป็นผู้ประกอบการบูรณาการร่วมไปในทุกสาขาวิชา ไม่ใช่เพียงแต่เฉพาะสาขาการบริหารธุรกิจเท่านั้น

พิมพิกา พูลสวัสดิ์ และดรณิกร สุบันตี (2562) ได้ศึกษาแรงจูงใจต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ: กรณีศึกษานักศึกษาด้านบริหารธุรกิจในภาคใต้ของประเทศไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาอิทธิพลของแรงจูงใจด้านทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ ทนทางจิตวิทยาด้านบวก แนวโน้มของการชอบความเสี่ยงที่มีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ มีข้อค้นพบที่ว่า ทั้งสามปัจจัยมีความสัมพันธ์กันทางบวกกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ แต่การมีแนวโน้มชอบความเสี่ยงไม่สามารถส่งอิทธิพลไปยังความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้ จากการศึกษาที่ยังขาดประสบการณ์จากการทำธุรกิจที่ต้องมีความกล้าได้กล้าเสีย จากข้อค้นพบนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการพัฒนาหลักสูตร ให้มีรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาบุคลิกลักษณะการเป็นผู้ประกอบการให้แก่นักศึกษา เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพให้มีแนวโน้มชอบความเสี่ยงเพิ่มขึ้น ซึ่งอาจเป็นการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ (Integrated learning) โดยใช้วิธีการจัดการเรียนการสอนอย่างหลากหลายวิธี มุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อเชื่อมโยงประสบการณ์ ทักษะและเนื้อหาสาระเข้าด้วยกัน ทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะเรียนรู้ถึงบุคลิกภาพที่สำคัญในการเป็นผู้ประกอบการในยุคปัจจุบันได้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะต่อไปควรศึกษาข้อมูลเชิงคุณภาพ เพื่อให้ได้ข้อมูลปัจจัยอื่น ๆ ที่สามารถอธิบายถึงแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการมากขึ้น

สาคร กล้าหาญ และคชา ศัยยกุล (2563) ศึกษาองค์ประกอบคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของกลุ่ม Generation Y ในพื้นที่จังหวัดลพบุรี เป็นการศึกษาวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ซึ่งได้ข้อค้นพบว่า คุณลักษณะของผู้ประกอบการของกลุ่ม Generation Y ที่มีอายุในช่วง 20-33 ปี ประกอบไปด้วยคุณลักษณะ 4 ประเภทด้วยกัน ได้แก่ คุณลักษณะด้านภายในและความเป็นตัวตนมีความเชื่อมั่นรักอิสระ ด้านการมีความคิดสร้างสรรค์ ริเริ่มสิ่งใหม่และมีความมุ่งมั่นเพียรพยายาม ด้านการมีเป้าหมายมองหาโอกาสอยู่เสมอ ด้านคุณธรรมและการยอมรับความเสี่ยง โดยมีข้อเสนอแนะให้มีการพัฒนาบุคลิกของการเป็น

ผู้ประกอบการตามความต้องการของ Generation Y โดยจำเป็นที่จะต้องสร้างองค์ความรู้ในเรื่องคุณลักษณะตามที่ในงานวิจัยได้กล่าวให้เกิดขึ้น

สุภาภรณ์ โตโสภณ และวาริรัตน์ แก้วอุไร (2561) ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะการเป็นผู้ประกอบการ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสมรรถนะการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อสร้างตรวจสอบคุณภาพและประเมินหลักสูตร และเพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรเพื่อเปรียบเทียบด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านทักษะ และคุณลักษณะส่วนบุคคลต่อการเป็นผู้ประกอบการ จากการวิจัยทำให้ทราบว่าสมรรถนะการเป็นผู้ประกอบการสัมพันธ์กับ 3 องค์ประกอบ ได้แก่ ความรู้ ทักษะ และคุณลักษณะส่วนบุคคลต่อการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งจะนำมาเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้แสวงหาความรู้ เน้นการฝึกปฏิบัติการยกกรณีตัวอย่างให้เห็นแบบอย่าง การให้คำแนะนำในการปฏิบัติงานจนสำเร็จ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะในการเป็นผู้ประกอบการได้ ซึ่งเป็นกระบวนการหนึ่งของการจัดทำหลักสูตรที่มี 8 องค์ประกอบ ได้แก่ หลักการและเหตุผล จุดประสงค์รายวิชา สมรรถนะรายวิชา คำอธิบายรายวิชา เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล และจากผลจะสะท้อนให้เห็นคุณภาพของหลักสูตรที่มีความเหมาะสม ในการทำวิจัยต่อไปผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่าให้พัฒนาหลักสูตรสมรรถนะการประกอบการด้วยทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง รวมถึงการนำหลักสูตรที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างอื่น

1.2 วิจัยเกี่ยวกับการประกอบการในต่างประเทศ

Souitaris et al. (2007) ได้ศึกษาว่าหลักสูตรการเป็นผู้ประกอบการช่วยส่งเสริมความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาสาขาวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์หรือไม่ ในด้านการเรียนรู้ แรงบันดาลใจ และแหล่งทรัพยากร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาด้านการประกอบการแบบดั้งเดิมจะช่วยเพิ่มความตั้งใจในการเป็นผู้เริ่มประกอบธุรกิจได้หรือไม่ โดยใช้แบบทดสอบก่อนเรียนหลังเรียนเปรียบเทียบกับกลุ่มที่เข้าร่วมหลักสูตรและกลุ่มควบคุม ซึ่งผลการวิจัยพบว่า หลักสูตรช่วยสร้างให้เกิดแรงบันดาลใจแก่นักศึกษาทางด้านอารมณ์ การเปลี่ยนแปลงทางความคิด ความรู้ และทรัพยากรอาจเพิ่มโอกาสสำเร็จต่อผู้ที่เริ่มกิจการ ในขณะที่แรงบันดาลใจจะช่วยเพิ่มทัศนคติและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาซึ่งถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของหลักสูตร โดยคณาจารย์จะต้องให้ความสำคัญกับการสร้างแรงบันดาลใจไปพร้อมกันกับการสอนการประกอบการด้วย

Karimi et al. (2011) ศึกษาผลกระทบของคุณลักษณะการประกอบการของ นักศึกษามหาวิทยาลัยอิหร่านต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ จากนักศึกษาที่เรียนด้าน ธุรกิจ เกษตรกรรม และวิศวกรรมศาสตร์ โดยการใช้ แบบจำลองสมการโครงสร้าง (SEM) ผลการวิจัยพบว่า ความตั้งใจของผู้ประกอบการได้รับอิทธิพลอย่างมากจากคุณลักษณะในด้าน ความสามารถในตนเองของผู้ประกอบการและความจำเป็นในการบรรลุผลสำเร็จ ในขณะที่ด้าน ความเสี่ยงและต้องการความเป็นอิสระ ไม่มีผลกระทบโดยตรงต่อความตั้งใจในการเป็น ผู้ประกอบการของนักเรียน นอกจากนี้การวิจัยยังแสดงให้เห็นว่า การมีความคิดสร้างสรรค์เชิง นวัตกรรมเป็นส่วนที่ทำให้เกิดการรับรู้ความสามารถของตนเองของผู้ประกอบการ ผลการศึกษาทำ ให้นักการศึกษา ผู้บริหาร และผู้กำหนดนโยบายทั้งในและนอกมหาวิทยาลัยได้รับข้อมูลเชิงลึก อันมีค่าเกี่ยวกับการศึกษาการเป็นผู้ประกอบการ อาจให้การจัดการศึกษาแก่นักเรียนได้ดีขึ้นโดย ให้ความสำคัญกับการรับรู้ความสามารถของตนเองของผู้ประกอบการและความจำเป็นในการ บรรลุผลสำเร็จ

Kirkley (2017) วิจัยการศึกษาผู้ประกอบการเพื่อปลูกฝังพฤติกรรมผู้ประกอบการใน โรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาประสิทธิผลของการใช้หลักสูตรการ ประกอบการว่ามีความเหมาะสมหรือไม่ ในการนำมาจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความเป็น ผู้ประกอบการให้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา ในด้านการปรับปรุงผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนใน ด้านความรู้ พฤติกรรม และทัศนคติ โดยใช้การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพจากครู นักเรียน ผู้ปกครอง และผู้บริหารการศึกษาโรงเรียนต่าง ๆ มีข้อค้นพบว่า การนำหลักสูตรการประกอบการมาใช้ใน ระดับมัธยมศึกษา เป็นกลยุทธ์ของโรงเรียนที่ช่วยสร้างให้เกิดคุณค่าการเปลี่ยนแปลงเชิงบวกใน ด้านพฤติกรรมและทัศนคติการประกอบการของนักเรียน ซึ่งเป็นพื้นฐานต่อยอดไปยังการเรียนรู้ เกี่ยวกับการประกอบการในอนาคต ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ยังมีข้อมูลไม่เพียงพอที่จะอ้าง สนับสนุนว่าแต่ละโรงเรียนมีการบูรณาการการประกอบการเข้าไปในหลักสูตรอื่น ๆ เพราะยังคงมี ความคิดที่อธิบายว่าการประกอบการเกี่ยวข้องกับธุรกิจเท่านั้น แต่ก็ได้รับการสนับสนุนจาก ยุทธศาสตร์ของโรงเรียน ที่มองว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการพัฒนาไปสู่การบูรณาการการประกอบการ ในโรงเรียนให้มากขึ้น โดยจำเป็นที่จะต้องผ่านการวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อยืนยันผลลัพธ์ในระยะ ต่อไป

Aladag and Yilmaz (2019) ได้ศึกษาการประเมินทักษะการประกอบการโดยครู สังคมศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของครูสังคมศึกษาต่อการประกอบการ ด้วย การสัมภาษณ์ 7 ประเด็น ได้แก่ การกำหนดทักษะประกอบการ พฤติกรรมของนักเรียนที่มีทักษะ

ประกอบการ ปัจจัยส่งผลต่อการได้มาของทักษะ สิ่งที่สามารถทำได้ในบริบทของการศึกษาเพื่อให้ได้ทักษะ การสร้างทักษะให้เกิดแก่ผู้เรียน การวัดและประเมินผล และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการสอนทักษะประกอบการ มีข้อค้นพบที่ว่า ทักษะการประกอบการ ได้แก่ กล้าเสี่ยง มั่นใจในตนเอง คว้าโอกาสและความคิดสร้างสรรค์ โดยนักเรียนจะแสดงพฤติกรรมออกมาให้เห็นทั้งในด้านจิตใจ อารมณ์และสังคมผ่านกระบวนการทำงาน ซึ่งจะเกิดขึ้นได้จากทั้งปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม ครอบครัวตนเองและจากระบบการศึกษา โรงเรียนมีบทบาทในการส่งเสริมเพื่อพัฒนาทักษะด้วยการจัดให้มีหลักสูตรการประกอบการโดยตรง หรือสร้างหลักสูตรที่มีการบูรณาการทักษะการประกอบการ นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนรูปแบบต่าง ๆ จากเนื้อหาในสาระที่แตกต่างกัน ซึ่งจะต้องมีการวัดและประเมินผลในระหว่างทำกิจกรรมเพื่อ สังเกตพัฒนาการจากการทำงานหรือการมอบหมายงานของครู โดยครูมีข้อเสนอแนะว่า ควรมีหน่วยการเรียนรู้เกี่ยวกับผู้ประกอบการในหลักสูตรสังคมศึกษา รวมถึงในหลักสูตรของกลุ่มสาระอื่น ๆ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะจากการวิจัยว่า ควรกำหนดให้การประกอบการมีบทบาทในการศึกษามากขึ้น โดยสามารถสร้างเป็นวิชาเลือกได้ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษา ซึ่งการจะพัฒนาทักษะประกอบการให้ครบทั้งด้านจิตใจ อารมณ์และสังคมที่มีลักษณะเป็นทั้งบุคลิกภาพและทักษะ ไม่สามารถพัฒนาได้จากการเรียนรู้ในเชิงทฤษฎีจากวิชาใดวิชาหนึ่ง หรือวิชาเกี่ยวกับการประกอบการโดยเฉพาะเท่านั้น ควรมีการจัดการศึกษาเกี่ยวกับการประกอบการร่วมอยู่ในหลักสูตรอื่น ๆ ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เน้นการสร้างประสบการณ์และการปฏิบัติของนักเรียนในการเป็นผู้ประกอบการเพื่อให้ได้มาซึ่งทักษะด้วย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการประกอบการที่ผู้วิจัยได้นำมาสามารถจำแนกได้เป็น 3 ลักษณะ ได้แก่ ลักษณะบุคลิกของผู้ประกอบการ แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ และการจัดการศึกษาเกี่ยวกับการประกอบการ ซึ่งมีความสัมพันธ์กันตั้งแต่ การตรวจสอบคุณลักษณะของผู้ประกอบการที่แสดงออกมาผ่านบุคลิกภาพ ทักษะสติ ความสามารถในทักษะที่จำเป็นจะต้องพัฒนาให้เกิดขึ้น ซึ่งจะกลายเป็นแรงจูงใจที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ทั้งนี้ งานวิจัยที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาประกอบการแสดงให้เห็นว่าการประกอบการมีความสัมพันธ์กับการศึกษา โดยสามารถนำไปสอดแทรกอยู่ได้ในทุกระดับการศึกษา ตั้งแต่ ประถม มัธยมไปจนถึงอุดมศึกษา เพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ ในด้านความรู้ ทักษะคุณลักษณะและเจตคติที่มีต่อการประกอบการ

2. วิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์และการประกอบการ จากการศึกษาที่มีการวิจัย เพื่อ วัตถุประสงค์ วิธีดำเนินการวิจัย ข้อค้นพบและข้อเสนอแนะ ต่าง ๆ กัน ดังนี้

จตุรงค์ เลาหะเพ็ญแสง (2558) วิจัยการพัฒนาผลิตภัณฑ์ตามแนวคิดเศรษฐกิจ สร้างสรรค์จากทุนทางวัฒนธรรมเมืองนครชุม จ.กำแพงเพชร มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาผลิตภัณฑ์ จากทุนทางวัฒนธรรมเมืองนครชุม จ. กำแพงเพชร และเพื่อประเมินความพึงพอใจของต้นแบบ ผลิตภัณฑ์จากทุนทางวัฒนธรรมเมืองนครชุม จ. กำแพงเพชร จากผู้ประกอบการและผู้บริโภคที่ ได้รับการพัฒนาแล้ว โดยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์จากการใช้ มรดกทางวัฒนธรรม เทคโนโลยี และความคิดสร้างสรรค์เข้ามามีส่วนในการประยุกต์ใช้ในการ ออกแบบรูปแบบ และวัสดุให้มีความเหมาะสมกับยุคสมัย มีผลการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ ผลิตภัณฑ์ สำหรับจำหน่ายที่มีหลากหลายชนิด ซึ่งสามารถเป็นตัวแทนที่แสดงให้เห็นถึงคุณค่าและเอกลักษณ์ ของศิลปวัฒนธรรมไทยอันดีงาม และเป็นอีกช่องทางหนึ่งที่จะสามารถช่วยเผยแผ่ศิลปวัฒนธรรม เมืองนครชุม มีผลเชิงปริมาณ คือ ความพึงพอใจของผู้ประกอบการ นักท่องเที่ยวหรือผู้ที่สนใจ ผลิตภัณฑ์อยู่ในระดับดี ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะว่า ควรศึกษาข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับความต้องการ การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากทุนวัฒนธรรมในพื้นที่อื่น ๆ

กิตติกรณ บำรุงบุญ และปิยลักษณ์ โพธิวรรณ (2563) วิจัยการพัฒนาผลิตภัณฑ์ของ ที่ระลึกที่สะท้อนอัตลักษณ์ท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคามเพื่อยกระดับมูลค่าทางเศรษฐกิจ มี วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาอัตลักษณ์ท้องถิ่นของจังหวัดมหาสารคาม เพื่อถอดอัตลักษณ์ท้องถิ่น จังหวัดมหาสารคามสู่การออกแบบผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก และเพื่อเสนอแนะแนวทางส่งเสริมผลิต ผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่เป็นอัตลักษณ์ของท้องถิ่นมหาสารคามเพื่อเพิ่มมูลค่าทางเศรษฐกิจ เป็น การวิจัยเชิงประยุกต์สร้างสรรค์และพัฒนาสิ่งใหม่ภายใต้ขอบเขตของอัตลักษณ์ท้องถิ่นจังหวัด มหาสารคาม สู่การตีความ ให้ความหมาย เพื่อนำมาสู่การออกแบบพัฒนาผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่ สะท้อนความเป็นท้องถิ่น ในการศึกษาครั้งนี้ได้แบ่งขั้นตอนการศึกษาออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนของ การศึกษาเชิงคุณภาพเพื่อค้นหาอัตลักษณ์และถอดอัตลักษณ์สู่การออกแบบผลิตภัณฑ์ และส่วนที่ สองเป็นแนวทางส่งเสริมผลิตผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก ซึ่งเป็นการศึกษาเชิงปริมาณ ผลการวิจัย พบว่า อัตลักษณ์ท้องถิ่นของจังหวัดมหาสารคามนั้นสามารถวิเคราะห์อัตลักษณ์ได้จากคำขวัญ ของจังหวัดมหาสารคาม และผลจากการเสนอแนะแนวทางส่งเสริมการผลิตผลิตภัณฑ์ พบว่า ผู้ผลิตสินค้าต้องยกระดับตลาดและทิศทางการจำหน่ายให้มีหลากหลายมากขึ้น ควรมีการพัฒนา ผลิตผลิตภัณฑ์ให้มีความโดดเด่นและมีความแตกต่างจากผลิตภัณฑ์จากกลุ่มอื่น โดยมี

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า การออกแบบผลิตภัณฑ์ต้องสามารถสื่อถึงแหล่งที่มาของท้องถิ่นได้และมีการต่อยอดพัฒนาไปสู่ผลิตภัณฑ์รูปแบบอื่นๆนอกเหนือจากในงานวิจัย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และการประกอบการ แสดงให้เห็นถึงการนำคุณค่าทางประวัติศาสตร์หรือต้นทุนทางวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น มาสร้างสรรค้ให้เกิดมูลค่าทางเศรษฐกิจและสังคม ด้วยการใช้ความรู้ทางประวัติศาสตร์และความสามารถทางด้านการประกอบการสร้างผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่ผสมผสานความเป็นท้องถิ่นและประยุกต์ให้เหมาะสมกับยุคสมัยเพื่อออกจำหน่ายให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม โดยจะสร้างให้เกิดรายได้กับชุมชน ทั้งยังเป็นการส่งเสริมการเผยแพร่อัตลักษณ์ความเป็นท้องถิ่นผ่านผลิตภัณฑ์อีกด้วย ทั้งนี้สามารถนำมาใช้ในงานวิจัยได้โดยส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติศาสตร์และการประกอบการเพื่อให้สามารถนำองค์ความรู้มาประยุกต์ใช้ในการวางแผนการประกอบการได้

3. วิจัยที่เกี่ยวข้องกับการบูรณาการ มีการศึกษาวิจัยการบูรณาการทั้งในหลักสูตรและในการจัดการเรียนรู้ ต่าง ๆ กัน ดังนี้

3.1 วิจัยเกี่ยวกับการบูรณาการในไทย

สุพรรณณี พรหมศิริ (2552) วิจัยการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยี: กรณีศึกษาพัฒนาความรู้ความเข้าใจและทักษะการผลิตชิ้นงาน ศิลปะพื้นบ้านด้วยใบจาก มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการให้นักเรียน เรียนรู้แบบองค์รวมของเนื้อหา ทำให้เป็นคนมองกว้าง คิดไกล รู้จักการมองแบบองค์รวมและเห็นประโยชน์ของสังคม โดยมีผลการศึกษาคือ หลักสูตรบูรณาการที่ใช้กลุ่มสาระการเรียนรู้ การงานอาชีพและเทคโนโลยีเป็นแกนหลัก ร่วมกับวิทยาศาสตร์และศิลปะมาประสานสัมพันธ์เป็นเรื่องเดียวกันภายใต้หัวข้อที่กำหนด ซึ่งมีการดำเนินการสร้างอย่างเป็นระบบ ยึดทฤษฎี และหลักการ สร้างเป็นลำดับขั้นตอน มีการวางแผนการวิเคราะห์หลักสูตร กำหนดเนื้อหาการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ประเด็นหัวข้อเรื่องที่น่ามาบูรณาการ ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ จัดทำ คำอธิบายรายวิชา จัดทำหน่วยการเรียนรู้ จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ รู้จักคิดวางแผนและฝึกทักษะจากการให้ปฏิบัติจริง ช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทักษะการทำงาน และมีความภาคภูมิใจในภูมิปัญญาท้องถิ่นของตนมากขึ้น และผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรส่งเสริม สนับสนุนให้มีการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการในระดับชั้นอื่น ๆ ควรศึกษางานวิจัยเพื่อจัดทำหลักสูตรบูรณาการที่สัมพันธ์ครอบคลุม 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้

ธนวรรณ อิศโร (2554) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ และความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น (7E) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์และความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณในวิชาประวัติศาสตร์ ที่มีการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการและแบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น ซึ่งเป็นวิจัยเชิงทดลองก่อนเรียนหลังเรียนและเปรียบเทียบระหว่างกลุ่ม ได้ข้อค้นพบที่ว่า การจัดการเรียนรู้ทั้ง 2 รูปแบบเป็นการจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้รู้จักคิดและค้นพบความรู้ด้วยตนเอง เป็นการสร้างให้เกิดองค์ความรู้และทักษะที่สำคัญ ซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาทั้งด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ จากงานวิจัยได้มีข้อเสนอแนะคือ ควรนำรูปแบบการจัดการเรียนรู้ทั้งสองไปใช้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น ๆ ระดับชั้นอื่น ๆ รวมถึงการศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้ร่วมกับตัวแปรอื่นที่แตกต่างจากงานวิจัย

วัชรินทร์ กองสุข (2563) วิจัยการพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างความเป็นพลเมืองไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร มีจุดประสงค์เพื่อ สร้างหลักสูตรบูรณาการ เสริมสร้างความเป็นพลเมืองไทยซึ่งได้นำไปทดลองใช้และมีการประเมินหลักสูตรด้วยการสัมภาษณ์กลุ่ม ได้ข้อค้นพบคือ หลักสูตรบูรณาการจะช่วยสร้างความเป็นพลเมืองได้ด้วยการเชื่อมโยงองค์ความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับจากรายวิชาต่าง ๆ ผ่านการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชุมชนท้องถิ่น ภายใต้บริบทของนักเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยหลักสูตรที่สร้างขึ้นมีลักษณะเป็นการบูรณาการแบบพหุสาขาวิชา (Multidisciplinary Integration) ใช้ความเป็นพลเมืองไทยเป็นหัวข้อในการบูรณาการเชื่อมโยงกับตัวชี้วัดในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ โดยในหลักสูตรจะประกอบไปด้วย หลักการบูรณาการ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหา เวลาเรียน แนวทางการจัดการเรียนรู้ สื่อ แหล่งเรียนรู้ แนวทางการวัดและประเมินผล คำอธิบายรายวิชา และแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ในการประเมินผลระหว่างการใช้หลักสูตรควรให้เพื่อนภายในกลุ่มร่วมประเมินควบคู่ไปด้วยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการวัดและประเมินผล และควรมีการนำหลักสูตรไปทดลองใช้กับนักเรียนในโรงเรียนอื่นๆ ด้วย

3.2 วิจัยเกี่ยวกับการบูรณาการในต่างประเทศ

Diem (1996) วิจัยการใช้สังคมศึกษาเป็นตัวเร่งให้เกิดการบูรณาการหลักสูตร: ประสิทธิภาพของโรงเรียนมัธยมศึกษา มีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาผลของหลักสูตรบูรณาการแบบสหวิทยาการในวิชาประวัติศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน วินัย พฤติกรรม และการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง มีวิธีการเก็บข้อมูลทั้งในเชิงคุณภาพจาก การสังเกต การสัมภาษณ์จาก

นักเรียน ครู การทบทวนเอกสาร และเก็บข้อมูลเชิงปริมาณที่เป็นผลคะแนนในการทดสอบเนื้อหา และทักษะก่อนเรียนหลังเรียน ได้ข้อค้นพบคือ หลักสูตรบูรณาการที่สร้างขึ้นช่วยให้ปฏิสัมพันธ์ ระหว่างการสอนและพฤติกรรมกับนักเรียนเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ เจตคติต่อ การเรียน การทำงานร่วมกันในห้องช่วยให้เกิดปัญหาพฤติกรรมน้อยลง ครูและผู้ปกครองมี ปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้น โดยผู้วิจัยได้สรุปว่าหลักสูตรบูรณาการแม้จะส่งผลต่อการศึกษาไปในเชิง บวก แต่ไม่ได้หมายความว่าจะสามารถช่วยปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของนักเรียนได้ทั้งหมด แต่ก็ เป็นทางเลือกหนึ่งที่ทำให้การจัดการเรียนการสอนประสบความสำเร็จมากกว่าหลักสูตรปกติ

Tudor (2014) ศึกษาการพัฒนาทักษะผ่านการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ในระดับประถมศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาประสิทธิผลของกิจกรรมการสอนแบบบูรณา การในหลักสูตร โดยวัดจากความสามารถของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งผลศึกษาพบว่า การใช้รูปแบบบูรณาการหลักสูตรในการออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพในการ เพิ่มความก้าวหน้าของนักเรียนในแง่ของความสามารถในการทำงานกับตัวเลขและความสามารถในการ แก้ปัญหา ซึ่งเน้นย้ำให้เห็นถึงความสำเร็จของการบูรณาการคือการจัดการเรียนสอนที่มี ประสิทธิภาพที่เน้นการฝึกฝนพัฒนาทักษะผู้เรียนให้เหมาะสมกับช่วงวัย

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการบูรณาการแสดงให้เห็นว่าการบูรณาการสามารถทำได้ หลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นแบบพหุสาขาวิชา (Multidisciplinary) หรือแบบสหวิทยาการ (Interdisciplinary) เพื่อเชื่อมโยงเนื้อหาสาระในกลุ่มสาระการเรียนรู้หรือรายวิชาต่าง ๆ เข้ากับ ประเด็นหรือหัวข้อที่กำหนดขึ้นที่จะนำมาพัฒนาให้เกิดแก่ผู้เรียน การบูรณาการมีตั้งแต่ระดับ หลักสูตรไปจนถึงการจัดการเรียนรู้ในรายวิชา ซึ่งจะต้องมีการวางแผนการบูรณาการตั้งแต่ต้น การ กำหนดประเด็นหัวข้อที่นำมาบูรณาการเข้าไปสอดแทรกในเนื้อหาวิชา ผ่านกิจกรรมการเรียน การสอน กำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง สาระการเรียนรู้ จัดทำคำอธิบายรายวิชา จัดทำหน่วยการ เรียนรู้ จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็นการ เชื่อมโยงความรู้ ทักษะ และเจตคติให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนผ่านการเรียนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ

จากทั้งหมดที่ได้นำเสนอวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านการประกอบการและด้านการบูรณา การ ผู้วิจัยได้นำความเกี่ยวข้องนี้มาประยุกต์ใช้ในงานวิจัยภายใต้หัวข้อ การพัฒนารายวิชา ประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบการ โดยนำความรู้จากวิจัยทางการประกอบการ มาบูรณาการร่วมกับการศึกษา เพื่อพัฒนาทั้งความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านการประกอบการให้ เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนผ่านการเรียนรู้ด้วยเนื้อหาแกนหลักในรายวิชาประวัติศาสตร์ ที่มีประเด็นของการ ประกอบการเข้ามาร่วมบูรณาการในการจัดการเรียนการสอน

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบการ เป็นการศึกษาเชิงประยุกต์ (Applied Research) ผู้วิจัยได้แบ่งการวิจัยเป็น 2 ระยะดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการสำหรับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1. สร้างกรอบแนวคิดของงานวิจัย

1.1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ประกอบไปด้วย แนวคิดการประกอบการ แนวคิดการบูรณาการ แรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ การเรียนการสอนประวัติศาสตร์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.2 สร้างกรอบแนวคิดของงานวิจัย จากการประมวลเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากกรอบแนวคิดที่ผู้วิจัยได้สรุป สังเคราะห์ชี้ข้างต้น นำไปสู่การออกแบบพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการและแผนจัดการเรียนรู้

2. พัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์

2.1 รายวิชาประวัติศาสตร์ พัฒนาขึ้นด้วยการบูรณาการการประกอบการเข้าไปในคำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชา โดยมีกระบวนการทำดังนี้

(1) ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดการประกอบการ แนวคิดการบูรณาการและการเรียนการสอนประวัติศาสตร์

(2) พัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ โดยนำคำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชาเดิมที่มีอยู่ยังคงไว้ซึ่งตัวชี้วัดตามมาตรฐานแกนกลางมาปรับเปลี่ยนในส่วนของการบูรณาการการประกอบการเข้าไปในคำอธิบายรายวิชา และจัดทำโครงสร้างรายวิชา

(3) ตรวจสอบคุณภาพของรายวิชา โดยผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

ก. นำคำอธิบายรายวิชา และโครงสร้างรายวิชาประวัติศาสตร์ที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยได้ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ดังนี้

ตาราง 1 ค่าความสอดคล้อง IOC ของคำอธิบายรายวิชาและโครงสร้างรายวิชาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ					IOC	แปลผล
	ผู้ทรงคุณวุฒิ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ข. นำคำอธิบายรายวิชา และโครงสร้างรายวิชาไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

2.2 แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นเครื่องมือที่สร้างขึ้นใหม่ในรายวิชาประวัติศาสตร์ โดยนำการประกอบการบูรณาการเข้าไปในแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 3 แผน จำนวน 12 ชั่วโมง มีกระบวนการทำดังนี้

(1) ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ และรูปแบบของแผนการสอนประเภทต่าง ๆ

(2) คัดเลือกแผนจัดการเรียนรู้รูปแบบที่เหมาะสมกับการนำมาปรับประยุกต์ใช้ในระบบการศึกษาของไทย โดยพิจารณาจากเกณฑ์ในการคัดเลือก ได้แก่ 1) มีความแตกต่างจากแผนการสอนในไทย สามารถให้ความรู้ใหม่ทางวิชาการกับครูไทยได้ 2) มีความกระชับ ง่ายต่อการนำมาออกแบบใช้ในชีวิตของครูไทย 3) สะท้อนให้ผู้สอนได้รู้จักออกแบบการสอนที่มีคุณภาพต่อผู้เรียน โดยได้เลือกรูปแบบการสอนจาก Utica City School District มาเป็นแบบอย่าง

(3) ส่งเคราะห์รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ของ Utica City School District เพื่อนำมาปรับปรุงออกแบบรูปแบบแผนการสอนให้เหมาะสมกับบริบทไทย

(4) ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ แนวคิดการประกอบการ แนวคิดการบูรณาการและการเรียนการสอนประวัติศาสตร์

(5) ส่งเคราะห์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาสร้างแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 3 แผนที่มีเนื้อหาประกอบด้วย การประกอบธุรกิจในอดีตและปัจจุบัน ทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจในฐานะผู้ประกอบการ

(6) ตรวจสอบคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้ โดยผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

ก. นำแผนจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยได้ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ดังนี้

ตาราง 2 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแผนการจัดการเรียนรู้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ					IOC	แปลผล
	ผู้ทรงคุณวุฒิ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิ 5		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4	0	+1	+1	+1	+1	0.8	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	0	0.8	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ข. นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชา ประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะ การประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถ ในทักษะการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

1. สร้างเครื่องมือที่ใช้สำหรับงานวิจัย

เครื่องมือเพื่อวัดประสิทธิผลจำนวน 3 เครื่องมือ ประกอบไปด้วย เครื่องมือวัดความรู้ ความเข้าใจการประกอบการวัดความสามารถในทักษะการประกอบการ และวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังต่อไปนี้

1.1 แบบทดสอบวัดความรู้ ความเข้าใจการประกอบการ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบข้อที่ถูกที่สุดจาก 4 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบดังนี้

(1) กำหนดจุดประสงค์ของการสร้างแบบทดสอบ โดยเป็นแบบทดสอบเพื่อวัดความรู้ ความเข้าใจ และแนวคิด เกี่ยวกับเนื้อหาวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างการประกอบการที่ใช้ทดลองสอน ซึ่งผู้วิจัยทดสอบหลังจากการทดลองสอน

(2) กำหนดกรอบเนื้อหาของแบบทดสอบ โดยใช้เนื้อหาการประกอบธุรกิจในอดีตและปัจจุบัน ทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจในฐานะผู้ประกอบการ

(3) สร้างข้อสอบปรนัยและกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน โดยในแต่ละข้อคะแนนเต็ม 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน ตอบถูกได้ 1 คะแนน จำนวน 20 ข้อ

(4) ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบ โดยผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

ก. นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยได้ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ดังนี้

ตาราง 3 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดความรู้ ความเข้าใจการประกอบการโดย
ผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อที่	ความคิดเห็นของ ผู้ทรงคุณวุฒิ					IOC	แปลผล
	1	2	3	4	5		
	ผู้ทรงคุณวุฒิ	ผู้ทรงคุณวุฒิ	ผู้ทรงคุณวุฒิ	ผู้ทรงคุณวุฒิ	ผู้ทรงคุณวุฒิ		
1	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
3	+1	0	+1	+1	+1	0.8	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
7	+1	-1	+1	+1	+1	0.6	ใช้ได้
8	+1	0	+1	+1	+1	0.8	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	0	+1	0.8	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	0	0.8	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ข. นำแบบทดสอบไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.2 แบบประเมินวัดความสามารถในทักษะการประกอบการ เป็นเครื่องมือสำหรับใช้วัดความสามารถในทักษะการประกอบการจากการทำงานของผู้เรียนโดยมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มีลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

(1) กำหนดจุดประสงค์ของการสร้างแบบประเมินความสามารถในทักษะการประกอบการจากการทำงานของผู้เรียน ประกอบด้วยการประเมิน 3 ส่วน ได้แก่ ประเมินความคิดสร้างสรรค์ ประเมินการวางแผนและเป้าหมาย ประเมินการตลาด

(2) กำหนดกรอบพฤติกรรมของแบบประเมิน ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

ก. ศึกษาความหมายและแนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมที่แสดงออกถึง ความคิดสร้างสรรค์ การวางแผนและเป้าหมาย การตลาดเกี่ยวกับการประกอบการ

ข. ศึกษาหลักการและวิธีการสร้างแบบประเมินพฤติกรรมจากบทความวารสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประเมินทักษะดังกล่าว

ค. จัดทำแบบประเมินความสามารถในทักษะการประกอบการ ประกอบด้วย การประเมิน 3 ส่วน ได้แก่ ประเมินความคิดสร้างสรรค์ ประเมินการวางแผนและเป้าหมาย ประเมินการตลาด โดยการกำหนดนิยามหรือความหมายพฤติกรรมที่จะให้ปฏิบัติ ในรูปแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) จำนวน 3 ข้อ ในแต่ละข้อมีการประเมินค่า 5 ระดับ

ง. สร้างเกณฑ์การให้คะแนนครอบคลุมพฤติกรรมที่กำหนดแบบรูบรีค (Rubric) โดยสร้างเกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบ (Analytic score)

(3) ตรวจสอบแบบประเมินวัดความสามารถในทักษะการประกอบการ โดยผู้วิจัยมีกระบวนการดังนี้

ก. นำแบบประเมินที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยได้ค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ดังนี้

ตาราง 4 ค่าความสอดคล้อง IOC ของแบบวัดความสามารถในทักษะการประกอบการโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ					IOC	แปลผล
	ผู้ทรงคุณวุฒิ 1	ผู้ทรงคุณวุฒิ 2	ผู้ทรงคุณวุฒิ 3	ผู้ทรงคุณวุฒิ 4	ผู้ทรงคุณวุฒิ 5		
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์							
1	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	0	0.8	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	0	0.8	ใช้ได้
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : การวางแผนและตั้งเป้าหมาย							
1	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
2	0	+1	+1	+1	+1	0.8	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5	0	+1	+1	+1	+1	0.8	ใช้ได้
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : การตลาด							
1	+1	+1	+1	0	+1	0.8	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	0	0.8	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	1	ใช้ได้

ข. นำแบบประเมินไปปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

1.3 แบบวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการนำแบบวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของ จริยา กอสุขทวีคุณ (2561) ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบสอบถามให้นักเรียนประเมินตนเองเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 29 ข้อ ซึ่งได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยการตรวจสอบความเที่ยง (Reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha) และปรับปรุงจนสมบูรณ์

เป็นแบบวัดแรงจูงใจการประกอบการซึ่งจะส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่ จริยา กอสุขทวีคุณ (2561) ได้นำไปใช้กับ นักศึกษาระดับปริญญาตรีและการจัดการ มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการที่แตกต่างจากกลุ่มนักศึกษาสาขาวิชาเทคโนโลยีอย่างไร ซึ่งในแบบวัดแรงจูงใจนี้ จะประเมินในเรื่องที่เกี่ยวกับแรงจูงใจที่ส่งอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบด้วย ความต้องการประสบความสำเร็จ ความเชื่อในปัจจุบัน ความกล้าเสี่ยง ความอดทนต่อความไม่แน่นอน แรงปรารถนา การรับรู้ความสามารถของตนเองและการตั้งเป้าหมาย ผู้วิจัยจึงได้นำแบบวัดแรงจูงใจนี้ มาใช้ในการวัดแรงจูงใจของนักเรียนที่เรียนในวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะประกอบการ เพื่อวัดผลแรงจูงใจว่าอยู่ในระดับใดหลังจากที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาประวัติศาสตร์

2. การนำรายวิชาประวัติศาสตร์ที่ปรับปรุงไปทดลองใช้

2.1 นำแผนการสอนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการที่พิจารณาขึ้นไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยที่เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/12 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ จำนวน 20 คน ที่เรียนในปีการศึกษา 2565 โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling) ซึ่งเป็นห้องที่ผู้วิจัยได้รับหน้าที่สอนในรายวิชาประวัติศาสตร์อยู่ในปีการศึกษา 2565 โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนตามแผนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาสาระ คือ 1) การประกอบธุรกิจในอดีต และปัจจุบัน 2) ทักษะการประกอบการในอดีต และปัจจุบัน 3) องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจในฐานะผู้ประกอบการ

2.2 การดำเนินหลังการทดลอง เมื่อสิ้นสุดการสอนตามแผนประกอบรายวิชาประวัติศาสตร์ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำไปใช้วิเคราะห์สัมฤทธิ์ผลการเรียนด้วยแบบทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจการประกอบการ แบบประเมินความสามารถในทักษะการประกอบการจากการทำชิ้นงาน ประกอบด้วยการประเมิน 3 ส่วน ได้แก่ ประเมินความคิดสร้างสรรค์ ประเมินการวางแผนและเป้าหมาย ประเมินการตลาด และแบบวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

3. การหาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อตอบสนองมติฐานการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการนำสถิติพื้นฐานมาใช้ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าร้อยละ (Percentage) ซึ่งมีการดำเนินการดังนี้

3.1 วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นความรู้ความเข้าใจการประกอบการ โดยอาศัยค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ของคะแนนนักเรียน โดยกำหนดให้สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60

3.2 วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นความสามารถในทักษะการประกอบการ โดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และแปลความหมายแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ ดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงระดับค่าความสามารถในทักษะการประกอบการตามช่วงคะแนน

ช่วงคะแนนเฉลี่ย	ความสามารถในทักษะการประกอบการ
4.51-5.00	มากที่สุด
3.51-4.50	มาก
2.51-3.50	ปานกลาง
1.51-2.50	น้อย
1.00-1.50	น้อยที่สุด

3.3 วิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นความแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการจะเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ จะมีระดับคะแนนแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ดังตารางที่ 6

ตาราง 6 แสดงระดับแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการตามช่วงคะแนน

ช่วงคะแนนเฉลี่ย	ระดับแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ
4.51-5.00	สูงมาก
3.51-4.50	สูง
2.51-3.50	ปานกลาง
1.51-2.50	ต่ำ
1.00-1.50	ต่ำมาก

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยการพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบการ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกระบวนการดำเนินงานแบ่งเป็น 2 ระยะดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

ขั้นตอนที่ 2 การศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ขั้นตอนที่ 1 ผลการพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบการได้ดำเนินการตามแนวคิด ทฤษฎี และแนวการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการทำให้ได้รายวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบการ โดยมีผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการปรับปรุงรายวิชาประวัติศาสตร์พัฒนาขึ้นด้วยการบูรณาการการประกอบการเข้าไปในคำอธิบายรายวิชาและจัดทำโครงสร้างรายวิชา มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกระบวนการดำเนินงานดังนี้

(1) จัดทำบันทึกขอปรับปรุงหลักสูตรไปยังหัวหน้ากลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมเพื่อลงนามเห็นชอบ จากนั้นเป็นไปตามกระบวนการลำดับขั้นนำเสนอต่อรองผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และผู้อำนวยการโรงเรียนเห็นชอบตามลำดับ จากนั้นจึงจะได้รับบันทึกกลับมาที่มีผลการลงนามเห็นชอบจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

(2) หลังจากที่ได้รับการเห็นชอบจากผู้อำนวยการศึกษา ทางโรงเรียนได้มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม จึงจะสามารถดำเนินการต่อในขั้นตอนของการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตร โดยในงานวิจัยได้มุ่งเน้นที่การปรับเปลี่ยนคำอธิบายรายวิชาในรายวิชาประวัติศาสตร์ไทย 1

(3) นำคำอธิบายรายวิชาจากหลักสูตรเดิมในส่วนของวิชาประวัติศาสตร์มาปรับเปลี่ยนให้มีการบูรณาการทักษะการประกอบกรเข้าไปในคำอธิบายและมาตรฐานตัวชี้วัดที่มีทั้งจากสาระประวัติศาสตร์และสาระเศรษฐศาสตร์

(4) นำคำอธิบายรายวิชามากำหนดสาระการเรียนรู้และเป้าหมายของการเรียนในรายวิชา ดังนี้

สาระการเรียนรู้ (ประวัติศาสตร์)	สาระการเรียนรู้ (เศรษฐศาสตร์)	สาระการเรียนรู้ (ภูมิศาสตร์)
1. กาลเวลา 2. ศักราช 3. วิธีการทางประวัติศาสตร์ 4. ประวัติศาสตร์การประกอบอาชีพในแต่ละยุคสมัย	1. การประกอบกร 2. ทักษะการประกอบกร 3. ค่านิยมและพฤติกรรมกรบริโภคของคนในสังคม	1. ทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม 2. ลักษณะกายภาพ
เป้าหมายการเรียน		
1. ตระหนักถึงความสำคัญของกาลเวลาที่มีผลต่อพัฒนาการ การเปลี่ยนแปลงด้านวิถีคิดและการดำเนินชีวิต ค่านิยมที่มีความสัมพันธ์กับการประกอบกรในระบบเศรษฐกิจในพื้นที่ใดพื้นที่หนึ่ง 2. ใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์ในการศึกษาเรื่องราวการประกอบกรในอดีต 3. นำความรู้ทางประวัติศาสตร์และทักษะการประกอบกรมาจำลองการประกอบกรธุรกิจด้วยทรัพยากรในท้องถิ่นของตนเอง		

ภาพประกอบ 3 การกำหนดสาระการเรียนรู้และเป้าหมาย

(5) ปรับปรุงและสร้างหน่วยการเรียนรู้จากสาระการเรียนรู้และเป้าหมายการเรียนรู้อย่างบูรณาการระหว่างสาระประวัติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์และภูมิศาสตร์ในรายวิชา โดยยังคงไว้ซึ่งหน่วยที่ 1 และ 2 ซึ่งเป็นหน่วยการเรียนรู้ของรายวิชาเดิม และปรับปรุงเพิ่มเติมในหน่วยที่ 3 4 และ 5 โดยนำหน่วยการเรียนรู้มาจำแนกหัวข้อย่อย อ้างอิงตามมาตรฐานตัวชี้วัด/ผลการเรียนรู้ กำหนดแนวคิดสำคัญ การวัดและประเมินผลสร้างเป็นโครงสร้างรายวิชา

(6) นำเข้าที่ประชุมกรรมการสถานศึกษาเพื่อพิจารณาอนุมัติคำอธิบายรายวิชาประวัติศาสตร์ที่ปรับเปลี่ยนในการพัฒนาหลักสูตรของกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

(7) ผลที่ได้คือ รายวิชาประวัติศาสตร์ที่มีการปรับเปลี่ยนใหม่ในส่วนของคำอธิบาย รายวิชาประวัติศาสตร์ที่มีการบูรณาการทักษะการประกอบการเข้าไปในรายวิชาและ โครงสร้าง รายวิชา โดยผู้วิจัยจะนำเฉพาะหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 4 และ 5 มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อนำไปทดลองสอนกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่อไปปรากฏผลดังนี้

คำอธิบายรายวิชา		
รายวิชา ประวัติศาสตร์ 1 (ส21105)	ภาคเรียนที่ 1	จำนวน 0.5 หน่วยกิต
กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม		
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1		เวลาเรียน 20 ชั่วโมง/ภาคเรียน
<p>รายวิชานี้เป็นการบูรณาการความรู้ทางประวัติศาสตร์และทักษะการประกอบการ ด้วยการศึกษาด้านประวัติศาสตร์ผ่านเรื่องราวของการประกอบการในยุคสมัยต่าง ๆ โดยเริ่มตั้งแต่ยุคสมัยก่อนประวัติศาสตร์ ยุคประวัติศาสตร์และมาจนถึงปัจจุบัน อันแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของกาลเวลาที่มีผลต่อพัฒนาการเปลี่ยนแปลงด้านวิถีคิดและการดำเนินชีวิต ค่านิยมที่มีความสัมพันธ์กับการประกอบการในระบบเศรษฐกิจ ผู้เรียนจะได้ ศึกษา วิเคราะห์ ทักษะการประกอบการที่สำคัญของมนุษย์ในอดีตมาจนถึงปัจจุบัน โดยใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์ และได้ฝึกพัฒนาทักษะการประกอบการผ่านการนำองค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์มาสู่การวางแผนประกอบธุรกิจในฐานะผู้ประกอบการ เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและพัฒนาตนเองให้มีทักษะของการประกอบการ ทั้งยังเป็นการสร้างแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการให้เกิดแก่ผู้เรียนซึ่งสามารถนำไปต่อยอดด้านการประกอบการอื่น ๆ ในอนาคตได้</p> <p>มาตรฐานและตัวชี้วัด รวม 6 ตัวชี้วัด</p> <p>สาระประวัติศาสตร์</p> <p>4.1 ม.1/1 วิเคราะห์ความสำคัญของเวลาในการศึกษาประวัติศาสตร์</p> <p>4.1 ม.1/2 เทียบศักราชตามระบบต่าง ๆ ที่ใช้ศึกษาประวัติศาสตร์</p> <p>4.1 ม.1/3 นำวิธีการทางประวัติศาสตร์มาใช้ศึกษาเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์</p> <p>4.3 ม.1/3 วิเคราะห์อิทธิพลของวัฒนธรรมและภูมิปัญญาไทยสมัยสุโขทัยและสังคมในปัจจุบัน</p> <p>สาระเศรษฐศาสตร์</p> <p>3.1 ม.1/2 วิเคราะห์ค่านิยมและพฤติกรรมกรรมการบริโภคของคนในสังคม ซึ่งส่งผลต่อเศรษฐกิจของชุมชนและประเทศ</p> <p>สาระภูมิศาสตร์</p> <p>5.2 ม.1/1 สสำรวจ และระบุทำเลที่ตั้งของกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคมในทวีปเอเชีย ทวีปออสเตรเลียและโอเชียเนีย</p>		

ภาพประกอบ 4 คำอธิบายรายวิชาประวัติศาสตร์ที่มีการปรับเปลี่ยนให้เกิดการบูรณาการ

สัปดาห์ ที่	หน่วยการเรียนรู้	แนวคิดสำคัญ	ตัวชี้วัด/ผล การเรียนรู้	การวัดและ ประเมินผล
1-4	หน่วยที่ 1 จุดเริ่มต้นของ ประวัติศาสตร์ - การแบ่งยุคสมัยทาง ประวัติศาสตร์ - การเทียบศักราช	การศึกษาประวัติศาสตร์ จำเป็นต้องอาศัยการอ้างอิง ช่วงเวลาด้วยคำต่าง ๆ เพื่อ แสดงการเปลี่ยนแปลงและ รายละเอียดของเหตุการณ์ ต่าง ๆ	ส 4.1 ม.1/1 ม.1/2	- แบบประเมินจาก ชิ้นงาน
5-8	หน่วยที่ 2 วิธีการทาง ประวัติศาสตร์ - ขั้นตอนวิธีการทาง ประวัติศาสตร์	วิธีการทางประวัติศาสตร์มี กระบวนการเป็นขั้นตอนใน การวิเคราะห์เพื่อแสวงหา ข้อเท็จจริงจากเรื่องราวใน อดีต	ส 4.1 ม.1/3	- แบบประเมินจาก ชิ้นงาน
9-12	หน่วยที่ 3 การประกอบ ธุรกิจในอดีต และปัจจุบัน - การประกอบธุรกิจใน อดีต - การประกอบธุรกิจใน ปัจจุบัน	การประกอบการในอดีต จนถึงปัจจุบันช่วยให้เห็น ภาพของการประกอบอาชีพ ที่สัมพันธ์กับค่านิยมและ พฤติกรรมมารยาทของ คนในสังคม	ส 3.1 ม.1/2 ส 4.1 ม.1/3	- แบบวัดความรู้ ความเข้าใจการ ประกอบการ - แบบประเมินวัด ความสามารถใน ทักษะประกอบการ
13-16	หน่วยที่ 4 ทักษะการ ประกอบการในอดีต และ ปัจจุบัน - ทักษะการประกอบการ ในอดีต - ทักษะการประกอบการ ในปัจจุบัน	ทักษะการประกอบการที่ สำคัญจะช่วยให้การเกิดผล สำเร็จในการประกอบ กิจการในแต่ละยุคสมัย	ส 4.1 ม.1/1	
17-20	หน่วยที่ 5 องค์ความรู้ทาง ประวัติศาสตร์สู่การ วางแผนประกอบธุรกิจ	ความรู้ทางประวัติศาสตร์ สามารถนำมาใช้ในการ วางแผนประกอบธุรกิจ	ส 3.1 ม.1/2 ส 5.2 ม.1/1 ส 4.3 ม.1/3	- แบบประเมินวัด ความสามารถใน ทักษะประกอบการ - แบบวัดแรงจูงใจ ในการเป็น ผู้ประกอบการ

ภาพประกอบ 5 คำโครงการวิชา ที่นำเฉพาะหน่วยที่ 3 4 และ 5 มาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้

2 ผลการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้ออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาประวัติศาสตร์ โดยนำการประกอบกรบูรณาการเข้าไปในแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 3 แผน ในหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 4 และ 5 จำนวน 12 ชั่วโมง โดยมุ่งเน้นที่การบูรณาการทั้งในด้านเนื้อหาความรู้และทักษะให้เกิดแก่ผู้เรียน มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามกระบวนการดำเนินงานดังนี้

(1) จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการออกแบบแผนการสอนและรูปแบบของแผนการสอน ผู้วิจัยได้คัดเลือกแผนการสอนรูปแบบที่เหมาะสมกับการนำมาปรับประยุกต์ใช้ในระบบการศึกษาของไทย โดยได้เลือกรูปแบบการสอนจาก Utica City School District (2022) มาเป็นแบบอย่างในการสังเคราะห์และปรับประยุกต์ ผลปรากฏเป็นรูปแบบแผนการสอน ดังนี้

ระดับชั้น/วิชา			
ชื่อหน่วย/หัวข้อเรื่อง			
ส่วนนำ			
มาตรฐาน/ตัวชี้วัดโดยรวม			
เป้าหมายเพื่อการเรียนรู้			
คำถามเพื่อการเรียนรู้	-		
สื่อเพื่อการเรียนรู้			
กิจกรรม			
ขั้นตอนกิจกรรม	รายละเอียดกิจกรรม		
เกณฑ์การประเมิน (Formative assessment)	คุณภาพ “ดี”	คุณภาพ “ปานกลาง”	คุณภาพ “พอใช้”
เกณฑ์การประเมิน (Summative assessment)			

ภาพประกอบ 6 รูปแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนามาจาก Utica City School

รูปแบบแผนการสอนที่ปรับปรุงจาก Utica City School District ยังคงไว้ซึ่งความครบถ้วนของรูปแบบแผนการสอนแบบที่ครูไทยใช้ ตั้งแต่การกำหนดระดับชั้น วิชาที่สอน หน่วยหรือหัวข้อเรื่อง มาตรฐานตัวชี้วัด สื่อ กิจกรรมไปจนถึงเกณฑ์การประเมิน แต่สิ่งที่เพิ่มเติมหรือแตกต่างกันมาคือ (1) มาตรฐานตัวชี้วัดโดยรวม ซึ่งไม่ใช่การเขียนเป็นข้อตามรูปแบบเดิม แต่จะเขียนโดยภาพรวมนำมาตรฐานตัวชี้วัดที่เกี่ยวข้องกับหน่วยที่สอน มาสังเคราะห์ รวบรวมเขียนใหม่

เพื่อให้เห็นภาพของการเรียนการสอนได้ชัดเจนขึ้น (2) เป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ที่มีลักษณะการเขียนที่แตกต่างจากวัตถุประสงค์ที่ระบุเพียงแค่นักเรียนต้องทำอะไร ในขณะที่เป้าหมายการเรียนรู้คือการบอกว่าจะคาดหวังสุดท้ายของการเรียนว่าจะต้องเกิดอะไรขึ้นกับผู้เรียน โดยมีคำถามเพื่อการเรียนรู้เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดกระบวนการคิดนำไปสู่การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ (3) เกณฑ์การประเมินแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ เกณฑ์ประเมินจากเป้าหมายการเรียนรู้ที่เป็นเป้าหมายปลายทางการเรียน (Summative assessment) ในขณะเดียวกัน ยังมีเกณฑ์ประเมินระหว่างเรียน (Formative assessment) ที่คอยตรวจสอบประเมินนักเรียนในระหว่างเรียน

(2) ผลที่ได้คือ แผนจัดการเรียนรู้ที่นำนวัตกรรมการสอนมาใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนานักเรียนในด้านการประกอบการในรายวิชาประวัติศาสตร์ ป्राกฏผลดังนี้ ดังตัวอย่างแผนจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 3 ดังนี้

ระดับชั้น/วิชา	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/วิชาประวัติศาสตร์
ชื่อหน่วย/หัวข้อเรื่อง	หน่วยที่ 3 การประกอบการในอดีตและปัจจุบัน
ส่วนนำ	
มาตรฐาน/ตัวชี้วัด โดยรวม	ส 3.1 ม.1/2, ส 3.2 ม.1/3, ส 4.1 ม.1/3 ใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์ในการสืบหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการประกอบการในอดีตจนถึงปัจจุบัน แสดงให้เห็นภาพของการประกอบอาชีพที่สัมพันธ์กับค่านิยมและพฤติกรรมกรบริโภคของคนในสังคม
เป้าหมายเพื่อการ เรียนรู้	นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน ที่สัมพันธ์กับค่านิยมและพฤติกรรมกรบริโภคของคนในสังคมแต่ละยุคสมัย โดยสามารถนำมาใช้วางแผนแนวความคิดการทำธุรกิจในปัจจุบัน (Business Idea) What, When, Where, Why, Who ในลักษณะของผังความคิด (Mind Mapping)
คำถามเพื่อการเรียนรู้	- การประกอบการในอดีตเป็นอย่างไร - การประกอบการในปัจจุบันเป็นอย่างไร
สื่อเพื่อการเรียนรู้	- การค้าขายสมัยสุโขทัย http://sukothaikingdom.blogspot.com/2013/06/blog-post_26.html - การค้าขายสมัยอยุธยา http://www.satit.up.ac.th/BBC07/AroundTheWorld/hist/111.htm - ธุรกิจในยุคสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 https://www.tidlor.com/th/article/financial/investment/5-best-business-covid19.html

กิจกรรม			
ขั้นตอนกิจกรรม	รายละเอียดกิจกรรม		
1.กำหนดประเด็นที่ ต้องการศึกษา	<p>นักเรียนชมภาพการประกอบการค้าในอดีตและปัจจุบัน และร่วมกันอภิปรายในประเด็นคำถามต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - การประกอบอาชีพค้าขายแต่ละยุคสมัยมีลักษณะที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตของคนในสมัยนั้นอย่างไร ในประเด็นต่อไปนี้: ขายอะไร ขายกับใคร สถานที่ในการค้าขาย ลักษณะการค้าขาย <p>จากนั้นให้นักเรียนแบ่งเป็น 3 กลุ่ม เพื่อสืบค้นในประเด็นการประกอบอาชีพในสมัยต่าง ๆ ได้แก่ สมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และการค้าในยุคสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19</p>		
2.รวบรวมข้อมูล	<p>นักเรียนสืบค้นข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับการประกอบอาชีพการค้าในสมัยสุโขทัย สมัยอยุธยา และการค้าในยุคสถานการณ์การแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 ที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์กับวิถีชีวิตของคนในยุคนั้น ๆ</p>		
3.วิเคราะห์ข้อมูล 4.ตีความหลักฐาน	<p>นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมวิเคราะห์หลักฐาน ประเมินความน่าเชื่อถือของแหล่งค้นคว้าและตีความจากหลักฐานลงในใบงาน หลักฐานของฉัน</p>		
5.เรียบเรียงและ นำเสนอ	<p>นักเรียนแต่ละกลุ่มร่วมกันประมวลความรู้ที่ได้จากการค้นคว้าตอบคำถามในประเด็นดังต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - การประกอบอาชีพค้าขายแต่ละยุคสมัยมีลักษณะที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตของคนในสมัยนั้นอย่างไร ในประเด็นต่อไปนี้: ขายอะไร ขายกับใคร สถานที่ในการค้าขาย ลักษณะการค้าขาย 		
ประยุกต์ใช้ความรู้	<p>นักเรียนนำความรู้ที่ได้จากการค้นคว้าเกี่ยวกับ การประกอบการในยุคสมัยต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กับค่านิยมและพฤติกรรมกรการบริโภคของคนในสังคม มาใช้วางแผนแนวคิดการทำธุรกิจในปัจจุบัน (Business Idea) What, When, Where, Why, Who ในลักษณะของผังความคิด (Mind Mapping)</p>		
เกณฑ์การประเมิน (Formative assessment)	คุณภาพ "ดี"	คุณภาพ "ปานกลาง"	คุณภาพ "พอใช้"
	<p>นักเรียนสามารถตอบประเด็นคำถามการประกอบอาชีพค้าขายแต่ละยุคสมัยมีลักษณะที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตของคนแต่ละยุคสมัยผ่านกระบวนการค้นคว้าด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์ได้อย่างครบถ้วน ถูกต้อง ตรงประเด็น</p>	<p>นักเรียนสามารถตอบประเด็นคำถามการประกอบอาชีพค้าขายแต่ละยุคสมัยมีลักษณะที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตของคนแต่ละยุคสมัยผ่านกระบวนการค้นคว้าด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์ได้อย่างครบถ้วน ถูกต้อง มีบางประเด็นยังบกพร่องบ้างเล็กน้อย</p>	<p>นักเรียนสามารถตอบประเด็นคำถามการประกอบอาชีพค้าขายแต่ละยุคสมัยมีลักษณะที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตของคนแต่ละยุคสมัยผ่านกระบวนการค้นคว้าด้วยวิธีการทางประวัติศาสตร์ได้ไม่ครบถ้วนและไม่สัมพันธ์กันในบางประเด็น</p>

เกณฑ์การประเมิน (Summative assessment)						
ลำดับ ที่	หัวข้อการสังเกตพฤติกรรมเพื่อพัฒนาทักษะ การประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์						
1.	นำความรู้ทางประวัติศาสตร์มาใช้ออกแบบธุรกิจได้อย่าง สร้างสรรค์					
2.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นตรงตามความต้องการของ กลุ่มเป้าหมาย					
3.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นให้ประโยชน์ต่อสังคม					
4.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นเป็นสิ่งใหม่ (นวัตกรรม)					
5.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นมีแนวโน้มที่จะนำไปสู่การเกิด Soft Power					
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : การวางแผนและการ ตั้งเป้าหมาย						
1.	วางแผนและตั้งเป้าหมาย ตามแนวคิดการทำธุรกิจที่สัมพันธ์ กับค่านิยมและพฤติกรรมกรบริโภคของคนในสังคม ปัจจุบัน					
2.	วางแผนผลิตสินค้าหรือบริการได้สอดคล้องกับ สภาพแวดล้อม					
3.	วางแผนทางการเงินในการประกอบธุรกิจ ตั้งแต่เริ่มหาแหล่ง เงินทุนไปจนถึง แหล่งเงินทุนสำรอง ได้เหมาะสม					
4.	การวางแผนธุรกิจสามารถนำไปใช้ได้จริง					
5.	วางแผนเลือกทำเลที่ตั้งได้สอดคล้องกับลักษณะธุรกิจ					
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : การตลาด						
1.	สามารถใช้หลักวางแผนการตลาดตามหลัก 4P Product (ผลิตภัณฑ์) Price (ราคา) Place (ช่องทางจัดจำหน่าย) Promotion (การส่งเสริมการขาย)					
2.	เลือกใช้กลยุทธ์ทางการตลาดได้อย่างเหมาะสม					
3.	สื่อสารแบรนด์ ผลิตภัณฑ์ สินค้า หรือบริการออกมาได้อย่าง เหมาะสม					
4.	เขียนข้อความหรือเนื้อหา (content marketing) ได้ตรง กลุ่มเป้าหมาย					
5.	เลือกช่องทางในการทำการตลาดได้สอดคล้องกับ กลุ่มเป้าหมาย					

ภาพประกอบ 7 ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้ หน่วยที่ 3 การประกอบการในอดีตและปัจจุบัน

ขั้นตอนที่ 2 ผลการศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชา ประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถ ในทักษะการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยมีผลการวิเคราะห์ ข้อมูลดังนี้

ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนในรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการ ประกอบการกับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/12 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ จำนวน 20 คน ใน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2565 เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในด้านความรู้ ความเข้าใจการประกอบการ ความสามารถในการประกอบกิจการ และแรงจูงใจในการเป็น ผู้ประกอบการ มีรายละเอียดปรากฏผลดังนี้

1. ผลการวัดความรู้ความเข้าใจการประกอบการจากการทดสอบความรู้ความ เข้าใจการประกอบการ ของนักเรียนที่เรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการ ประกอบการ พบว่า ค่าเฉลี่ยจากคะแนนเต็ม 20 คะแนน ด้านความรู้ความเข้าใจการประกอบการ หลังการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนรู้ในรายวิชาประวัติศาสตร์ คิดเป็น 13.70 หรือร้อยละ 68.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 7

ตาราง 7 ผลการวัดความรู้ความเข้าใจการประกอบการหลังทดลองใช้แผนการสอน

สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ย	ร้อยละ	S.D.
ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการประกอบการ	20	13.70	68.50	2.01

2. ผลการวัดความสามารถในทักษะการประกอบการ ของนักเรียนที่เรียนรายวิชา ประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติบรรยาย พบว่า ค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนที่ประเมินจากการปฏิบัติงานของนักเรียนในด้านทักษะการประกอบการ ทั้งหมด คิดเป็น 3.55 อยู่ในระดับ มาก ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด เมื่อพิจารณาผลการประเมิน รายหน่วย นักเรียนในแต่ละกลุ่มมีพัฒนาการค่าเฉลี่ยของคะแนนเพิ่มขึ้น และเมื่อพิจารณาผล เฉลี่ยรวมของการประเมินทุกหน่วยของนักเรียนกลุ่มที่ 1, 3 และ 4 มีค่าคะแนนเฉลี่ยรวมอยู่ใน ระดับมาก มีเพียงนักเรียนกลุ่มที่ 2 ที่มีค่าเฉลี่ยรวมของการประเมินทุกหน่วยอยู่ในระดับ ปาน กลาง สะท้อนว่า โดยภาพรวมความสามารถในการปฏิบัติงานของนักเรียนแสดงให้เห็นถึง พัฒนาการความสามารถในทักษะการประกอบการที่เพิ่มขึ้นตามลำดับ ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูล ในตารางที่ 8

ตาราง 8 ผลการวัดความสามารถในทักษะการประกอบการในแต่ละระดับหลังทดลองใช้แผนการ
สอน

กลุ่ม	จำนวน (คน)	ค่าเฉลี่ยและการแปลผลความสามารถในทักษะการ ประกอบการ				
		ผลการ เรียน	ประเมิน ครั้งที่ 1	ประเมิน ครั้งที่ 2	ประเมิน ครั้งที่ 3	เฉลี่ยรวม
กลุ่มที่ 1 (ตลาดน้ำสุพรรณ)	5	ค่าเฉลี่ย	3.07	3.47	4.33	3.62
		แปลผล	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก	มาก
กลุ่มที่ 2 (คืนสู่ความโด่งดัง)	5	ค่าเฉลี่ย	2.87	3.13	3.93	3.31
		แปลผล	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก	ปานกลาง
กลุ่มที่ 3 (ขายอัญมณี)	5	ค่าเฉลี่ย	3.00	3.34	4.20	3.51
		แปลผล	ปานกลาง	ปานกลาง	มาก	มาก
กลุ่มที่ 4 (สวนส้มออแกนิก)	5	ค่าเฉลี่ย	3.07	3.53	4.73	3.77
		แปลผล	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	มาก
รวมทั้งหมด	20	ค่าเฉลี่ย	3.55			
		แปลผล	มาก			

3. ผลการวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ของนักเรียนที่เรียนรายวิชา
ประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ มีผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติบรรยาย พบว่า
ค่าเฉลี่ยรวมของค่าคะแนนที่เกิดจากการประเมินตนเองด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ
จำนวน 20 คน มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.80 อยู่ในระดับ สูง ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด โดยคะแนน
เฉลี่ยสูงสุด 4.30 คะแนนในหัวข้อฉันต้องการมีรายได้ที่มากเท่าที่จะมากได้เพื่อทำให้ความเป็นอยู่
ดีขึ้น และการเอาใจใส่ธุรกิจจนประสบความสำเร็จเป็นเรื่องที่สนุก แต่จะมีแค่ความแตกต่างในข้อ
ฉันไม่ชอบงานประจำ ไม่ชอบงานที่ไม่ทำทนายแม้งานนั้นจะมีรายได้ที่ดี ซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด มี
คะแนนเฉลี่ยอยู่ที่ 2.60 คะแนน อยู่ในระดับปานกลาง โดยสรุปแสดงให้เห็นว่าหลังจากการจัดการ
เรียนการสอน นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการซึ่งส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็น
ผู้ประกอบการและการมีคุณลักษณะของผู้ประกอบการในระดับสูง ดังผลการวิเคราะห์ข้อมูลใน
ตารางที่ 9

ตาราง 9 ผลการวัดแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ หลังทดลองใช้แผนการสอน

ตัวแปร/ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
ความต้องการประสบความสำเร็จ (Need for achievement)			
ฉันชอบตอบสนองต่อความท้าทาย การแข่งขันทำให้ฉันอยากทำงานหนัก	3.60	0.68	สูง
ฉันต้องการมีรายได้ที่มากเท่าที่จะมากได้เพื่อทำให้ความเป็นอยู่ดีขึ้น	4.30	1.03	สูง
ฉันไม่ชอบงานประจำ ไม่ชอบงานที่ไม่ท้าทายแม้งานนั้นจะมีรายได้ที่ดี	2.60	1.05	ปานกลาง
เมื่อฉันลงมือทำงานบางสิ่ง ฉันจะไม่มองแค่งานที่เสร็จ แต่มองที่ความสำเร็จอย่างดีเลิศ	4.00	0.86	สูง
เฉลี่ยรวม	3.63	1.11	สูง
ความเชื่อต่อปัจจัยควบคุม (Locus of control)			
ฉันยินดีที่จะยอมรับผลลัพธ์ทั้งด้านบวกและด้านลบของการตัดสินใจและการกระทำของตนเอง	4.25	1.02	สูง
ฉันเชื่อว่าความโชคร้ายและโชคชะตาคือสิ่งที่มีอิทธิพลต่อเหตุการณ์ในชีวิต	3.25	0.97	ปานกลาง
ฉันไม่สามารถรอและดูสิ่งต่างๆ ให้เกิดขึ้นเอง ฉันชอบที่จะลงมือทำให้มันเกิดขึ้นมากกว่า	4.05	0.94	สูง
ฉันเชื่อว่าความสำเร็จนั้นเป็นผลมาจากความโชคดีและโชคชะตามากกว่าความพยายามส่วนบุคคล	2.75	1.16	ปานกลาง
เฉลี่ยรวม	3.58	1.18	สูง
ความกล้าเสี่ยง (Risk taking)			
ฉันไม่สนใจแม้รายได้จะน้อยกว่างานที่ทำมีความมั่นคงและแน่นอน	3.75	0.91	สูง
ฉันเต็มใจที่จะรับความเสี่ยงสูงเพื่อผลตอบแทนสูง	3.65	0.93	สูง
ฉันจะพิจารณาความคุ้มค่าของความเสี่ยงหากมีความเป็นไปได้ที่จะประสบความสำเร็จมากกว่า 60%	3.95	1.05	สูง
ฉันไม่กังวลกับงานที่มีความไม่แน่นอนหากมีเหตุผลว่ามันคุ้มค่า	3.65	0.99	สูง
เฉลี่ยรวม	3.75	0.96	สูง
อดทนต่อความไม่แน่นอน (Tolerance to Ambiguity)			
ความมั่นคงในอาชีพการงานเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อฉัน	3.85	0.99	สูง
ฉันคิดว่างานที่ดีคืองานที่มีความชัดเจนว่าต้องทำอะไรและทำอย่างไรให้เกิดความสำเร็จ	3.85	1.04	สูง
ฉันรู้สึกสนุกต่อการทำงานในสถานการณ์ที่มีความไม่แน่นอน	3.75	0.85	สูง
เมื่อเกิดสถานการณ์ที่ไม่ชัดเจน ฉันจะตัดสินใจเป็นคน "นำ"	3.65	0.99	สูง
เฉลี่ยรวม	3.78	0.95	สูง

ตัวแปร/ตัวชี้วัด	ค่าเฉลี่ย	S.D.	แปลผล
แรงปรารถนา (Passion)			
การเป็นเจ้าของธุรกิจทำให้ฉันเกิดพลัง	4.20	0.89	สูง
การเอาใจใส่ธุรกิจจนประสบความสำเร็จเป็นเรื่องที่สนุก	4.30	0.64	สูง
การสร้างธุรกิจใหม่เป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้น	4.25	1.02	สูง
การเป็นผู้ก่อตั้งธุรกิจคือสิ่งที่ฉันอยากจะเป็น	3.85	1.14	สูง
เฉลี่ยรวม	4.15	0.98	สูง
การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy)			
ฉันสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพภายใต้ความเครียด ความกดดัน และความขัดแย้ง	3.85	0.99	สูง
ฉันสามารถสร้างไอเดียและผลิตภัณฑ์ใหม่ขึ้นมาได้	3.95	0.83	สูง
ฉันสามารถเห็นโอกาสของตลาดสำหรับการออกผลิตภัณฑ์และบริการ	4.00	0.73	สูง
ฉันสามารถพัฒนาสภาพแวดล้อมในการทำงานโดยสนับสนุนให้ผู้อื่นพยายามทำสิ่งใหม่	4.05	0.83	สูง
เฉลี่ยรวม	3.96	0.83	สูง
การตั้งเป้าหมาย (Goal-setting)			
การตั้งเป้าหมายควรมีความท้าทายแต่ไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไป	3.90	1.12	สูง
มีการกำหนดระยะเวลา (Deadline) ในการทำเป้าหมายให้สำเร็จ	4.20	0.89	สูง
การทำงานเพื่อไปถึงเป้าหมายเป็นสิ่งที่น่าดึงดูดใจ	3.65	1.09	สูง
การไปสู่เป้าหมายที่มีแรงกดดันมากเกินไปสามารถนำไปสู่ความไม่ซื่อสัตย์และการคดโกง	3.60	1.14	สูง
เป้าหมายเป็นเครื่องมือที่ใช้ลงโทษมากกว่าช่วยพัฒนางานให้ดีขึ้น	3.55	1.20	สูง
เฉลี่ยรวม	3.78	1.10	สูง
เฉลี่ยรวมทั้งหมด	3.80	1.03	สูง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 2 ระยะ ได้แก่ ระยะที่ 1 การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการ และระยะที่ 2 การศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนได้ผลเชิงคุณภาพออกมาเป็นรายวิชาประวัติศาสตร์ที่ประกอบไปด้วยคำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชาและแผนการสอนจำนวน 3 แผนเพื่อพัฒนาผู้เรียนในด้านการประกอบการ และได้ผลเชิงปริมาณที่มีการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลผลเป็นไปตามสมมติฐาน จากการใช้เครื่องมือวัดทั้ง 3 ชนิด ได้แก่ แบบประเมินวัดความรู้ ความเข้าใจการประกอบการ แบบประเมินความสามารถในทักษะการประกอบการ และแบบวัดแรงจูงใจในการประกอบการ

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาวิจัยเรื่อง การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบการ มีวัตถุประสงค์ (1) เพื่อพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (2) เพื่อศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงประยุกต์ (Applied research) ที่นำความสามารถในทักษะประกอบการมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอน โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/12 โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ จำนวน 20 คน ที่เรียนในปีการศึกษา 2565 ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) มีการดำเนินการวิจัยตามวัตถุประสงค์ 2 ขั้นตอน คือ (1) ขั้นพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เริ่มต้นจากการปรับปรุงรายวิชาประวัติศาสตร์ตั้งแต่คำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชาไปจนถึงแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 3 แผน และ (2) ขั้นศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน เริ่มต้นจากการสร้างเครื่องมือสำหรับวัดและประเมินผล ได้แก่ แบบประเมินวัดความรู้ ความเข้าใจการประกอบการ แบบประเมินวัดความสามารถในทักษะประกอบการ และการนำแบบประเมินแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการของจรรยา กอสุขทวีคุณมาใช้ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลจนครบถ้วนและมีการสรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะต่อการวิจัยครั้งนี้ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

สรุปผลการศึกษา

ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. ผลการพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 พบว่า รายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะประกอบการ จัดทำขึ้นโดยใช้การบูรณาการเนื้อหาเชิงพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) ที่ร่วมกันระหว่างเนื้อหาแกนหลักวิชาประวัติศาสตร์และทักษะการประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจ โดยจัดให้รายวิชาดังกล่าวอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งการพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการ เริ่มต้นจากการปรับเปลี่ยนคำอธิบายรายวิชาและจัดทำโครงสร้างรายวิชาให้มีการบูรณาการสาระ

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดทั้ง ประวัติศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ และภูมิศาสตร์ เข้ากับการประกอบการ ลำดับถัดมาคือการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้โดยนำรูปแบบแผนการสอนมาจาก Utica City School District (2022) และนำมาปรับประยุกต์ให้เหมาะสมกับบริบทการศึกษาของไทย โดยในแผนจะมีกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทั้งความรู้และทักษะผ่านการปฏิบัติทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน จำนวน 3 แผนในหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 4 และ 5 จำนวน 12 ชั่วโมง ประกอบด้วย หน่วยที่ 3 การประกอบการในอดีตและปัจจุบัน หน่วยที่ 4 ทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน และหน่วยที่ 5 องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจ

2. ผลการศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ ผลวิจัยพบว่า การศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ผู้วิจัยได้จัดสร้างเครื่องมือสำหรับการประเมินโดยผ่านการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน คือ แบบวัดความรู้ความเข้าใจการประกอบการ และแบบวัดความสามารถในทักษะประกอบการ โดยผลการทดลองใช้จากการประเมินด้านความรู้ความเข้าใจการประกอบการ มีค่าเฉลี่ยจากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็น 13.70 หรือร้อยละ 68.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในทักษะการประกอบการจากการประเมินการปฏิบัติงานรายหน่วยนักเรียนในแต่ละกลุ่มมีพัฒนาการค่าเฉลี่ยของคะแนนเพิ่มขึ้นในแต่ละหน่วย โดยมีค่าเฉลี่ยรวมจากการประเมิน 3 ครั้งคิดเป็น 3.55 อยู่ในระดับ มาก ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด และค่าเฉลี่ยรวมของคะแนนที่เกิดจากการประเมินตนเองด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการที่นำแบบประเมินมาจาก จริยา กอสุขทวีคุณ (2561) มีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 3.80 อยู่ในระดับ สูง ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด

อภิปรายผล

งานวิจัยเรื่องการพัฒนาวิชาประวัติศาสตร์เพื่อเสริมสร้างทักษะการประกอบการ ผู้วิจัยได้อภิปรายผลตามที่ได้สรุปจากวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. **การพัฒนาวิชาประวัติศาสตร์** เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาหลักสูตร โดยเริ่มต้นจากวิชาใดวิชาหนึ่งในหลักสูตร ซึ่งเกิดจากการนำคำอธิบายรายวิชาเดิมมาปรับปรุง โดยยังคำนึงถึงความเป็นท้องถิ่น ความเป็นสถานศึกษา และบูรณาการสอดแทรกในส่วนของเนื้อหาที่ต้องการพัฒนาทางด้านความรู้ ทักษะและเจตคติให้เกิดแก่ผู้เรียน จากนั้นจึงนำมาตราตัวชี้วัดที่

เกี่ยวข้องเข้ามาร่วม กำกับ อธิบายสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องได้รับหลังจากจัดการเรียนการสอนตาม มาตรฐานหลักสูตร ซึ่งลักษณะนี้จะเรียกว่า หลักสูตรอิงมาตรฐาน หมายถึง หลักสูตรสถานศึกษา ที่ตอบสนองทั้งความเป็นสถานศึกษาของตน ความเป็นท้องถิ่นของตน และความเป็นประชาชาติ ได้ในขณะเดียวกัน (นาตยา ปิรันธนานนท์, 2564) ไม่ใช่การนำตัวชี้วัดมาเป็นคำอธิบายรายวิชา แล้วจัดการเรียนการสอนตามตัวชี้วัดหรือที่ในภาษาอังกฤษ เรียกว่า standards-referenced แต่ หลักสูตรอิงมาตรฐาน จะต้องเป็น standards-based คือจะต้องนำตัวชี้วัดมาถักทอ (weaving) เข้าไปใน concept หรือจุดเน้นของรายวิชาต่าง ๆ ที่สถานศึกษาต้องการ จึงจะถูกต้อง เพราะ มาตรฐาน ตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลาง ไม่ใช่ “หลักสูตร” (นาตยา ปิรันธนานนท์, 2564) โดยใน งานวิจัยนี้ได้ใช้รายวิชาประวัติศาสตร์เป็นจุดเริ่มต้นของการพัฒนาเสริมสร้างทักษะการ ประกอบการจากการบูรณาการในลักษณะเชิงพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) ช่วยให้เกิดการ ร่วมกันระหว่างศาสตร์เพื่อเชื่อมโยงเนื้อหาสาระในกลุ่มสาระการเรียนรู้เข้ากับประเด็นหรือหัวข้อที่ กำหนดขึ้นที่จะนำมาพัฒนาให้เกิดแก่ผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยเพื่อพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ ของ สุพรรณิ พรหมศิริ (2552) และวิจัยของ วชิรินทร์ กองสุข (2563) ที่จะต้องมีการวางแผน การบูรณาการตั้งแต่ต้น โดยเริ่มจากการกำหนดประเด็นหัวข้อเรื่องที่จะนำมาบูรณาการเข้าไปสอดแทรก ในเนื้อหาผ่านกิจกรรมการเรียนการสอน กำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ จัดทำคำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา และแผนการจัดการเรียนรู้ที่มีกิจกรรมการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ ฝึกปฏิบัติ เป็นการเชื่อมโยงความรู้ ทักษะ และเจตคติให้เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนผ่านการเรียนการสอน ใน งานวิจัยได้เลือกวิชาประวัติศาสตร์เป็นแกนหลักผสมผสานร่วมกันกับการพัฒนาด้านทักษะการ ประกอบการ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งเป็นทักษะสำคัญของโลกในอนาคต (McKinsey company, 2021) สอดคล้องกับที่ สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (2561) ได้กล่าวถึง ทิศทางการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการได้ตั้งแต่การศึกษาระดับการศึกษา ขั้นพื้นฐาน โดยอาจใช้การจัดการเรียนรู้ตามเนื้อหาแกนหลักที่สอดแทรกทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะการรู้เกี่ยวกับการเงิน เศรษฐศาสตร์ ธุรกิจ และการเป็นผู้ประกอบการบูรณาการร่วมไป ในทุกสาขาวิชาไม่ใช่เพียงแต่เฉพาะสาขาการบริหารธุรกิจ และเป็นสิ่งที่ครูสังคมศึกษาสามารถทำ ได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Aladag and Yilmaz (2019) ที่ครูมีข้อเสนอแนะว่าควรมีหน่วยการ เรียนเกี่ยวกับผู้ประกอบการในหลักสูตรสังคมศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และแรงจูงใจเกี่ยวกับการประกอบการ ผ่านการเรียนการสอนในรายวิชาประวัติศาสตร์ เข้าใจประวัติความเป็นมาในท้องถิ่น เข้าใจสภาพปัญหา พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงของสภาพทาง เศรษฐกิจ และสภาพการประกอบการค้า สามารถนำความรู้ทางประวัติศาสตร์มาต่อยอดในทาง

ธุรกิจ จึงต้องมีการบูรณาการเนื้อหาสาระและทักษะที่สามารถเชื่อมโยงกับบริบทและสภาพการดำรงชีวิตของผู้เรียน และการจัดการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความรู้แบบองค์รวม

นอกจากนี้การพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างทักษะการประกอบการ ยังช่วยสร้างคุณค่าต่อศาสตร์หลักสูตรและการเรียนการสอนสังคมศึกษาในไทย ไม่ให้วิชาประวัติศาสตร์เป็นศาสตร์ที่แยกออกมาอยู่อย่างโดดเดี่ยวแต่เป็นสาระหนึ่งในสังคมศึกษาที่ยังคงเป็นศาสตร์ของการบูรณาการได้ และไม่ใช่ว่าเพียงแค่การบูรณาการภายในกลุ่มสาระการเรียนรู้ แต่ยังสามารถบูรณาการได้กับอีกหลายศาสตร์ ดังวิจัยของ ธนวรรณ อิศโร (2554) ที่นำประวัติศาสตร์มาพัฒนา ร่วมกับความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

2. การศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียน จากการเรียนรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการในด้านความรู้ความเข้าใจ ความสามารถในการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีการอภิปรายผลที่เป็นไปตามสมมติฐาน ดังนี้

2.1 ด้านความรู้ ความเข้าใจการประกอบการ เกิดจากการนำผลการพัฒนารายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ ที่ใช้แนวคิดการบูรณาการตั้งแต่ต้นของการพัฒนาคำอธิบายรายวิชา โครงสร้างรายวิชา แผนการจัดการเรียนรู้ ให้มีการบูรณาการทั้งสาระและการเรียนรู้ มาตรฐานตัวชี้วัด โดยผู้วิจัยเลือกใช้วิชาประวัติศาสตร์เป็นแกนหลักในการบูรณาการเพื่อพัฒนาด้านความรู้ความเข้าใจ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Diem (1996) ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อพิจารณาผลของหลักสูตรบูรณาการแบบสหวิทยาการในวิชาประวัติศาสตร์ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน ซึ่งหลักสูตรที่สร้างขึ้นช่วยให้พฤติกรรมกับนักเรียนเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นอกจากนี้ในด้านการประกอบการที่นำมาใช้บูรณาการร่วมกับประวัติศาสตร์ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในประวัติศาสตร์ ความเป็นมา สภาพปัญหาในอดีตและปัจจุบันสามารถที่จะนำมาใช้เป็นประเด็นในการวิเคราะห์หาโอกาสในการดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจจากการนำความรู้มาปรับเปลี่ยนทรัพยากรที่มีเพื่อสร้างสรรค์สิ่งใหม่หรือนวัตกรรมที่มีคุณค่าต่อสังคมได้ สอดคล้องกับวิจัยของจาดูร์ค์ เลาะห์เพ็ญแสง (2558) และวิจัยของกิตติกรรณ์ บำรุงบุญ และปิยลักษณ์ โพธิวรรณ (2563) ที่มีการสร้างผลิตภัณฑ์ที่สะท้อนคุณค่าทางประวัติศาสตร์จากทุนวัฒนธรรม ดังนั้นการนำประวัติศาสตร์และการประกอบการมาบูรณาการร่วมกันในลักษณะของรายวิชาและผ่านการดำเนินกิจกรรมตามแผนการสอน จึงช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดความรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับการประกอบการทั้งในอดีตและปัจจุบัน สามารถนำความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์ไปประยุกต์ต่อยอดในทางธุรกิจได้ สอดคล้องกับคุณค่าของการบูร

ณาการที่ Glebe, (2020) กล่าว จะทำให้เกิดความเข้าใจแบบองค์รวมมากกว่าการเรียนรู้แยกตามสาขาวิชา และที่ Hallmark public school, (2020) กล่าวถึงประโยชน์ของการเรียนรู้แบบบูรณาการส่งเสริมให้เกิดความเข้าใจ ความคงทนของความรู้ และการประยุกต์ใช้ความคิดรวบยอดได้

2.2 ด้านความสามารถในทักษะการประกอบการ สามารถเกิดขึ้นได้ผ่านการเรียนในรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ สำหรับการจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก็สามารถที่จะพัฒนาความสามารถในทักษะการประกอบการได้แม้ นักเรียนยังอยู่ระดับการศึกษาพื้นฐาน และยังไม่ใช่ผู้ประกอบการ สอดคล้องกับงานวิจัยของสำนักเลขาธิการสภาการศึกษา (2561) ได้กล่าวถึง ทิศทางการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการมีได้ตั้งแต่การศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน และคำกล่าวของ ฮาร์ดคอร์ อีซีโอ, (2564) ที่ว่าด้วยการพัฒนาความสามารถในทักษะการประกอบการเป็นสิ่งที่สามารถฝึกฝนและพัฒนาได้โดยไม่ต้องเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งผู้วิจัยได้มีแนวทางที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะการประกอบการ ผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีการยกกรณีตัวอย่าง การฝึกปฏิบัติจากทั้งในและนอกห้องเรียนในการจำลองสร้างธุรกิจ จากการเชื่อมโยงความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์และการประกอบการไปสู่ทักษะที่ควรมีในการประกอบอาชีพ ซึ่งผู้เรียนจะได้ในส่วนของความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ การวางแผนและการตั้งเป้าหมาย และด้านการตลาด ซึ่งเป็นความสามารถในทักษะการประกอบการที่เอสเอ็มอี ไทยแลนด์, (2561) เสนอ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศาคร กล้าหาญ และคชา ศัยยกุล (2563) ที่ได้ศึกษาองค์ประกอบคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของกลุ่ม Generation Y ที่ประกอบด้วย การมีความคิดสร้างสรรค์ริเริ่มสิ่งใหม่ ด้านการมีเป้าหมายมองหาโอกาสอยู่เสมอ

2.3 ด้านแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ เป็นคุณลักษณะที่เกิดขึ้นได้กับผู้เรียนหลังจากที่ได้เรียนในรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการซึ่งมีผลต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Souitaris et al. (2007) ที่ได้ข้อค้นพบว่าหลักสูตรการเป็นผู้ประกอบการช่วยสร้างให้เกิดแรงบันดาลใจที่จะช่วยเพิ่มทัศนคติและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ แต่ไม่ได้หมายความว่านักเรียนที่มีแรงจูงใจในระดับสูงในด้านความเสี่ยงจะเป็นผู้ประกอบการในอนาคตได้เสมอไป สอดคล้องกับ วิจัยของพิมพิกา พูลสวัสดิ์ และดรณิกร สุบันดี (2562) ได้ศึกษาแรงจูงใจต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ พบว่า การมีแนวโน้มชอบความเสี่ยงไม่สามารถส่งอิทธิพลไปยังความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการได้จากการที่ผู้เรียนยังขาดประสบการณ์จากการทำธุรกิจที่ต้องมีความกล้าได้กล้าเสีย จึงต้องมีการพัฒนาบุคลิกภาพให้มีแนวโน้มชอบความเสี่ยงเพิ่มขึ้น อาจเป็นการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ (Integrated

learning) ซึ่งนักเรียนที่เรียนในรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการจากงานวิจัยนี้ ก็ควรได้รับโอกาสที่จะได้พัฒนาต่อยอดในเรื่องนี้ต่อไปอีก

การพัฒนาวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างทักษะการประกอบการ ที่มีการศึกษาสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนในด้านความรู้ ความเข้าใจการประกอบการ ความสามารถในการประกอบการ และแรงจูงใจในการเป็นผู้ประกอบการ เป็นไปตามวัตถุประสงค์และการตั้งสมมติฐาน นักเรียนมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นทั้งในด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติหลังเรียน เกิดจากการจัดการเรียนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนได้แสวงหาความรู้ เน้นการฝึกปฏิบัติ การยกกรณีตัวอย่างให้เห็นแบบอย่าง การให้คำแนะนำในการปฏิบัติงานจนสำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของประเสริฐ สีนานนท์กุล (2553) ที่ทำการวิจัยและพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นใหม่เพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจ และวิจัยของสุภาภรณ์ ไตโสภณ และวารินทร์ แก้วอุไร (2561) ที่ศึกษาการพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะการเป็นผู้ประกอบการ โดยวิจัยทั้งสองเป็นการพัฒนาหลักสูตรและผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นหลังเรียนในด้านความรู้ ความเข้าใจ ทักษะ และเจตคติในลักษณะของแรงขับหรือคุณลักษณะที่มีต่อการประกอบการหรือประกอบธุรกิจให้เกิดแก่ผู้เรียน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการจัดทำหลักสูตรและการเรียนการสอนสังคมศึกษา

การจัดทำหลักสูตรสังคมศึกษา ต้องคำนึงถึงธรรมชาติและเป้าหมาย ว่าเป็นศาสตร์แห่งการบูรณาการเพื่อนำไปสู่การพัฒนาความเป็นพลเมืองดี การจัดทำหลักสูตรสังคมศึกษา สามารถจัดรายวิชาที่เป็นการบูรณาการสาระต่าง ๆ ในสังคมศึกษา เป็น intradisciplinary เช่น รายวิชาสังคมศึกษา หรือจัดทำเป็นรายวิชาเฉพาะทาง เช่น ประวัติศาสตร์ หน้าที่พลเมือง ภูมิศาสตร์ ก็ได้ อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะพัฒนารายวิชาเป็นสังคมศึกษา หรือ รายวิชาเฉพาะทาง ก็จะต้องยึดหลักการการบูรณาการ และการนำไปสู่การพัฒนาการเป็นพลเมืองดี ตามปรัชญาธรรมชาติ ของสังคมศึกษา การแยกประวัติศาสตร์ออกมา เป็นรายวิชาจึงต้องไม่ละเลยที่จะต้องจัดการเรียนการสอนเพื่อตามเป้าหมายของสังคมศึกษาที่เน้นการบูรณาการเพื่อพัฒนาไปสู่การเป็นพลเมืองดีด้วยสร้างให้มีลักษณะสอดคล้องกับธรรมชาติรายวิชาที่เป็นการบูรณาการความรู้ ทักษะ เจตคติภายในศาสตร์ของตัวเองและข้ามศาสตร์ โดยมีเป้าหมายเพื่อนำความรู้มาใช้แก้ปัญหาสังคมและพัฒนาความเป็นพลเมืองดี

2. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สอน

ผู้สอนสามารถนำรายวิชาประวัติศาสตร์เสริมสร้างการประกอบกรไปใช้ได้ โดยจะต้องศึกษาบริบทสถานศึกษาประกอบกับประวัติศาสตร์ท้องถิ่น เพื่อนำมาปรับประยุกต์ให้เหมาะสมกับธรรมชาติผู้เรียน จึงจะสามารถพัฒนาให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านการประกอบกรได้ นอกจากนี้ในระหว่างการจัดการเรียนการสอนจะต้องเน้นการฝึกปฏิบัติและมีการกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความสนใจ คอยให้คำชี้แนะอย่างสม่ำเสมอตลอดการทำกิจกรรม เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงองค์ความรู้ทางด้านประวัติศาสตร์มาใช้ในการจำลองธุรกิจของตนให้สอดคล้องกับท้องถิ่นได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งถัดไป

1. ควรพัฒนาเพิ่มเติมในส่วนของกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยให้เกิดแรงจูงใจกับผู้เรียนในด้านความเสี่ยง อาจเป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้จำลองการลงทุนจริงได้ผลตอบแทนจริง
2. รายวิชาประวัติศาสตร์ที่เสริมสร้างการประกอบกรนี้ ที่มีลักษณะของการบูรณาการ อาจนำไปประยุกต์ใช้บูรณาการร่วมกับความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านอื่น ๆ ให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนที่แตกต่างจากงานวิจัยนี้

บรรณานุกรม

- Adeyemi, D. (2010). Justification of a Multidisciplinary Approach to Teaching Language in Botswana Junior Secondary Schools. *Journal of Language, Technology & Entrepreneurship in Africa*, 2(1), 8-20.
- Aladag, E., & Yilmaz, M. A. (2019). Assessment of Entrepreneurship Skills by Social Studies Teachers. *International Journal of Eurasia Social Sciences*, 10(35), 177-202.
- Association of Business Historians. (2013). *Association of Business Historians History*. Retrieved from <https://www.gla.ac.uk/external/ABH/history.html>
- Astebro, T., Herz, H., Nanda, R., & Weber, R. A. (2014). Seeking the Roots of Entrepreneurship: Insights from Behavioral Economics. *Journal of Economic Perspectives*, 28(3), 49-70.
- Boyd, S. (2021). *Integrated Curriculum: Definition, Benefits & Examples*. Retrieved from <https://study.com/academy/lesson/integrated-curriculum-definition-benefits-examples.html>
- Calás, M. B., Smircich, L., & Bourne, K. A. (2009). Extending the Boundaries: Reframing "Entrepreneurship as Social Change" through Feminist Perspectives. *The Academy of Management Review*, 34(3), 552-569. Retrieved from <http://www.jstor.org/stable/27760019>
- Cassar, G., & Friedman, H. (2009). Does Self-Efficacy Affect Entrepreneurial Investment. *Strategic Entrepreneurship Journal*, 3(3), 241-260.
- Diem, R. (1996). Using Social Studies as the Catalyst for Curriculum Integration. *Social Education*, 60(2), 95-98.
- Drucker, P. F. (1986). *Innovation and Entrepreneurship: Practice and Principles*. Retrieved from <https://bit.ly/33cpvbG>
- Entrepreneur Handbook. (2014). *What is Entrepreneurship*. Retrieved from <https://entrepreneurhandbook.co.uk/entrepreneurship/>

- Ferreira, N. M. (2022). *What is Entrepreneurship? Entrepreneur Definition and Meaning*. Retrieved from <https://www.oberlo.com/blog/what-is-entrepreneurship>
- Glebe, R. (2020). *Why Pursue a Degree Program with a Multidisciplinary Approach*. Retrieved from <https://www.goabroad.com/articles/degree-abroad/advantages-of-multidisciplinary-curriculum>
- Grégoire, D. A., Noël, M. X., Déry, R., & Béchar, J. P. (2006). Is There Conceptual Convergence in Entrepreneurship Research? A Co-Citation Analysis of Frontiers of Entrepreneurship Research, 1981–2004. *Entrepreneurship Theory and Practice*, 30(3), 333-373.
- Hallmarkpublicschool. (2020). *Integrated learning: Dffinition, Characteristics and Benefits*. Retrieved from <https://www.hallmarkpublicschool.com/integrated-learning-definition-characteristics-and-benefits/>
- Hisrich, R., Langan-Fox, J., & Grant, S. (2007). Entrepreneurship Research and Practice: A Call to Action for Psychology. *The American psychologist*, 62(6), 575-589.
- International Bureau of Education. (2021). *Multidisciplinary Approach*. Retrieved from <https://bit.ly/3q7ZR0K>
- Jensenius, A. R. (2012). *Disciplinarity: intra, cross, multi, inter, trans*. Retrieved from <https://www.arj.no/2012/03/12/disciplinarity-2/>
- Karimi, S., Biemans, H., Lans, T., Arasti, Z., Chizari, M., & Mulder, M. (2011). Application of Structural Equation Modelling to Assess the Effect of Entrepreneurial Characteristics on Students' Entrepreneurial Intentions. *SSRN Electronic Journal*. Retrieved from <https://bit.ly/3Gcu70e>
- Kerr, S. P., Kerr, W. R., & Xu, T. (2017). Personality Traits of Entrepreneurs: A Review of Recent Literature. *Foundations and Trends in Entrepreneurship*, 14(3), 279-356.
- Kirkley, W. W. (2017). Cultivating Entrepreneurial Behaviour: Entrepreneurship Education in Secondary Schools. *Asia Pacific Journal of Innovation and Entrepreneurship*, 11(1), 17-37. <https://doi.org/10.1108/APJIE-04-2017-018>
- Knight, F. H. (1921). *Risk, Uncertainty and Profit*. Houghton Mifflin Co.

- McClelland, D. C. (1965). N Achievement and Entrepreneurship: A longitudinal study. *Journal of Personality and Social Psychology*, 1(4), 389-392.
- McKinsey company. (2021). *Defining the skills citizens will need in the future world of work*. Retrieved from <https://www.mckinsey.com/industries/public-and-social-sector/our-insights/defining-the-skills-citizens-will-need-in-the-future-world-of-work>.
- Minniti, M., & Lévesque, M. (2008). Recent Developments in the Economics of Entrepreneurship. *business venturing*, 23(6), 603-612.
- Othman, M. N., Ghazali, E., & Sung, Y. S. (2006). Graduate Versus non-graduate Entrepreneurs in Urban Malaysia: some insights into Entrepreneurial personality, company and family background differences. *Journal of International Business and Entrepreneurship Development*, 3(1), 57-75.
- Pinder, C. C. (1998). *Work Motivation in Organizational Behavior*. Prentice Hall.
- Souitaris, V., Zerbinati, S., & Al-Laham, A. (2007). Do Entrepreneurship Programmes Raise Entrepreneurial Intention of Science and Engineering Students? The effect of learning, inspiration and resources. *business venturing*, 22(4), 566-591.
- Timmons, J. A. (1989). *The Entrepreneurial mind, andover, mass*. Brick House Publishing. Retrieved from <https://eric.ed.gov/?id=ED392503>
- Tudor, L. (2014). Primary School Skills Development through Integrated Activities. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 127.
- Utica City School District. (2022). *Curriculum and Instruction K-12*. Retrieved from <https://www.uticaschools.org/Page/7056>
- กัตัญญ หิรัญญสมบุรณ์. (2557). การประกอบการ Entrepreneurship. กรุงเทพฯ: ยูโอเฟ้น.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2554). เพื่อนคู่คิด มิตรคู่ครู แนวทางการจัดการเรียนการสอนประวัติศาสตร์. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2558). แนวทางการสอนประวัติศาสตร์ : ประวัติศาสตร์ไทย หลากหลายวิธีเรียน. กรุงเทพฯ: ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กรุงเทพธุรกิจ. (2564). แตกต่าง สร้างสรรค์ อย่างรอบด้าน. สืบค้นจาก <https://www.bangkokbiznews.com/blogs/columnist/116481>

กรุงศรี เฟลทิน เฟลทิน. (2564). ผลกระทบของ Covid-19 ต่อเศรษฐกิจไทย และคนทำธุรกิจ SME.

สืบค้นจาก <https://www.krungsri.com/th/plearn-plearn/covid19-newnormal-with-sme>

การเงินธนาคาร. (2564). “Canva” แพลตฟอร์มออกแบบออนไลน์ มูลค่า 4 หมื่นล้านดอลลาร์ ขึ้นแท่นสตาร์ทอัพที่มีมูลค่าสูงอันดับ 5 ของโลก. สืบค้นจาก

<https://moneyandbanking.co.th/article/news/canva-startup-150964>

กิตติกรณ์ บำรุงบุญ และปิยลักษณ์ โพธิวรรณ. (2563). การพัฒนาผลิตภัณฑ์ของที่ระลึกที่สะท้อนอัตลักษณ์ท้องถิ่นจังหวัดมหาสารคามเพื่อยกระดับมูลค่าทางเศรษฐกิจ. มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 40(2), 7-24.

จตุรงค์ เลาะห์เพ็ญแสง. (2558). การพัฒนาผลิตภัณฑ์ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์จากทุนทางวัฒนธรรมพื้นที่อุทยานประวัติศาสตร์สุโขทัย ศรีสัชนาลัย กำแพงเพชร. คุศศาสตร์อุตสาหกรรม, 14(2), 228-235.

จริยา กอสุขทวีคุณ. (2561). การศึกษาแรงจูงใจและความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย (วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีศึกษาศาสตร์). มหาวิทยาลัยกรุงเทพ, กรุงเทพฯ.

จรีวัลย์ ภัคดีวุฒิ. (2555). บุรณการคืออะไร. สืบค้นจาก <https://www.gotoknow.org/posts/74693>

ชมพูนุช ศรีพงษ์. (2550). กลยุทธ์การเพิ่มแรงจูงใจในการทำงาน. มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา, 2(2), 139-149.

ชัยพัฒน์ ทรัพย์เที่ยง. (มปป.). บทเรียนออนไลน์วิชา วิถีโลก. สืบค้นจาก

http://human.tru.ac.th/elearning/local/global01/s_kit.html

ณรงค์ ศรีเกรียงทอง และประสพชัย พสุนนท์. (2558). ปัจจัยแรงจูงใจที่มีผลต่อการสร้างประสิทธิผลในงานขายของพนักงานที่ปรึกษางานขาย (PC) และพนักงานที่ปรึกษาความงาม (BA) ของบริษัทโมเดิร์นคาสอินเตอร์เนชันแนลคอสเมติกส์ จำกัด. สาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 8(2), 1645-1671.

ธนวรรณ อิศโร. (2554). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาประวัติศาสตร์ และความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการกับการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ 7 ขั้น (7E) (ปริญญาานิพนธ์ปริญญาตรีศึกษาศาสตร์). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพฯ. สืบค้นจาก

http://ir.swu.ac.th/xmlui/bitstream/handle/123456789/767/Thanawan_I.pdf?sequence=1&isAllowed=y

- ธนสรณ์ ลำจวน. (2557). ความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจในการทำงานกับความผูกพันต่อองค์การของพนักงาน บริษัท กลอบอลซีล จำกัด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีปทุม.
- ธาดาภิเศก ภูทอง และน้องหญิง สุมาลัย. (2562). รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุปัจจัยคุณลักษณะเชิงจิตวิทยาที่ส่งผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจดิจิทัลรุ่นเยาว์ของนักศึกษาด้านการบริหารธุรกิจ. มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 12(6), 418 - 444.
- ธีรภัทร เจริญฤทธิ์. (2563). การปรับตัวของผู้ประกอบการในสถานการณ์การระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) กรณีศึกษา ตลาดกิมหยง อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา. สืบค้นจาก http://www2.huso.tsu.ac.th/ncom/csd/csdful_pdf/c219.pdf
- นรเศรษฐ์ เตชะ. (2555). การจัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้ประวัติศาสตร์เพื่อ พัฒนาการคิดเชิงสังเคราะห์ โดยใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์ สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพร้าาววิทยาคม จังหวัดเชียงใหม่ (ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. เชียงใหม่, สืบค้นจาก https://doi.nrct.go.th/ListDoi/listDetail?Resolve_DOI=10.14457/CMU.the.2012.42
- นาคยา ปิลันธนานนท์. (2564). สังคมศึกษา : ยุคมาตรฐานกำกับ. กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไรจันพรีนติ้ง.
- บิลเลียนเวย์. (2563). สองธุรกิจขานมไข่มุก 8 เจ้าดังของไทย รายได้ไม่ธรรมดา. สืบค้นจาก <https://www.billionway.co/thai-boba-milk-tea-revenue/>
- บุญธรรม วจิตภิญโญเลิศ. (2556). ความจำเป็นของการศึกษา ประวัติศาสตร์ธุรกิจ. สืบค้นจาก <https://www.bangkokbiznews.com/blogs/columnist/103002>
- แบรนด์ อินไซด์. (2563). การตลาดกลายเป็นความสำคัญอันดับแรก ๆ ของธุรกิจ. สืบค้นจาก <https://brandinside.asia/marketing-becomes-the-new-business-priority-2/>
- ประเสริฐ ลีอำนาจกุล. (2553). การวิจัยและพัฒนาหลักสูตรผู้ประกอบการธุรกิจรุ่นเยาว์ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะทางธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย (ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ปราโมทย์ พงษ์กัต. (2554). แรงจูงใจ กลยุทธ์การตลาด และการจัดการเชิงกลยุทธ์ในธุรกิจผลิตจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ในเขต กทม.กรณีศึกษา: บริษัท แอล.พี.เอ็น.ดีเวลลอปเม้นต์ จำกัด (มหาชน) (บริหารธุรกิจบัณฑิต). มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, กรุงเทพฯ.

- พิเชษฐ ศรีไชยวาน. (2554). แรงจูงใจในการปฏิบัติงานของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด (ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต). ชัยภูมิ, มหาวิทยาลัยราชภัฏชัยภูมิ.
- พิมพ์ิกา พูลสวัสดิ์ และดรณิกร สุบันดี. (2562). แรงจูงใจต่อความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ: กรณีศึกษานักศึกษาระดับบริหารธุรกิจในภาคใต้ของประเทศไทย. วลัยลักษณ์, 9(1), 93-100.
- ฟิลกูด เทคโนโลยี. (2564). ทักษะอาชีพที่พ่อค้าแม่ค้าออนไลน์ต้องมีในปี 2021. สืบค้นจาก <https://fillgoods.co/online-biz/shop-orders-skill-for-online-merchant-2021/>
- ภัทรานิษฐ์ สรเสริมสมบัติ. (2560). ปัจจัยด้านจิตวิทยาที่ส่งผลต่อการเริ่มต้นธุรกิจของผู้ประกอบการโรงแรม ในประเทศไทย. วิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, 12(2).
- มาร์เก็ตติ้ง. (2563). KOI Thé ร้านชานมไข่มุก ที่โตเร็วสุดในไทย. สืบค้นจาก <https://www.marketthink.co/7419>
- เมททีเออร์. (2563). กลยุทธ์และการเติบโตของธุรกิจชานมไข่มุก KOI Thé. สืบค้นจาก <https://www.mettheater.com/กลยุทธ์และการเติบโตของ/>
- รงค์ ประพันธ์พงศ์. (2559). 7 ภูวนาท ราชภัฏดี. กรุงเทพฯ: สถาพรบุ๊คส์.
- รังสรรค์ สิงห์เลิศ และอุทัย โคตรดก. (2561). แรงจูงใจในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการบริเวณตลาดดาวเรือง เมืองปากเซแขวงจำปาสัก สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว. วิชาการจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม, 5, 99-105.
- วลัย อิศรางกูร ณ อยุธยา. (2555). หน่วยที่ 1 สังคมศาสตร์และสังคมศึกษา. ใน ประมวลสาระชุดวิชา 22754 สารัตถะและวิทยวิธีทางสังคมศึกษา. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- วัชรินทร์ กองสุข. (2563). การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ เพื่อเสริมสร้างความเป็นพลเมืองไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร. การประชุมขนาดใหญ่ วิชาการระดับชาติและนานาชาติ, 11, 381-398. สืบค้นจาก <https://bit.ly/3q9vy9O>
- วันวิสาข์ โชคพรหมอนันต์ และวิโรจน์ เจษฎาลักษณ์. (2558). คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการร้านค้าในตลาดนัดดอนหวาย จังหวัดนครปฐม. มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และศิลปะ, 8(2), 967-988.
- วิภาดา พินลา. (2560). เทคนิคการจัดการเรียนรู้ประวัติศาสตร์สำหรับครูสังคมศึกษาในยุคคริสต์ศตวรรษที่ 21. ปารีชาต มหาวิทยาลัยทักษิณ, 30(2), 1-19.

- วิมลพิริภา เกตุเทียน. (2556). คุณลักษณะของผู้ประกอบการที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจวิสาหกิจขนาดกลางในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน, นครราชสีมา.
- ศุภนารถ เกตุเจริญ. (มปป.). ซา. สืบค้นจาก http://eto.ku.ac.th/neweto/e-book/plant/tree_fruit/fruit17.pdf
- ศูนย์คํมครองผู้ให้บริการทางการเงิน. (2557). การวางแผนธุรกิจ SMEs. สืบค้นจาก <https://www.1213.or.th/th/moneymgt/smebusplan/Pages/smebusplan.aspx>
- ศูนย์สารสนเทศการเจรจาการค้าระหว่างประเทศ. (2563). ตลาดชาและผลิตภัณฑ์ชาของไทย. สืบค้นจาก <https://api.dtn.go.th/files/v3/5f48d4a1ef414051e32f1a8e/download>
- สถาบันชาและกาแฟแห่งมหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง. (ม.ป.ป.). ประวัติชา. สืบค้นจาก <https://teacoffee.mfu.ac.th/tc-tea-coffeeknowledge/tc-tea/tc-teahistory.html>
- สาคร กล้าหาญ และคชา ศัยยกุล. (2563). องค์ประกอบคุณลักษณะการเป็นผู้ประกอบการของกลุ่ม Generation Y. ปัญญาภิวัฒน์, 12(2), 124-134.
- สำนักงานพัฒนาธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์. (2563). ศัพท์ชวรู e-Commerce. สืบค้นจาก <https://bit.ly/3zFS3Xq>
- สำนักงานราชบัณฑิตยสภา. (2554). ระบบค้นหาคำศัพท์. สืบค้นจาก <https://dictionary.orst.go.th/>
- สำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม. (2555). ทำไมต้องวางแผนธุรกิจ ทุกวันนี้ก็กำไร ดีอยู่แล้ว. สืบค้นจาก [https://www.sme.go.th/upload/mod_download/3.วางแผนธุรกิจ%20\(สง.\).pdf](https://www.sme.go.th/upload/mod_download/3.วางแผนธุรกิจ%20(สง.).pdf)
- สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2564). ภาวะเศรษฐกิจไทยไตรมาสที่สามของปี 2564 และแนวโน้มปี 2564 - 2565. สืบค้นจาก https://www.nesdc.go.th/ewt_dl_link.php?nid=12027&filename=QGDP_report
- สำนักเลขาธิการสภาการศึกษา. (2561). รายงานการวิจัยการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการ. บริษัท พริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สิริวรรณ ศรีพหล. (2555). หน่วยที่ 2 ประวัติศาสตร์: การประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนวิชาสังคมศึกษา ในประมวลสาระชุดวิชา 22754 สาระตละและวิทยวิธีทางสังคมศึกษา. สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

- สุธีรา อะทะวงษา. (2556). คุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ และลักษณะของสถานประกอบการที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมของประเทศ ไทย. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, กรุงเทพฯ.
- สุพรรณิ พรหมศิริ. (2552). การพัฒนาหลักสูตรบูรณาการ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยี กรณีศึกษาการพัฒนาความรู้ความเข้าใจและทักษะการผลิตชิ้นงานศิลปะ พื้นบ้านด้วยใบจาก. การศึกษาและพัฒนาสังคม มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี, 5(1-2), 51-66.
- สุภาภรณ์ ไตโสภณ และวารินทร์ แก้วอุไร. (2561). การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างสมรรถนะการเป็นผู้ประกอบการ ตามแนวคิดการฝึกทางปัญญาจากต้นแบบ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง. ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 22(2), 275-289.
- อัญญา ณ ระนอง. (2562). อาชีพในฝันของเด็กไทยและเยาวชนไทยอยากเป็นในยุคดิจิทัล นิด้าโพล. สืบค้นจาก https://nidapoll.nida.ac.th/survey_detail?survey_id=132
- อีซีโอ ชาแนล ทีม. (2560). Entrepreneurship ผู้ประกอบการ คืออะไร. สืบค้นจาก <https://www.ceochannels.com/what-is-entrepreneurship/>
- เอสเอ็มอี ไทยแลนด์. (2561). ทักษะที่คุณต้องมี ถ้าอยากเป็น SME เงินล้าน. สืบค้นจาก <https://www.smethailandclub.com/management/1052.html>
- ฮอทคอร์สไทยแลนด์. (2561). ทำความรู้จักกับการเรียนบริหารธุรกิจ สาขาการตลาด. สืบค้นจาก <https://www.hotcourses.in.th/study-abroad-info/subject-guides/course-info-marketing/>
- ฮาร์ดคอร์ อีซีโอ. (2564). คู่มือการเริ่มเป็น *Entrepreneur* และการเลือกสร้างธุรกิจที่เหมาะสมกับตัวเอง. สืบค้นจาก <https://hardcoreceo.co/entrepreneur-entrepreneurship/>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. อาจารย์ ดร.ญาณีณี ไพทยวัฒน์	อาจารย์ภาควิชาประวัติศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. อาจารย์มิตรชัย กุลแสงเจริญ	อาจารย์พิเศษภาควิชาสังคมวิทยา
คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. อาจารย์ปวีณาพัฒน์ วรพันธ์	อาจารย์ภาควิชาสังคมวิทยา
คณะสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
4. นายประพันธ์ ขจัดภัย	ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
สาขาวิชา สังคมศึกษา
โรงเรียนมัธยมวัดบึงทองหลาง
5. นางสาวจรรุวรรณ ยิ่งยงค์	ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
สาขาวิชา สังคมศึกษา
โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์
6. นางสาวจินดา ผาดศรี	ครูวิทยฐานะชำนาญการพิเศษ
สาขาวิชา สังคมศึกษา
โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลขั้นตอนที่ 1 การปรับปรุงรายวิชาประวัติศาสตร์

จัดทำบันทึกข้อความเห็นชอบจากหัวหน้ากลุ่มสาระฯ รองผู้บริหารฝ่ายวิชาการ และ
ผู้อำนวยการโรงเรียน

	บันทึกข้อความ	เลขที่รับ..... 241 วันที่..... 15 ก.พ. 2565 เวลา..... 10.00 ค.
ส่วนราชการ	โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์	
ที่	สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม	วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2565
เรื่อง	ขออนุญาตปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ปีการศึกษา 2565	
เรียน	ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดสิงห์	
<p>ด้วยกระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศนโยบายและจุดเน้นของกระทรวงศึกษาธิการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2565 ประกอบกับโรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ได้ปรับปรุงหลักสูตรสถานศึกษาปีการศึกษา 2564 - 2566 ตามตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560 ซึ่งกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมได้ดำเนินการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรตามแนวทางที่กำหนดและสอดคล้องกับบริบทของสถานศึกษา และได้นำหลักสูตรดังกล่าวมาใช้แล้ว พบว่ายังมีความซับซ้อนและไม่ชัดเจนในรายวิชา รวมถึงขาดการบูรณาการอันเป็นหัวใจของสังคมศึกษา เพื่อให้การนำหลักสูตรไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพที่สูงขึ้น และเพื่อการประยุกต์ใช้หลักสูตรให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับนักเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมจึงขออนุญาตปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระฯ และจัดทำคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระฯ ต่อไป</p>		
จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต		
 (นางสาวกรกฎ จิตรานุเคราะห์) ตำแหน่ง ครู งานพัฒนาหลักสูตร กลุ่มสาระการเรียนรู้ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม		
<p>เรียนผู้อำนวยการโรงเรียน เป็นตราของครูที่โรงเรียนศึกษาศาสตร์ กลุ่มสาระฯ สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม และ สังคมศึกษาฯ.</p> <p style="text-align: center;">(นาย.....) (เกษมณกุล ทุมมาศ.) 14 ก.พ. 2565</p> <p style="text-align: right;">เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อโปรดพิจารณาอนุญาต 14 ก.พ. 65</p> <p style="text-align: right;">22/2/65</p>		

คำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา
ศาสนาและวัฒนธรรม

คำสั่งโรงเรียนมัธยมวัดสิงห์
ที่ ๔๘/๒๕๖๕

เรื่อง แต่งตั้งปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ ปีการศึกษา ๒๕๖๕

ด้วยกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ ได้ดำเนินการปรับปรุงหลักสูตรกลุ่มสาระฯ ฯ ในช่วงปีการศึกษา ๒๕๖๔ - ๒๕๖๖ ตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.๒๕๖๐) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ เพื่อให้การจัดการศึกษามีประสิทธิภาพและบริหารจัดการหลักสูตรให้เกิดประโยชน์สูงสุดกับผู้เรียน จึงแต่งตั้งบุคคลต่อไปนี้เป็นคณะกรรมการการปรับปรุงและพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์ ปีการศึกษา ๒๕๖๕ ดังนี้

๑. คณะกรรมการอำนวยการ

นายเทพพร	อาจเวทย์	ผู้อำนวยการโรงเรียน
นายโชติพงษ์	พรหมโชติ	รองผู้อำนวยการโรงเรียน กลุ่มบริหารทั่วไป
นางลัดดาวัลย์	เสียงสิงห์	รองผู้อำนวยการโรงเรียน กลุ่มบริหารงานบุคคล
นายรัชฎ	ลลิตา	รองผู้อำนวยการโรงเรียน กลุ่มบริหารวิชาการ
นางสาวคณิศร	สุนทรนิล	ครูชำนาญการพิเศษ ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่ง ผู้ช่วยผู้อำนวยการโรงเรียน กลุ่มบริหารงบประมาณ

หน้าที่ ให้คำปรึกษา แนะนำเกี่ยวกับการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา และอำนวยความสะดวกตามที่คณะกรรมการดำเนินงานขอความร่วมมือ

๒. คณะกรรมการดำเนินงาน

นายอนภุต	พุ่มภาศ	ประธานกรรมการ
นางสาวจารุวรรณ	ยิ่งยงค์	รองประธานกรรมการ
นางสุทธิชาติ	คนอยู่	รองประธานกรรมการ
นางสาวนพรัตน์	เชิ่อมสุข	กรรมการ
นางสาวมณฑนา	กัลติพิบูลย์	กรรมการ
นางสาวเกษร	ศรีทองสุข	กรรมการ
นางสาวจันทร์เพ็ญ	ชัยวุฒิ	กรรมการ
นางสาวจินดา	ผดศรี	กรรมการ
นางสาวบุษราคัม	กัมพลานนท์	กรรมการ
นายนราพงษ์	มาลิก	กรรมการ
นายวายุภักษ์	สิริกาญจนาสกุล	กรรมการ
นางสาวเมียรดี	ตีพูน	กรรมการ

-๒-

นางสาวสุนารี	เสมอใจ	กรรมการ
นางสาววิภาพร	มีแสน	กรรมการ
นางสาวสุภาพิมพ์	บุญวาสน์	กรรมการ
นายจตุรงค์	กัลณา	กรรมการ
นายอนุรัตน์	ทองสกุล	กรรมการ
นางสาวกรกฎ	จิตราญเคราะห์	กรรมการและเลขานุการ
นางสาวรัฐธนา	ปลิวทวีแก้ว	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

หน้าที่ ประชุมวางแผนเพื่อพัฒนาหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ปีการศึกษา ๒๕๖๕ ตามมาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัดกลุ่มสาระสังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.๒๕๖๐) ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ โดยปรับปรุงให้เหมาะสมกับนักเรียน แล้วเสนอขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการบริหารงานพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาต่อไป

ทั้งนี้ ให้ นายรัชฎ ลลิตา รองผู้อำนวยการโรงเรียนกลุ่มบริหารวิชาการ กำกับ ดูแล และประสานงานให้เป็นไปตามคำสั่งนี้

สั่ง ณ วันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๕

(นายเทพพร อาจเวทย์)
ผู้อำนวยการโรงเรียนมัธยมวัดสิงห์

ภาคผนวก ค

เอกสารประกอบรายวิชา

เอกสารประกอบรายวิชา

แผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 4 ทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน

ระดับชั้น/วิชา	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/วิชาประวัติศาสตร์
ชื่อหน่วย/หัวข้อเรื่อง	หน่วยที่ 4 ทักษะการประกอบการในอดีต และปัจจุบัน
ส่วนนำ	
มาตรฐาน/ตัวชี้วัดโดยรวม	ส 4.1 ม.1/1 กาลเวลามีความสำคัญต่อการศึกษาวิเคราะห์เรื่องราวทางประวัติศาสตร์ช่วยให้เห็นถึงความแตกต่างของการใช้ทักษะประกอบการของคนในอดีตและในปัจจุบันที่ทำให้เกิดความสำเร็จในการประกอบกิจการในแต่ละยุคสมัย
เป้าหมายเพื่อการเรียนรู้	นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน โดยสามารถนำมาใช้ออกแบบแผนการตลาด 4P ในปัจจุบันได้ (Product, Price, Promotion and Place)
คำถามเพื่อการเรียนรู้	<ul style="list-style-type: none"> - ทักษะการประกอบการในอดีตเป็นอย่างไร - ทักษะการประกอบการในปัจจุบันเป็นอย่างไร
สื่อเพื่อการเรียนรู้	คลิปตัวอย่าง อ่านบทความเรื่อง จอย เรอสู์เพื่อฝัน (2016) https://www.youtube.com/watch?v=q4v6No84ru8 https://www.blockdit.com/posts/5edc7fc69c4f8f0c823da95a
กิจกรรม	
ขั้นตอนกิจกรรม	รายละเอียดกิจกรรม
รู้	ครูอธิบายทักษะประกอบการในปัจจุบันโดยใช้กรณีตัวอย่างธุรกิจเครื่องกढ़น้ำอัตโนมัติเต่าบิน เพื่อสร้างกรอบของทักษะการประกอบการ ให้นักเรียนบอกได้ว่าทักษะการประกอบการ ประกอบด้วย ทักษะความคิดสร้างสรรค์ การวางแผน และการจัดการการตลาด
เข้าใจ	นักเรียนดูคลิปตัวอย่าง อ่านบทความเรื่อง จอย เรอสู์เพื่อฝัน (2016) และอธิบายได้ว่าเห็นได้จากอะไรว่าจอยมีความสามารถในทักษะประกอบการในด้านความคิดสร้างสรรค์ การวางแผน การตลาด
นำไปใช้	จำลองสถานการณ์ โดยใช้การเล่าเรื่อง และให้นักเรียนนำกรอบของทักษะการประกอบการ ได้แก่ ความคิดสร้างสรรค์ การวางแผน การจัดการการตลาด ไปใช้แก้ปัญหาหรือสร้างสรรค์นวัตกรรม

วิเคราะห์	นักเรียนอ่านบทความเกี่ยวกับเศรษฐกิจการค้าในยุคสมัยต่าง ๆ และสามารถวิเคราะห์เพื่ออธิบายจุดที่แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการใช้ทักษะการประกอบการ ในด้านความคิดสร้างสรรค์ การวางแผน การจัดการการตลาด เชื่อมโยงกับสถานภาพของบุคคล เช่น กษัตริย์ เจ้านาย ต่างชาติ ประชาชน ลงในใบงานสะท้อนให้เห็นการประกอบการในสมัยนั้น ๆ					
ประเมิน	ยกกรณีตัวอย่างการประกอบการสินค้าบางชนิดที่ประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในยุคสมัยต่าง ๆ โดยนักเรียนจะต้องวิพากษ์วิจารณ์ถึงการมีหรือขาดทักษะการประกอบการในเรื่องใด อย่างไร					
สร้างสรรค์	นักเรียนนำความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบันด้านความคิดสร้างสรรค์ การวางแผน การจัดการการตลาด มาใช้ออกแบบแผนการตลาด 4P ในปัจจุบันได้ (Product, Price, Promotion and Place) จากสินค้า ผลิตภัณฑ์ หรือการบริการ อะไร ที่นักเรียนกำหนดขึ้นเอง					
เกณฑ์การประเมิน (Formative assessment)	คุณภาพ “ดี”	คุณภาพ “ปานกลาง”	คุณภาพ “พอใช้”			
	นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบันโดยสามารถวิเคราะห์ ประเมินจากสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความล้มเหลวหรือความสำเร็จในการประกอบการค้าได้ อย่างถูกต้อง ครบถ้วน	นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบันโดยสามารถวิเคราะห์ ประเมินจากสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความล้มเหลวหรือความสำเร็จในการประกอบการค้าได้ ถูกต้อง บางประเด็น	นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน แต่ยังไม่สามารถวิเคราะห์ ประเมินจากสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความล้มเหลวหรือความสำเร็จในการประกอบการค้าได้			
เกณฑ์การประเมิน (Summative assessment)						
ลำดับที่	หัวข้อการสังเกตพฤติกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์						
1.	นำความรู้ทางประวัติศาสตร์มาใช้ออกแบบธุรกิจได้อย่างสร้างสรรค์					
2.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นตรงตามความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย					
3.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นให้ประโยชน์ต่อสังคม					
4.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นเป็นสิ่งใหม่ (นวัตกรรม)					
5.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นมีแนวโน้มที่จะนำไปสู่การเกิด Soft Power					

ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : การวางแผนและการตั้งเป้าหมาย						
1.	วางแผนและตั้งเป้าหมาย ตามแนวความคิดการทำธุรกิจที่สัมพันธ์กับค่านิยมและพฤติกรรมการบริโภคของคนในสังคมปัจจุบัน					
2.	วางแผนผลิตสินค้าหรือบริการได้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม					
3.	วางแผนทางการเงินในการประกอบธุรกิจ ตั้งแต่เริ่มหาแหล่งเงินทุนไปจนถึง แหล่งเงินทุนสำรอง ได้เหมาะสม					
4.	การวางแผนธุรกิจสามารถนำไปใช้ได้จริง					
5.	วางแผนเลือกทำเลที่ตั้งได้สอดคล้องกับลักษณะธุรกิจ					
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : การตลาด						
1.	สามารถใช้หลักวางแผนการตลาดตามหลัก 4P Product (ผลิตภัณฑ์) Price (ราคา) Place (ช่องทางจัดจำหน่าย) Promotion (การส่งเสริมการขาย)					
2.	เลือกใช้กลยุทธ์ทางการตลาดได้อย่างเหมาะสม					
3.	สื่อสารแบรนด์ ผลิตภัณฑ์ สินค้า หรือบริการออกมาได้อย่างเหมาะสม					
4.	เขียนข้อความหรือเนื้อหา (content marketing) ได้ตรงกลุ่มเป้าหมาย					
5.	เลือกช่องทางในการทำการตลาดได้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย					

แผนการจัดการเรียนรู้หน่วยที่ 5 ทักษะการประกอบการในอดีตและปัจจุบัน

ระดับชั้น/วิชา	ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/วิชาประวัติศาสตร์
ชื่อหน่วย/หัวข้อเรื่อง	หน่วยที่ 5 องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจ
ส่วนนำ	
มาตรฐาน/ตัวชี้วัดโดยรวม	<p>ส 3.1 ม.1/2, ส 5.2 ม.1/1, ส 4.3 ม.1/3</p> <p>ศึกษามรดกชิ้นสำคัญในประวัติศาสตร์ที่มีการนำทรัพยากรทางธรรมชาติตามทำเลที่ตั้งมาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์คุณค่าต่อสังคมในรูปแบบของวัฒนธรรมและภูมิปัญญา นำองค์ความรู้เหล่านี้มา ต่อยอด สู่การประกอบกิจการในรูปแบบต่างๆ ให้เกิด soft power ตามค่านิยมและพฤติกรรมกรบริโภคของคนในสังคมปัจจุบัน</p>
เป้าหมายเพื่อการเรียนรู้	<p>นักเรียนสามารถนำองค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์มาใช้ในการวางแผนประกอบธุรกิจสร้างสรรค์ผลิตภัณฑ์สินค้าหรือบริการ เพื่อให้เกิด Soft power โดยการเขียนแผนธุรกิจในปัจจุบัน (Business Plan) ประกอบด้วย แนวคิดการทำธุรกิจ (Business Idea) ความเป็นมาของธุรกิจ (Business Background) วางแผนการตลาด (Marketing Plan) โดยนักเรียนสามารถเลือกรูปแบบการนำเสนอ ได้แก่ การนำเสนอธุรกิจไปเสนอต่อผู้ประกอบการในท้องถิ่นที่มีความสามารถในวิเคราะห์และประเมินแผนการประกอบการของนักเรียน หรือเลือกลงมือวางแผนและผลิตตัวอย่างสินค้าหรือบริการเสมือนเป็นเจ้าของธุรกิจเองและนำไปให้บุคคลที่เป็นกลุ่มเป้าหมายประเมินผลงานของนักเรียน</p>
คำถามเพื่อการเรียนรู้	<ul style="list-style-type: none"> - องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์ที่สามารถนำมาสร้างธุรกิจมีอะไรบ้าง - จะนำองค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์ มาสร้างคุณค่าต่อสังคมในเชิงธุรกิจของคนสมัยปัจจุบัน ได้อย่างไร
สื่อเพื่อการเรียนรู้	<ul style="list-style-type: none"> - ภาพแผนที่ในเขตชุมชน - วิดีทัศน์ 'โกบีเตียม' กลิ่นโกบี วันวาน Heart Sale https://www.youtube.com/watch?v=q-wgCjEknO0 - บทความ "การตลาดวัฒนธรรม" กับการสร้าง Soft Power ของ "รัฐบาลจีน" https://www.bangkokbiznews.com/columnist/963627 - ตัวอย่าง บทความที่ใช้เป็นองค์ความรู้ในการสร้างธุรกิจ https://mgronline.com/travel/detail/9630000127110 https://www.posttoday.com/life/travel/584106

กิจกรรม	
ขั้นตอนกิจกรรม	รายละเอียดกิจกรรม
บรรยาย	ครูบรรยายเรื่องการนำมรดกชิ้นสำคัญในประวัติศาสตร์ที่มีการนำทรัพยากรทางธรรมชาติตามทำเลที่ตั้งมาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์คุณค่าต่อสังคมในรูปแบบของวัฒนธรรมและภูมิปัญญา เพื่อเป็นจุดเริ่มต้นในการนำองค์ความรู้เหล่านี้มาต่อยอดสู่การประกอบกิจการในรูปแบบต่าง ๆ ให้เกิด soft power ตามค่านิยมและพฤติกรรมการบริโภคของคนในสังคมปัจจุบัน
(PjBl) 1. กำหนดปัญหา	นักเรียนระบุปัญหาจากการศึกษาสภาพชุมชนหรือการดำเนินชีวิตในสังคมทางด้านประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ที่แสดงให้เห็นความไม่สอดคล้องหรือไม่นำมาเป็นจุดส่งเสริมทางด้านเศรษฐกิจ
2. รวบรวมข้อมูล	<p>นักเรียนรวบรวมข้อมูลที่จำเป็นมาใช้ประกอบการออกแบบโครงการงานการเขียนแผนธุรกิจ ได้แก่ 1. ความรู้ทางประวัติศาสตร์ที่สามารถนำมาประกอบธุรกิจได้ 2. ความรู้ด้านการจัดการธุรกิจ 3. ความรู้ด้านการวางแผนการประกอบธุรกิจ</p> <p>ความรู้ทางประวัติศาสตร์มาประกอบธุรกิจ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูยกตัวอย่างการนำองค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์มาใช้ในการสร้างธุรกิจจาก “เมืองเก่าภูเก็ต ชิโนโปรตุกีส” มีตึกเก่าที่ผสมผสานวัฒนธรรมและวิถีชีวิตคนภูเก็ตกลายเป็นสถานที่สำคัญสร้างรายได้ให้กับคนในพื้นที่มากมาย เช่น การปรับปรุงตึกเก่าเป็นร้านค้า ร้านอาหาร ร้านกาแฟ คาเฟ่ต่าง ๆ รวมถึงที่พักที่คงความเป็นชิโนโปรตุกีส โดยยกตัวอย่าง “โกปี้เตียม by วิลโล” ร้านสไตน์เงินออกเทียนที่มากด้วยเมนูสไตน์เงินย้อนยุค - นักเรียนตอบประเด็นคำถามจากการชมคลิปวิดีโอ ‘โกปี้เตียม’ กลิ่นโกปี้วันวาน Heart Sale (2.02 น.) ดังนี้ <ul style="list-style-type: none"> ○ จำเป็นต้องใช้องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์ใดบ้างในการสร้างสรรค์ร้าน โกปี้เตียม (แนวคำตอบ : ความรู้เกี่ยวกับภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ความรู้ด้านวัฒนธรรม สภาพสังคมวิถีการดำเนินชีวิตของคนสมัยก่อน) ○ การได้มาของความรู้เพื่อนำมาสร้างธุรกิจดังกล่าวได้มาด้วยวิธีการใดบ้าง (แนวคำตอบ : การลงพื้นที่จริง ประสบการณ์ของตนเองที่เป็นคนพื้นถิ่น การศึกษาจากแหล่งข้อมูลจากบุคคล หนังสือ บทความ อินเทอร์เน็ต)

	<p>ความรู้ด้านการจัดการธุรกิจ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครุณาภาพการประกอบธุรกิจที่อยู่บริเวณโดยรอบเมืองเก่าภูเก็ต ชีโนโปรตุกีสจำนวน 3 ภาพ ที่แสดงให้เห็นความแตกต่างตามประเภทของธุรกิจ ได้แก่ ธุรกิจการผลิต ธุรกิจการค้า ธุรกิจการบริการ โดยจะส่งผลกระทบต่อวิธีการดำเนินการทางธุรกิจที่แตกต่างกัน - นักเรียนลงพื้นที่จริงในเขตชุมชน หรือสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับธุรกิจที่ตนเองสนใจที่เกี่ยวข้องกับการนำองค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์มาดำเนินธุรกิจ โดยระบุว่าเป็นธุรกิจประเภทใด และสืบหาหรือสอบถามถึงกระบวนการจัดการธุรกิจตั้งแต่เริ่มต้นสร้างธุรกิจ การทำธุรกิจให้อยู่รอด การตอบแทนหรือสร้างคุณค่าต่อสังคม - ครูอธิบายลักษณะของการเริ่มต้นธุรกิจด้วยขั้นตอนการเขียนแผนธุรกิจ (Business Plan)
	<p>ความรู้ด้านการวางแผนประกอบธุรกิจ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูอธิบายว่าการจะเริ่มต้นประกอบการธุรกิจประเภทใดก็ตามจำเป็นที่จะต้องมีความรู้ของผู้ประกอบการซึ่งเป็นสิ่งสำคัญ ผลักดันให้เกิดการเริ่มต้นประกอบธุรกิจ - ครูให้นักเรียนอ่านบทความ "การตลาดวัฒนธรรม" กับการสร้าง Soft Power ของ "รัฐบาลจีน" เพื่ออธิบายการสร้าง Soft power ผ่านมุมมองของประเทศที่ติดอันดับด้านการสร้าง Soft Power - เชิญวิทยากรที่ประสบความสำเร็จในธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับองค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์ มาให้ความรู้ในด้านคุณลักษณะของผู้ประกอบการ การวางแผนดำเนินงานทางธุรกิจ รวมถึงการสร้างแรงจูงใจก่อนการเริ่มต้นธุรกิจ
<p>3. ออกแบบโครงงาน</p>	<p>นักเรียนแต่ละกลุ่มนำความรู้ที่ได้จากการรวบรวมข้อมูลมาใช้วิเคราะห์เหตุ ปัจจัย ลักษณะของปัญหาที่กำหนด จากนั้นนำมาออกแบบโครงงานด้วยการเขียนแผนธุรกิจ การนำองค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์มาดำเนินธุรกิจ (Business Plan) และรูปแบบการนำเสนอเพื่อช่วยเหลือทางด้านเศรษฐกิจในชุมชน</p>
<p>4. กำหนดเกณฑ์การประเมินโครงงาน</p>	<p>นักเรียนร่วมกันกำหนดเกณฑ์การประเมินภายใต้การกำกับดูแล ให้คำปรึกษาของผู้สอน โดยแบ่งเกณฑ์เป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1. เกณฑ์ที่เกี่ยวกับกระบวนการทำโครงงานของนักเรียนซึ่งสอดคล้องกับการนำข้อมูลที่รวบรวมมาใช้ในการทำงานหรือส่งเสริมให้เกิดพัฒนาบุคลิกภาพการเป็นผู้ประกอบการ 2. เกณฑ์ที่เกี่ยวกับการประเมินผลงาน โดยจะมีลักษณะแตกต่างกันตามรูปแบบการนำเสนอที่นักเรียนเลือก</p>

5.จัดหาวัสดุอุปกรณ์	นักเรียนจัดเตรียมวัสดุ อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำโครงการตามความเหมาะสมและไม่สิ้นเปลือง		
6.ทำโครงการ	นักเรียนจัดทำโครงการตามแผนการออกแบบ		
7.เตรียมนำเสนอโครงการ	นักเรียนจัดเตรียมการนำเสนอโดยมีผู้สอนเป็นผู้ให้คำปรึกษา		
8.นำเสนอโครงการ	การนำเสนอโครงการจะแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ 1.นำเสนอโครงการต่อผู้ประกอบการในท้องถิ่นที่มีความสามารถในวิเคราะห์และประเมินแผนการประกอบการของนักเรียนหรือนำผลิตภัณฑ์สินค้าหรือบริการไปเสนอขายต่อกลุ่มเป้าหมายเพื่อประเมินผลงานของนักเรียนตามเกณฑ์โดยอาจมีข้อเสนอแนะ หรือคำแนะนำให้นำมาใช้ในการนำเสนอในส่วนถัดไป 2.นำโครงการที่ผ่านการประเมินจากบุคคลภายนอกมานำเสนอในชั้นเรียนทุกชั้นตอนของกระบวนการทำงานไปจนถึงผลงานของนักเรียนที่เกิดขึ้น		
9.สะท้อนผลงาน และ ประเมินโครงการ	นักเรียนและผู้สอน ร่วมกันอภิปรายผลงานและกระบวนการทำงานเป็นไปตามลำดับขั้นเพื่อสะท้อนคุณภาพงาน		
เกณฑ์การประเมิน (Formative assessment)	คุณภาพ “ดี”	คุณภาพ “ปานกลาง”	คุณภาพ “พอใช้”
	นักเรียนสามารถจัดทำโครงการในรูปแบบของการเขียนแผนธุรกิจเป็นไปตามลำดับขั้นของการวางแผนการทำงาน เนื้อหา มีความสอดคล้องกันตั้งแต่ต้นทุกกระบวนการ	นักเรียนสามารถจัดทำโครงการในรูปแบบของการเขียนแผนธุรกิจ เป็นไปตามลำดับขั้นของการวางแผนการทำงาน เนื้อหา มีความสอดคล้องกันบางส่วนของกระบวนการ	นักเรียนสามารถจัดทำโครงการในรูปแบบของการเขียนแผนธุรกิจ เป็นไปตามลำดับขั้นของการวางแผนการทำงาน เนื้อหาขาดความสอดคล้องในแต่ละกระบวนการ
การกำหนดปัญหา	- ศึกษาข้อมูลก่อนมา กำหนดปัญหาได้อย่างเหมาะสม สอดคล้องกับสภาพชุมชน	- มีการศึกษาข้อมูลไม่เพียงพอต่อการกำหนดปัญหา ทำให้กำหนดปัญหาได้สอดคล้องแต่ไม่ครอบคลุมกับสภาพชุมชน	- ไม่มีการศึกษาข้อมูลก่อนนำมากำหนดปัญหา ทำให้การกำหนดปัญหาไม่สอดคล้องกับสภาพชุมชน

รวบรวมข้อมูล	- รวบรวมข้อมูล ด้วยวิธีการที่หลากหลาย ทั้งลงพื้นที่จริง สืบค้นจากอินเทอร์เน็ต หนังสือ บทความ บุคคลผู้รู้ เป็นต้นเพื่อให้ได้ข้อมูลอย่างครบถ้วนในการนำมาประกอบการออกแบบ	- รวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการใดวิธีการ 2-3 วิธี แต่มีข้อมูลเพียงพอในการนำมาประกอบการออกแบบ	- รวบรวมข้อมูลจากแหล่งเดียวทำให้มีข้อมูลไม่เพียงพอในการออกแบบ
ออกแบบโครงการ	- ออกแบบโครงการด้วยความคิดสร้างสรรค์ สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหาค่าที่กำหนด	- ออกแบบโครงการ สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหาค่าที่กำหนด	- ออกแบบโครงการไม่ สอดคล้องกับการแก้ไขปัญหาค่าที่กำหนด
กำหนดเกณฑ์การประเมิน	กำหนดเกณฑ์การประเมิน สอดคล้องกับกระบวนการทำงานสามารถประเมินได้ว่านำความรู้จากขั้นรวบรวมข้อมูลมาสู่การออกแบบ และประเมินการพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการได้	กำหนดเกณฑ์การประเมิน สอดคล้องกับกระบวนการทำงานสามารถประเมินได้ว่านำความรู้จากขั้นรวบรวมข้อมูลมาสู่การออกแบบ แต่ไม่สามารถประเมินพัฒนาความเป็นผู้ประกอบการได้	กำหนดเกณฑ์การประเมิน ไม่ สอดคล้องกับกระบวนการทำงาน
จัดทาวีสดุอุปกรณ์	- จัดทาวีสดุอุปกรณ์เพียงพอ มีราคาเหมาะสมกับคุณภาพงาน	- จัดทาวีสดุอุปกรณ์มากหรือน้อยจนเกินไป หรือมีการใช้เงินในการจัดหาอุปกรณ์สูงจนเกินไป	- วัสดุอุปกรณ์มากหรือน้อยจนเกินไปและมีราคาสูงไม่เหมาะสมกับคุณภาพงาน
การทำโครงการ	- ดำเนินตามการออกแบบวางแผนงานได้อย่างเป็นลำดับขั้นโดยผลงานส่งเสริมให้เกิดการช่วยเหลือหรือแก้ปัญหาชุมชนทางด้านเศรษฐกิจได้	- ดำเนินตามการออกแบบวางแผนงานได้อย่างเป็นลำดับขั้นโดยผลงานไม่ส่งเสริมให้เกิดการช่วยเหลือหรือแก้ปัญหาชุมชนทางด้านเศรษฐกิจ	- ดำเนินตามการออกแบบวางแผนงานได้ไม่ตรงตามลำดับขั้นและผลงานไม่ส่งเสริมให้เกิดการช่วยเหลือหรือแก้ปัญหาชุมชนทางด้านเศรษฐกิจ

เตรียมนำเสนอโครงการ	- มีการปรึกษาผู้สอน หรือผู้มีความรู้เพื่อเตรียมนำเสนอ - มีการฝึกซ้อมการนำเสนออย่างสม่ำเสมอ	- มีการปรึกษาผู้สอน หรือผู้มีความรู้เพื่อเตรียมนำเสนอ แต่ไม่ชัดเจน การฝึกซ้อมให้ได้เห็นหรือรับรู้	- ไม่มีการปรึกษาผู้สอน หรือผู้มีความรู้ในการเตรียมนำเสนอ			
การนำเสนอ	- การนำเสนอ ข้อมูลมีระเบียบสะท้อนความเข้าใจในโครงการได้เป็นอย่างดี	- การนำเสนอข้อมูลที่ไม่จำเป็นบางส่วนขาดหายไปหรือไม่ได้นำเสนอในลำดับที่สมเหตุสมผล	- การนำเสนอข้อมูลไม่เพียงพอ ไม่ครบถ้วน ไม่มีความสื่อนไหล ขาดการจัดลำดับการนำเสนอ			
สะท้อนผลงานและประเมินโครงการ	- มีการสะท้อนผลงานจากการประเมินของบุคคลอื่นตามรูปแบบการนำเสนอของนักเรียน - มีการสะท้อนผลงานจากครูและเพื่อนในห้อง	- มีการสะท้อนผลงานจากการประเมินของบุคคลอื่นตามรูปแบบการนำเสนอของนักเรียน - มีการสะท้อนผลงานจากครู	- ไม่มีการสะท้อนผลงานจากการประเมินของบุคคลอื่นตามรูปแบบการนำเสนอของนักเรียน - มีการสะท้อนผลงานจากเฉพาะครู			
เกณฑ์การประเมิน (Summative assessment)						
ลำดับที่	หัวข้อการสังเกตพฤติกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์						
1.	นำความรู้ทางประวัติศาสตร์มาใช้ออกแบบธุรกิจได้อย่างสร้างสรรค์					
2.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นตรงตามความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย					
3.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นให้ประโยชน์ต่อสังคม					
4.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นเป็นสิ่งใหม่ (นวัตกรรม)					
5.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นมีแนวโน้มที่จะนำไปสู่การเกิด Soft Power					

ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : การวางแผนและการตั้งเป้าหมาย						
1.	วางแผนและตั้งเป้าหมาย ตามแนวคิดการทำธุรกิจที่สัมพันธ์กับค่านิยมและพฤติกรรมการบริโภคของคนในสังคมปัจจุบัน					
2.	วางแผนผลิตสินค้าหรือบริการได้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม					
3.	วางแผนทางการเงินในการประกอบธุรกิจ ตั้งแต่เริ่มหาแหล่งเงินทุนไปจนถึง แหล่งเงินทุนสำรอง ได้เหมาะสม					
4.	การวางแผนธุรกิจสามารถนำไปใช้ได้จริง					
5.	วางแผนเลือกทำเลที่ตั้งได้สอดคล้องกับลักษณะธุรกิจ					
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : การตลาด						
1.	สามารถใช้หลักวางแผนการตลาดตามหลัก 4P Product (ผลิตภัณฑ์) Price (ราคา) Place (ช่องทางจัดจำหน่าย) Promotion (การส่งเสริมการขาย)					
2.	เลือกใช้กลยุทธ์ทางการตลาดได้อย่างเหมาะสม					
3.	สื่อสารแบรนด์ ผลิตภัณฑ์ สินค้า หรือบริการออกมาได้อย่างเหมาะสม					
4.	เขียนข้อความหรือเนื้อหา (content marketing) ได้ตรงกลุ่มเป้าหมาย					
5.	เลือกช่องทางในการทำการตลาดได้สอดคล้องกับกลุ่มเป้าหมาย					

ภาคผนวก ง

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

แบบวัดแบบทดสอบวัดความรู้ ความเข้าใจการประกอบการ

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

หน่วยที่ 3 การประกอบธุรกิจในอดีต และปัจจุบัน ใช้วิธีการทางประวัติศาสตร์ในการสืบหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการประกอบการในอดีตจนถึงปัจจุบัน แสดงให้เห็นภาพของการประกอบอาชีพที่สัมพันธ์กับค่านิยมและพฤติกรรมกรบวิภาคของคนในสังคม

1. ข้อใดให้ความหมายของ การประกอบการ (Entrepreneurship) ได้ครอบคลุมที่สุด
 - ก. บุคคลที่เป็นเจ้าของธุรกิจ
 - ข. องค์กรทางธุรกิจขนาดใหญ่
 - ค. การดำเนินธุรกิจเฉพาะประเภทบริษัทจำกัด
 - ง. กระบวนการดำเนินกิจกรรมทางธุรกิจตามโอกาสที่ได้รับของผู้ประกอบการ
2. บุคคลในข้อใดไม่ใช่ผู้ประกอบการ (Entrepreneur)
 - ก. คังคูปเป็นดารานักแสดง
 - ข. พิมรี่พายเป็นแม่ค้าขายของออนไลน์
 - ค. ชมพู่เปิดแฟรนไชส์ร้านกาแฟ Amazon
 - ง. มะเหมี่ยวเจ้าของบริการเรือข้ามฟากเกาะกูด
3. “อาณาจักรสุขุขทัยอยู่ห่างไกลจากทะเล แต่ไม่ไกลจากลำน้ำยมจึงมีการสร้างระบบชลประทานเพื่อการอุปโภคบริโภค นอกจากนี้ยังมีอุตสาหกรรมในครัวเรือนดังปรากฏหลักฐานเตาทุเรียงเป็นจำนวนมาก” จากข้อความข้างต้นนักเรียนคิดว่าข้อใดไม่ใช่สินค้าที่นิยมขายในสมัยสุโขทัย
 - ก. เครื่องประดับที่ทำจากหินและเปลือกหอย
 - ข. สินค้าเกษตรกรรม การทำไร่ทำนา และทำสวนผลไม้
 - ค. การเลี้ยงสัตว์เพื่อบริโภค ใช้แรงงานและเพื่อซื้อขาย
 - ง. การหัตถกรรม เช่น ทอผ้า เครื่องจักสาน เครื่องสังคโลก
4. “สุโขทัยดำรงตนเป็นศูนย์กลางการค้า มีการสร้างเส้นทางระหว่างเมืองเพื่อประโยชน์ในด้านการค้า การเกษตร และป้องกันน้ำท่วม นอกจากนี้ยังมีการสนับสนุนการค้าอย่างเสรีภายในและภายนอกประเทศ ทั้งทางบกและทางน้ำโดยการไม่เก็บค่าผ่านทาง” จากข้อความดังกล่าว ข้อใดไม่สอดคล้องกับการอธิบายลักษณะทางการค้าของสุโขทัย

- ก. การค้าภายในสุโขทัยเป็นไปอย่างเสรีไม่มีการเก็บภาษีจังกอบ
- ข. การค้าขายระหว่างเมืองใช้เส้นทางขนส่งคมนาคมทั้งทางบกและทางน้ำ
- ค. มีถนนสายสำคัญใช้เป็นเส้นทางการค้า คือ ถนนพระร่วงเชื่อมระหว่าง กำแพงเพชร-สุโขทัย-ศรีสัชนาลัย
- ง. การค้ากับต่างแดนจะเป็นลักษณะของการรับเครื่องสังคโลกจากจีนมาขายต่อให้ล้าหน้าหลวงพระบาง

5. ข้อความใดแสดงถึงการส่งเสริมการค้าการลงทุนทั้งภายในและภายนอกในสมัยสุโขทัย

- ก. "...เจ้าเมืองบ่เอาจกอบในไพร่ลูทาง..."
- ข. "...ป่าหมากป่าพลูพอเชื่อมัน ไว้แก่ลูกมันสิ้น..."
- ค. "...สร้างป่าหมากป่าพลูทั่วเมืองนี้แห่งนี้...ใครสร้างได้ไว้แก่มัน..."
- ง. "...ในปากประตูมีกระดิ่งอันหนึ่งแขวนไว้หั้น..."

6. ข้อใดแสดงถึงโอกาส (Opportunities) ที่ช่วยให้สุโขทัยประสบความสำเร็จในการค้าขายเครื่องสังคโลก

- ก. ชาวสุโขทัยมีความสามารถด้านการผลิตสังคโลกโดยดูได้จากการค้นพบเตาทุเรียงจำนวนมาก
- ข. สุโขทัยอยู่ห่างไกลจากลำน้ำยมมากถึง 12 กิโลเมตร ทำให้เพาะปลูกได้ยาก
- ค. จีนเกิดปัญหาไม่สามารถผลิตเครื่องถ้วยชามสนองความต้องการของตลาดเอเชียได้
- ง. มีเมืองจากต่างแดนพยายามขายสินค้าชนิดเดียวกันแข่งกับสุโขทัย

7. ลักษณะการประกอบการค้าขายในสมัยอยุธยาข้อใดไม่มีผลประโยชน์อื่นแอบแฝงนอกเหนือจากการค้าขาย

- ก. ส่งบรรณาการไปยังจีน ที่เรียกว่า "จิ้มก้อง" เพื่อผลประโยชน์ในการค้าและการเชื่อมสัมพันธ์
- ข. ชาวอยุธยา นำผลผลิตทางการเกษตรที่มีมากเกินความต้องการมาขายแลกเปลี่ยนเป็นสินค้าอื่นด้วยตนเอง
- ค. โปรตุเกสส่งทหารมาช่วยรบกับพม่าส่งผลให้การค้าอาวุธของชาวโปรตุเกสเป็นไปด้วยดี
- ง. ฝรั่งเศสได้เข้ามาติดต่อค้าขายกับไทย โดยเริ่มจากบาทหลวงที่เข้ามาเผยแผ่ศาสนา

หน่วยที่ 4 ทักษะการประกอบการในอดีต และปัจจุบัน กาลเวลาที่มีความสำคัญต่อการศึกษาวิเคราะห์เรื่องราวทางประวัติศาสตร์ช่วยให้เห็นถึงความแตกต่างของการใช้ทักษะประกอบการของคนในอดีตและในปัจจุบันที่ทำให้เกิดความสำเร็จในการประกอบกิจการในแต่ละยุคสมัย

8. ข้อใดแสดงถึงความสามารถในการประกอบการด้านการวางแผนการผลิตของสุโขทัย
- ก. เลียนแบบเครื่องเคลือบดินเผาของจีน
 - ข. การคิดค้นระบบชลประทานช่วยให้สามารถทำเกษตรกรรมได้
 - ค. ส่งเสริมการผลิตปุ๋ยอินทรีย์เพื่อเพิ่มผลผลิตทางการเกษตร
 - ง. ส่งเสริมการปลูกไม้กฤษณา เพื่อเพิ่มผลผลิตไม้หอม
9. ข้อใดแสดงถึงความสามารถในการประกอบการด้านการวางแผนสร้างกลยุทธ์ในการเข้ามาค้าขายของชาวต่างชาติในสมัยอยุธยา
- ก. ฝรั่งเศสส่งบาทหลวงพร้อมกับการนำศาสนาและวิทยาการของชาวตะวันตกเข้ามาสร้างสัมพันธไมตรีเพื่อเป็นที่ยอมรับในสมัยสมเด็จพระนารายณ์ก่อนเข้ามาค้าขาย
 - ข. ในสมัยสมเด็จพระเจ้าปราสาททอง ชาวฮอลันดานำเรือ 2 ลำมาปิดปากอ่าวตระนาวศรีเพื่อขัดขวางไม่ให้ชาติอื่น ๆ เข้ามาค้าขาย
 - ค. โปรตุเกสเข้ามาในอยุธยา โดยการนำอาวูชเข้ามาขายเพื่อสร้างอำนาจให้กับคนบางกลุ่มในอยุธยา
 - ง. อยุธยาให้ชาวจีนส่งบรรณาการมาให้เพื่อแลกกับการที่ชาวจีนสามารถเข้าไปค้าขายกับอยุธยา
10. ในสมัยอยุธยาสมเด็จพระนารายณ์มหาราชได้ใช้ความสามารถในทักษะการประกอบการอย่างไรเพื่อให้ในยุคสมัยนั้นได้ขึ้นชื่อว่าเป็นยุคทองแห่งการค้าและการทูต
- ก. มีการวางแผนให้ชาวตะวันตกที่เข้ามาใหม่ฝรั่งเศสถ่วงดุลอำนาจกับฮอลันดา
 - ข. เปิดให้ชาวตะวันตกและตะวันออกเข้ามาค้าขายอย่างเสรีโดยไม่มีเงื่อนไข
 - ค. ให้สิทธิอำนาจกับบางประเทศที่สามารถผูกขาดสินค้าทุกประเภทของอยุธยาได้
 - ง. สร้างสมกำลังพลทางทหารเพื่อกดดันชาวต่างชาติให้เข้ามาค้าขาย

11. บุคคลในข้อใดแสดงถึงการนำทักษะการประกอบการด้านความคิดสร้างสรรค์มาใช้ในการประกอบธุรกิจได้อย่างเหมาะสม

- ก. ดำ เห็นชุดสำหรับกำลังขายดี จึงนำมาขายบ้าง
- ข. แดง ซื้อสินค้าขายส่งมาในราคาถูกและนำมาขายต่อในราคาสูง
- ค. เขียว สร้างสินค้าให้มีเอกลักษณ์โดยการออกแบบบรรจุภัณฑ์ให้มีลวดลายสื่อถึงท้องถิ่น
- ง. ขาว นำเข้าสินค้าจากต่างประเทศที่ไม่เคยมีในเมืองไทยเข้ามาขาย

12. บุคคลในข้อใดแสดงถึงการนำทักษะการประกอบการด้านการวางแผนมาใช้ในการประกอบธุรกิจได้อย่างเหมาะสม

- ก. สมคิด เลือกขายอาหารทะเลในภาคอีสานตอนบน
- ข. สมหมาย ซื้อเฟรนไชน์ร้านสะดวกซื้อ 7-11 มาเปิดโดยห่างจากอีกร้านเพียง 90 เมตร
- ค. สมบัติ มีการวิเคราะห์จุดอ่อนจุดแข็งโอกาสเพื่อนำมาปรับปรุงธุรกิจของตนเอง
- ง. สมใจ ไม่มีเงินในการประกอบกิจการจึงตัดสินใจกู้จากธนาคาร 100%

13. การออกแบบแผนการตลาดตามหลัก 4P ข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. Product (ผลิตภัณฑ์) ข. Price (ราคา)
- ค. Plan (การวางแผน) ง. Promotion (การส่งเสริมการขาย)

14. บุคคลในข้อใดไม่แสดงถึงการนำทักษะการประกอบการด้านการวางแผนการตลาดมาใช้ในการประกอบธุรกิจได้อย่างเหมาะสม

- ก. เอ เปิดร้านอาหาร โดยมีกิจกรรมลดราคา 10% เมื่อโพสต์ลงอินเทอร์เน็ตพร้อมติดแฮชแท็ก (#)
- ข. บี เปิดร้านราเม็ง โดยใช้วิธีการเล่าเรื่อง (Storytelling) สร้างแบรนด์ให้มีเรื่องราวเป็นที่จดจำ
- ค. ซี เห็นร้านข้างๆ ขายสินค้าชนิดเดียวกันราคาเท่ากันจึงทำการลดราคาสินค้าตัวเองลง
- ง. ดี เจ้าของธุรกิจรับส่งที่เมืองตรัง ทำการแปลงโฉมรถตุ๊กตุ๊กหุ้มบปให้มีลวดลายสอดคล้องกับสถานที่ท่องเที่ยว

หน่วยที่ 5 องค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์สู่การวางแผนประกอบธุรกิจ คือศึกษามรดกชิ้นสำคัญในประวัติศาสตร์ที่มีการนำทรัพยากรทางธรรมชาติตามทำเลที่ตั้งมาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์คุณค่าต่อสังคมในรูปแบบของวัฒนธรรมและภูมิปัญญา นำองค์ความรู้เหล่านี้มา ต่อยอด สู่การประกอบกิจการในรูปแบบต่าง ๆ ให้เกิด soft power ตามค่านิยมและพฤติกรรมการบริโภคของคนในสังคมปัจจุบัน

15. บุคคลในข้อใดแสดงถึงการนำองค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์มาใช้ในการประกอบธุรกิจอย่างเหมาะสม

- ก. เอ ชายชาวเหนียวหมูทอดหน้าม้าสยิดในจังหวัดสตูล
- ข. บี ชายแม่เหล็กติดตู้เย็น (Magnet) ลายปราสาทพนมรุ้งเหมือนกับร้านข้าง ๆ
- ค. ซี นำภาพวาดจากผาแต้มมาใช้เป็นลวดลายเสื้อยืดขายในจังหวัดเชียงใหม่
- ง. ดี ศึกษาชุมชนไทยทรงดำเพื่อนำมาสร้างผลิตภัณฑ์ตะกร้าสานที่มีลวดลายเอกลักษณ์และทันสมัย

16. บุคคลในข้อใดมีคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ

- ก. เอ ต้องความมั่นคงในหน้าที่การงานและต้องการมีรายได้คงที่ในแต่ละเดือน
- ข. บี เป็นผู้ที่มีระเบียบวินัย มักจะปฏิบัติตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาอย่างเคร่งครัด
- ค. ซี ชอบทำอะไรเดิม ๆ ไม่ได้หวังความสำเร็จหรือความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน
- ง. ดี กล้าเสี่ยงในการเริ่มต้นทำสิ่งใหม่ ๆ โดยเชื่อว่าตนเองมีความสามารถที่จะควบคุมสิ่งที่จะเกิดขึ้นได้

17. จากกรณีการขายขนมอาลัวที่มีลักษณะคล้ายพระเครื่องในประเทศไทย นักเรียนคิดว่าเหมาะสมหรือไม่ เพราะเหตุใด

- ก. เหมาะสม เพราะขนมก็คือขนม
- ข. เหมาะสม เพราะดูสร้างสรรค์และแปลกใหม่
- ค. ไม่เหมาะสม เพราะอาจสร้างความขัดแย้งในสังคมไทยที่มีพื้นฐานความเชื่อในศาสนาพุทธ
- ง. ไม่เหมาะสม เพราะพระเป็นของสูง เป็นสิ่งเคารพบูชา ห้ามแตะต้อง

18. “ก้านหอมปรับอากาศกลิ่นสุโขทัย ได้แรงบันดาลใจมาจากอาณาจักรสุโขทัยที่เปรียบเสมือนรุ่งอรุณแห่งความสุขและความรุ่งเรืองในยุคสมัยที่ผ่านมา นอกจากนี้สุโขทัยยังเป็นจังหวัดที่นิยมปลูกตะไคร้และพืชผัก สมุนไพรต่าง ๆ จึงกลายเป็นที่มาของการรังสรรค์กลิ่นหอม โดยการนำตะไคร้ รวมถึงสมุนไพรไทยนานาชนิด มาสกัดเป็นน้ำมันหอมระเหย” ข้อความดังกล่าวแสดงถึงการนำองค์ความรู้ทางประวัติศาสตร์มาใช้ในการประกอบธุรกิจหรือไม่ เพราะเหตุใด

ก. ไม่ใช่ เพราะเป็นสินค้าที่ไม่ได้เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยอดีต แต่ถูกสร้างขึ้นใหม่ในยุคปัจจุบัน

ข. ไม่ใช่ เพราะสินค้าไม่ได้อธิบายเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของอาณาจักรสุโขทัย

ค. ใช่ เพราะ มีคำว่าอาณาจักรสุโขทัย

ง. ใช่ เพราะ มีการหยิบยกความเจริญรุ่งเรืองทางประวัติศาสตร์ของสุโขทัยรวมถึง

การศึกษาทรัพยากรที่สำคัญมาใช้ในการสร้างเอกลักษณ์ให้ผลิตภัณฑ์

19. “ในความคิดของคนจีนโพ้นทะเลสมัยนั้น การเสียเงินสร้างบ้านเพื่ออยู่อาศัยอย่างเดียวเป็นเรื่องที่แปลกและสิ้นเปลือง คนจีนยุคนั้นมองว่าบ้านเป็นเครื่องมือหนึ่งในการประกอบธุรกิจ” จากข้อความดังกล่าวใครนำมาประยุกต์ใช้ได้เหมาะสม

ก. เอ ชายบ้านเพื่อนำเงินไปเป็นต้นทุนในการประกอบกิจการ

ข. บี อาศัยอยู่ในหมู่บ้านจัดสรรจึงเปิดพื้นที่ให้ร้านค้าโกปิ้งมาขายหน้าบ้าน

ค. ซี ได้รับคฤหาสน์เป็นมรดกจึงตัดสินใจเก็บดูแลรักษาอย่างดี

ง. ดี เป็นเจ้าของตึกแถวชิโนโปรตุกีสย่านภูเก็ตจึงอาศัยอยู่ด้านบนและปรับปรุงพื้นที่

ด้านล่างให้เป็นคาเฟ่สไตล์ย้อนยุค

20. ข้อใดไม่ใช่การจำแนกประเภทธุรกิจตามลักษณะของการประกอบธุรกิจ

ก. ธุรกิจการผลิต ข. ธุรกิจการค้า

ค. ธุรกิจการบริการ ง. ธุรกิจมีเจ้าของกิจการคนเดียว

แบบวัดความสามารถในทักษะการประกอบการ

ลำดับ ที่	หัวข้อการสังเกตพฤติกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการ ประกอบการ	ระดับความคิดเห็น				
		มาก ที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์						
1.	นำความรู้ทางประวัติศาสตร์มาใช้ออกแบบธุรกิจได้อย่าง สร้างสรรค์					
2.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นตรงตามความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย					
3.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นให้ประโยชน์ต่อสังคม					
4.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นเป็นสิ่งใหม่ (นวัตกรรม)					
5.	ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้นมีแนวโน้มที่จะนำไปสู่การเกิด Soft Power					
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : การวางแผนและการตั้งเป้าหมาย						
1.	วางแผนและตั้งเป้าหมาย ตามแนวคิดการทำธุรกิจที่สัมพันธ์ กับค่านิยมและพฤติกรรมกรบริโภคของคนในสังคมปัจจุบัน					
2.	วางแผนผลิตสินค้าหรือบริการได้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม					
3.	วางแผนทางการเงินในการประกอบธุรกิจ ตั้งแต่เริ่มหาแหล่ง เงินทุนไปจนถึง แหล่งเงินทุนสำรอง ได้เหมาะสม					
4.	การวางแผนธุรกิจสามารถนำไปใช้ได้จริง					
5.	วางแผนเลือกทำเลที่ตั้งได้สอดคล้องกับลักษณะธุรกิจ					
ความสามารถในทักษะการประกอบการ (Entrepreneurship Skill) : การตลาด						
1.	สามารถใช้หลักวางแผนการตลาดตามหลัก 4P Product (ผลิตภัณฑ์) Price (ราคา) Place (ช่องทางจัดจำหน่าย) Promotion (การส่งเสริมการขาย)					
2.	เลือกใช้กลยุทธ์ทางการตลาดได้อย่างเหมาะสม					
3.	สื่อสารแบรนด์ ผลิตภัณฑ์ สินค้า หรือบริการออกมาได้อย่าง เหมาะสม					
4.	เขียนข้อความหรือเนื้อหา (content marketing) ได้ตรง กลุ่มเป้าหมาย					
5.	เลือกช่องทางในการทำการตลาดได้สอดคล้องกับ กลุ่มเป้าหมาย					

ตัวอย่างงานกลุ่มที่ 1 ตลาดน้ำ สู่วันวาน

โครงการประวัติศาสตร์

เรื่อง ตลาดน้ำ สู่วันวาน

จัดทำโดย

1. เลขที่
2. เลขที่
3. เลขที่
4. เลขที่
5. เลขที่

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/12

ครูที่ปรึกษาประจำวิชา
คุณครู กรกฎ จิตราบุญเคราะห์

โรงเรียนมัธยมวัดสิงห์

สารบัญ

ที่มาและความสำคัญของงาน และ
วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า **หน้าที่ 1**

วิธีการดำเนินงาน
-PLAN > DO > CHECK > ACT **หน้าที่ 2-3**

ผลที่คาดว่าจะได้รับ **หน้าที่ 4**

ที่มาและความสำคัญของโครงการ

บ้านมานานแล้ว สมัยประมาณสงครามโลกครั้งที่ 2 ในยุค 2470-2480 หรือราวๆ 80 กว่าปีก่อนนี้ไม่มีตลาดน้ำหน้าวัดจอมทองย้ายมาตั้งที่หน้าวัดไทรจึงได้มีตลาดน้ำที่ชื่อว่า "ตลาดน้ำวัดไทร" เกิดขึ้น

ซึ่งตลาดน้ำวัดไทรนี้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่โด่งดังมากในสมัยนั้นเพราะมีการค้าขายของกินทางน้ำ (ใช้เรือ) อย่างชุกชุม มีนักท่องเที่ยวพากันมาชมอย่างมากมาย

หลังจากที่ตลาดน้ำวัดไทรมีคึกคักกันจนมาตั้งแต่ยุค 2520 ตลาดน้ำวัดไทรก็เริ่มเงียบลงๆ เพราะผู้คนเริ่มเดินทางสัญจรกันทางบกมากขึ้น (ใช้รถ) และประกอบกับแก๊งค์ เรือยนต์ของนักท่องเที่ยวนำมาสร้างความทะเลาะเหวี่ยงกัน จนสุดท้ายตลาดน้ำวัดไทรก็เหลือแค่ชื่อทางกลุ่มเราจึงเห็นว่าตลาดน้ำวัดไทรมีวัฒนธรรมที่เก่าแก่และน่าสนใจ และนำมาทำเรื่องขึ้นเพราะปัจจุบัน วัฒนธรรมเหล่านั้นก็หายไปหมดแล้ว

วัตถุประสงค์ของการศึกษาค้นคว้า

จุดหลักๆ คือพวกเรามีจุดประสงค์ที่จะศึกษาประวัติ และจุดเด่นของเขตจอมทองว่ามีสิ่งใดบ้าง ซึ่งสิ่งที่เราได้มาคือ ตลาดน้ำวัดไทร เราจึงอยากรู้ความเป็นมา ประวัติของตลาดน้ำวัดไทรด้วย

วิธีดำเนินงาน

PLAN วางแผน

โดยอันดับแรกเราจะต้องจัดหาสถานที่ในการจัดตลาดน้ำ สอง เราต้องไปขอโมกให้ผู้คนได้รู้ถึงการจัดตั้งของตลาดน้ำ สามเราต้องดูว่าจะนำของอะไรมาขายเพื่อเป็นจุดเด่นหรือนำมาขายสุดท้าย เราต้องวางแผนการตลาดให้ดี เพื่อให้ตลาดน้ำของเราอยู่ต่อไป

DO ทำ

เราจะทำตามแผนที่เราวางไว้ ตามขั้นตอน

- 1.ติดต่อสถานที่ เราต้องติดต่อหาพื้นที่ตามเขตจอมทองหรืออาจจะติดต่อกับชุมชนวัดไทรเพราะ เป็นแหล่งต้นกำเนิด
- 2.ไปขอโมก การไปขอโมกสามารถทำได้หลายวิธีและหลายช่องทาง เช่นไปขอโมกผ่านสื่อออนไลน์ Facebook,ทวิตเตอร์,IG หรือจะจ้างให้ตารา เซเลบ หรือคนดังมาไปขอโมกก็ได้เช่นกัน
- 3.การจัดสรรนำของมาขาย เราจะใช้สินค้าตามชุมชนหรือของดีในเขตจอมทอง เป็นสินค้าที่นำมาขายๆแต่มีจุดเด่นในตัว
- 4.การตลาด อย่าลืมว่าเราอาจจะต้องแข่งขันกับตลาดน้ำอื่นๆแต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่เราได้เปรียบก็คือ ในสมัยก่อนตลาดน้ำวัดไทร พ่อค้าแม่ค้านำของมามากมายมาขายกันอย่างสนุกสนาน ซึ่งแตกต่างกับตลาดน้ำยุคนี้ เราจึงได้สิ่งนี้เป็นข้อได้เปรียบของเรา

<p style="text-align: right;">หน้าที่ 3</p> <div style="display: flex; justify-content: space-between;"> <div style="text-align: center;"> <p>CHECK </p> <p>เราต้องเช็คว่าเราสามารถทำตลาดให้ตรงไปตามแผนหรือสามารถเกิดขึ้นจริงได้มั้ย มีสถานที่ในการขายหรือไม่ และมีร้านค้าอะไรมาลงบ้าง</p> </div> </div> <div style="display: flex; justify-content: space-between; margin-top: 20px;"> <div style="text-align: center;"> <p>ACT <u>สรุป</u> ข้อเสนอเพิ่มเติม</p> <p>เพิ่มเติม ตลาดของเราควรที่จะต้องรักษาความสะอาดเป็นอย่างมากเพราะว่าเราตั้งตลาดอยู่ข้างริมน้ำ แล้วสมัยนี้ก็ไม่เหมือนสมัยก่อนที่น้ำใสสะอาดและสุดท้ายตลาดของเราจะชื่อว่า "ตลาดน้ำ สู้วันวาน"</p> </div> </div>	<p style="text-align: right;">หน้าที่ 4</p> <h3 style="text-align: center;">ผลที่คาดว่าจะได้รับ</h3> <p style="text-align: center; font-size: small;">ภาพไปรษณีย์ตลาดน้ำจันทบูร ฤกษ์ 2500</p> <ul style="list-style-type: none"> • ชาวบ้านและชุมชนมีรายได้ • ผู้คนได้รับบรรยากาศต่างๆ • เป็นการทำให้ผู้คนได้รู้เรื่องราวในประวัติศาสตร์มากขึ้น • เป็นแหล่งท่องเที่ยวในเขตจอมทอง • เด็กรุ่นใหม่ได้เห็นวัฒนธรรมต่างๆในสมัยก่อน • เป็นแหล่งดึงดูดนักท่องเที่ยว <p style="text-align: center;">ขอขอบคุณที่รับชมครับ</p>
---	--

ประวัติผู้เขียน

